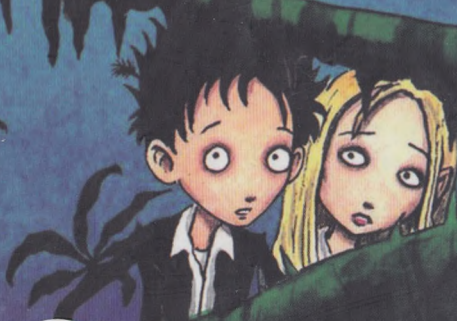

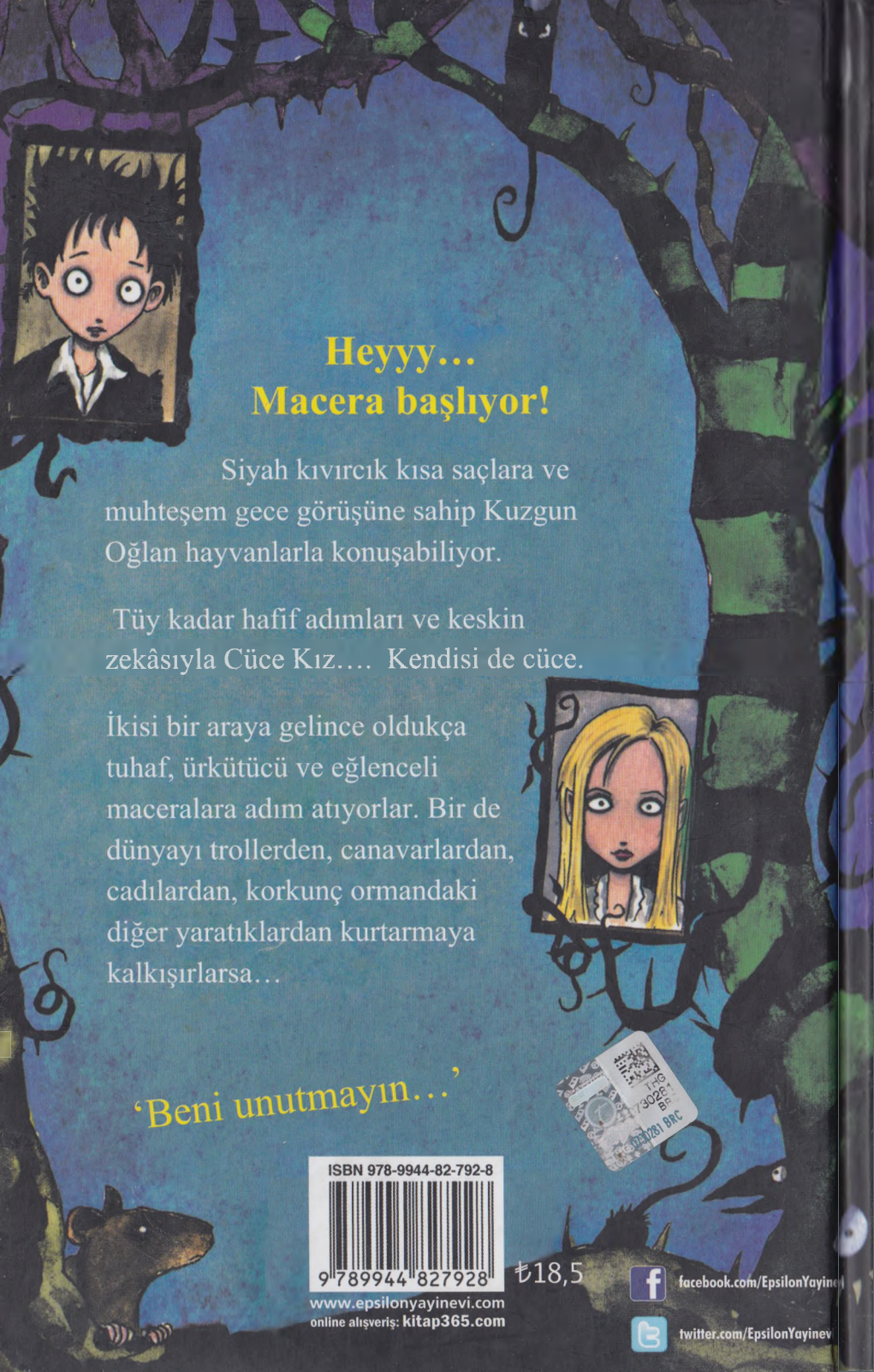
CÜCE KIZ ve KUZGUN OĞLAN

KORKUNC ORMAN

MARCUS SEDGWICK

©psilon®

Heyyy... Macera başlıyor!

Siyah kıvrırcık kısa saçlara ve muhteşem gece görüşüne sahip Kuzgun Oğlan hayvanlarla konuşabiliyor.

Tüy kadar hafif adımları ve keskin zekâsıyla Cüce Kız.... Kendisi de cüce.

İkisi bir araya gelince oldukça tuhaf, ürkütücü ve eğlenceli maceralara adım atıyorlar. Bir de dünyayı trollerden, canavarlardan, cadılardan, korkunç ormandaki diğer yaratıklardan kurtarmaya kalkışırlarsa...

‘Beni unutmayın...’

ISBN 978-9944-82-792-8

9 789944 827928

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

₺18,5

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

CÜCE KIZ VE KUZGUN OĞLAN KORKUNÇ ORMAN

Orjinal Adı: Elf Girl and Raven Boy / Fright Forest

Yazarı: Marcus Sedgwick

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Şebnem Tansu

Editör: Selin Ceylan

Düzenleme: Nurhan Seyrekbasan

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Şubat 2014

ISBN: 978-9944-82-792-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

Copyright © Marcus Sedgwick 2012

İllüstrasyonlar © 2012 Pete Williamson

Kapak ve İç Tasarım: www.hereandnowdesign.com

Türkçe Yayın Hakkı: Onk Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cd. No: 123 K: 1 Topkapı / İstanbul

Sertifika No: 16053

Tel : (0212) 482 99 10

Faks : (0212) 482 99 78

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 pbx Faks: (0212) 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KORKUNÇ ORMAN

CÜCE KIZ VE KUZGUN OĞLAN

MARCUS SEDGWICK

Resimleyen: Pete Williamson

Çeviri: Şebnem Tansu

epsilon®

**KORKUNÇ ORMANA GİRMEYE
CESARET EDEBİLİR MİSİN?**

**Dünyanın her yerindeki
küçük yaratıklara...**

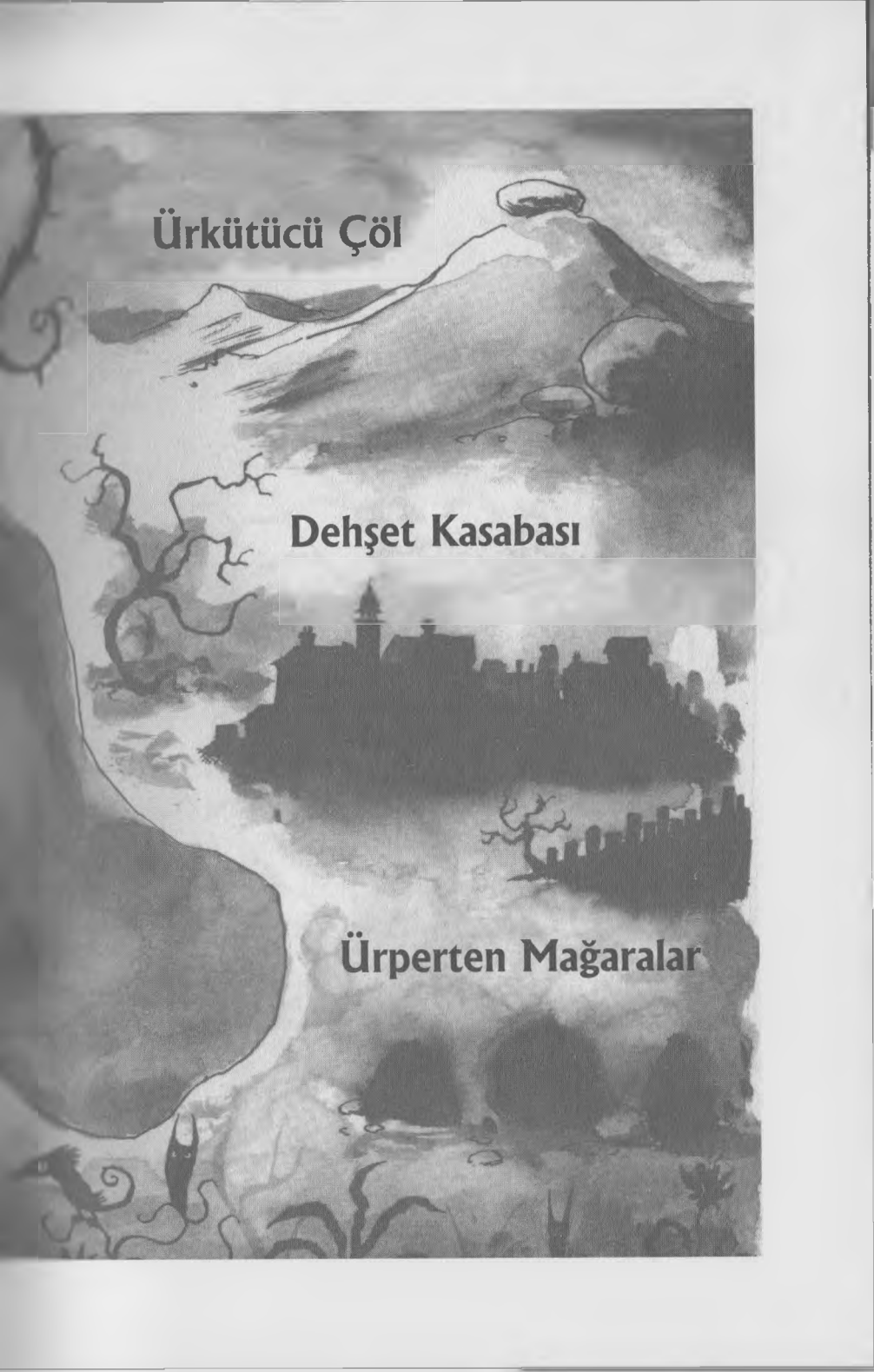
Çığlık Denizi

Ada

Canavar Dağları

Korkunç
Orman

Ürkütücü Çöl

Dehşet Kasabası

Ürperten Mağaralar

BİR

Kuzgun Oğlan ağaçlara tırmanmak konusunda o kadar iyidir ki en cesur sincaplardan bile daha yükseğe tırmanır.

Kuzgun Oğlan, Cüce Kız ile tanıştığında ne onun adı Kuzgun Oğlan ne de diğeri-
ninki Cüce Kız'dı. O zamanlar değildi.

Onlar bir gece tanıştılar, yakında bilineceği adıyla Kuzgun Oğlan her zamanki gibi bulabildiği en yüksek ağacın tepesinde mutlu bir şekilde uyuyordu. Gecenin bir yarısıydı ve sonsuz orman sessizdi. Ne oraya buraya ok gibi fırlayan yarasalar ne de ürkütücü öten baykuşlar vardı, en ufak bir çıtırtı bile çıkmıyordu.

Sanki gerçekten-kötü-bir-şeyler-olmak üzereymiş gibi etrafa bir sessizlik hâkimdi.

Ve birden, oldukça tuhaf bir biçimde, gerçekten kötü bir şey oldu.

Kuzgun Oğlan'ın üzerinde uyuduğu ağaç sallanmaya başladı. İlk başta biraz sallandı, bu yüzden çocuk uyanmadı. O sırada Kuzgun Oğlan rüyasında bebek sincapları görüyordu ve yüzünde bir gülümseme vardı.

Sonra ağacın tepesi biraz daha sallandı ve biraz daha, bu oldukça garipti çünkü hafif bir esinti dahi yoktu. Ağaç sallanıyordu çünkü yıkılıyordu.

Kuzgun Oğlan gözlerini açtı.

“Heyy!” diye bağırdı ve dallara tutunmaya çalıştı ama olağanüstü tırmanma becerisine rağmen durum umutsuzdu. Ağaç yere doğru savruluyor ve bu sırada da diğer ağaçların dallarını kırıyordu.

Kuşların yüksek sesli ötüşlerini ve kırılan gövdenin çıkardığı korkunç sesi duydu. Bir ya da iki saniye kadar sonra ağaç, ormanın zeminine yıkıldı. O sırada çocuğun tek yapabildiği son dakikada zıplamak oldu ve şans eseri kendini yere yakın bir dalda asılı buldu.

“Heyy!” dedi yeniden, gözleri yemek tabakları kadar açılmıştı.

Birazcık sallandı, gecenin bir yarısı olmasına ve kimse-

nin onu göremeyeceğini bilmesine rağmen kendini sersem gibi hissetti.

“Kimsin sen?” diye sordu bir ses. “Ve neden ağaçta salınıyorsun? Sersem gibi görünüyorsun. Ve neden...” Ses biraz daha yakına gelmişti. “Benim kulübemi ezdin?”

Kısa zaman içinde Kuzgun Oğlan olarak tanınacak olan çocuk etrafına bakındı. Geceleri çok iyi görebiliyordu ve şu anda da gece olduğu için kendisiyle konuşan kızı gördü.

“Asıl sen kimsin?” diye sordu.

“Önce ben sordum,” diye cevap verdi oldukça küçük ve sıksa olan kız.

“Yani?”

“Yani ne?”

“Yani önce sen adını söyle.”

“İşler böyle mi yürüyor?”

“Evet,” dedi kız. “İşler böyle yürüyor.”

Çocuk biraz düşündü.

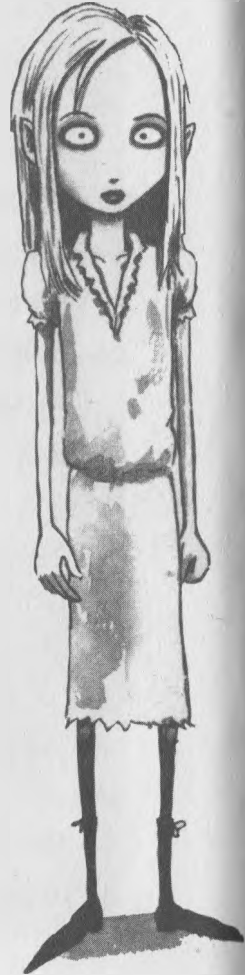
“Hayır,” dedi.

“Hayır mı? Neden hayır?”

“Hayır, sana adımlı söylemem.”

“Neden?” diye sordu kız.

Çocuğun adını söylememek için iki nedeni vardı; ilk olarak adının çok saçma olduğunu

düşünüyor ve bu yüzden de utanıyordu ve ikincisi de düşmek üzere olmasıydı.

“Heyy!” dedi ve kızın üstüne düştü.

Kız onun altından yuvarlanıp ayağa kalktı. O kadar sinirlenmişti ki kulakları kırmızıya dönmüştü. Ellerini kalçalarına koydu ve çocuğu işaret etti.

“Sen!” dedi. “Neden her tarafın tüy içinde?”

“Düşerken bir kuş yuvasına çarptım.”

Bu doğrudu ancak işin gerçeği, her zaman saçlarının arasında ya da eski püskü ceketinin üstünde genellikle bir ya da iki tüy olurdu -ağaç tepelerinde fazla vakit geçirirsen olacağı budur. Bir şeyler hep üstüne yapışır: Tüyler, çam kozalakları, yapraklar. Küçük yaratıklar.

“Bir çocuktan çok kuzguna benziyorsun,” dedi kız gülererek. Sonra birden gülmeyi kesti. “Ah! Kulübeme bak!”

“Ne kulübesi?”

Kız çatısından kıymıkların çıktığı ağacın gövdesini işaret etti.

“Sen benim evimi yıktın!”

“Ben yapmadım...”

“O da neydi?”

Kız, çocuğun oldukça sivri olduklarını fark ettiği kulaklarını dikleştirdi. Çocuk da sesleri duymuştu.

“Bir başka ağaç daha devriliyor! Üstelik de bu tarafa doğru geliyor!”

“Kaç Kuzgun Oğlan! Kaç!”

Kaçtılar ama yeterince uzağa değil. Hava karanlıktı ve ikisi de pek akıllı değildi, bu yüzden de diğer tarafa kaçacaklarına dosdoğru ağaca doğru koştular ve ağaç yere çarptığında en üstteki dallar ikisine birden vurdu.

Ezildiler ya da neredeyse eziliyorlardı. Onları kurtaran, son anda büyük bir porsuk deliğine düşmeleri oldu.

Bir süre sonra kendilerine geldiklerinde sabah olmuştu.

Güneş ışınları ağacın gövdesinin etrafından geçip büyük porsuk deliğine sızıyordu.

Kuzgun Oğlan gözlerini kırıştırdı, bir an için neler olduğunu tamamen unutmuştu. Sonra etrafına, üzerlerinde ağaç olan büyük deliğe, saçlarındaki yaprak ve tuhaf kurtçukları toplamakla uğraşan, yanında oturan sıska kıza baktı.

“Kulakların neden bu kadar sivri?” diye sordu Kuzgun Oğlan.

“Sanırım senin burnunun böyle olmasıyla aynı nedenden.”

Kuzgun Oğlan bunu biraz düşündü.

“Saçında hâlâ tüyler var Kuzgun Oğlan,” dedi kız.

“Peki, senin adın ne?”

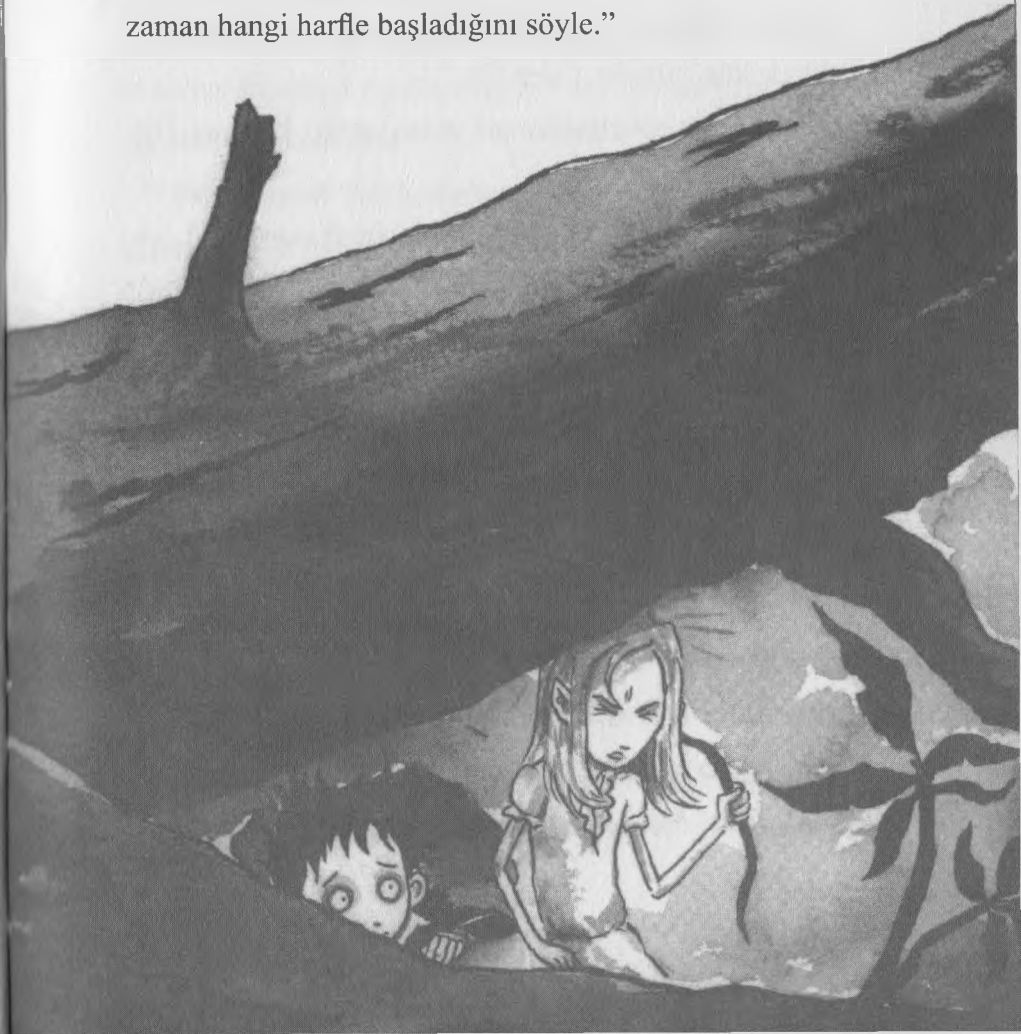

“Sana söylemem.”

“Nedenmiş?”

“Bazı nedenlerim var,” dedi ayağa kalkarken başını ağacın gövdesine çarpan kız. “Of! Öncelikle sen de adını bana söylemedin ama daha da önemlisi adım çok saçma ve bu beni gerçekten çok utandırıyor.”

“Gerçekten mi?” dedi Kuzgun Oğlan. Bu düşünmeye değer bir şeydi. İsminden utanan başka biri daha vardı. “O zaman hangi harfle başladığını söyle.”

“Neden?”

“Böylece ismini tahmin edebilirim.”

“C, ama asla tahmin edemezsin.”

“Cüce.”

“Hayır!” dedi kız. “Bu çok aptalca olurdu.”

“Neden? Bir cüceye benziyorsun. Cüce bir kıza. Hah! Cüce Kız!”

“Kesinlikle benzemiyorum!”

“Evet, benziyorsun. Sarı saçların ve sivri kulakların var, üstelik de küçücüksün. Cüce Kız.”

Bu kızı çok sinirlendirmişe benziyordu. Kuzgun Oğlan’ın ayağına bastı.

“Ben KÜÇÜK DEĞİLİM!” diye kükredi incecik bir sesle.

“Hayır, sen kilona göre sadece kısasın. Anladım. Cüce Kız.”

“Hah! Kuzgun Oğlan.”

“Cüce Kız.”

“Kuzgun Oğlan.”

“Cüce Kız.”

Bu böylece bir süre sürdü.

Sonra Cüce Kız’ın nefesi kesildi.

“Ah!” diye çığlık attı. “Bütün gece buradaydık. Bayılmış olmalıyız. Ağaçların devrildiğini ve gümüş renkli yıl-

dızların kafamın içinde pırpır ettiğini hatırlıyorum. Buradan çıkmamız gerek! Ailemin güvende olup olmadığını öğrenmeliyim!”

“Haklısın. Porsukları bize yardım etmeleri için çağıracağım.”

Cüce Kız homurdandı.

“Ne yapacaksın?”

“Porsukları çağıracağım...”

“Evet, ilk söylediğinde de duydum. Sen bana hayvanlarla konuşabildiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Bu imkânsız. Bunu yapamazsın.”

“Yapabilirim! Şey tam olarak değil ama onlarla iletişim kurabilirim. Eğer buradalarsa sana göstereceğim, bizi buradan çıkarırlar... Hey! Porsuklar!”

Cüce Kız bir süre onu izledikten sonra yavaşça ağzını açtı.

“İyi şanslar Kuzgun Oğlan. Ben kazmaya başlıyorum.”

Ve kazdı ancak daha kazmaya başlayalı birkaç dakika olmuştu ki aniden bir porsuk siyah-beyaz çizgili burnuyla toprağı itti.

Cüce Kız şaşkınlıkla sıçradı ve kafasını yeniden ağacın gövdesine çarptı.

“Of!”

Kuzgun Oğlan, kızın kulak uçlarının kızarmaya başladığını ve kaşlarıyla da komik şekiller yaptığını fark etti, onun yeniden sinirleneceğini düşündü, ancak dakikalar sonra dışarı tırmanabilecekleri büyüklükte bir delik açılmıştı bile.

Cüce kız tırnaklarının içindeki toprakları temizlerken başını salladı.

Kuzgun oğlan porsuğu okşadı.

“Aferin porsuk,” dedi.

İki

Cüce Kız'ın annesinin, kızına vereceğine söz verdiği sihirli bir yayı vardır. Fakat annelerin nasıl olduğunu bilirsiniz.

“Tamam, Kuzgun Oğlan, etkilendim,” dedi Cüce Kız. “Hatta vay canına!

Ama şimdi koşmalıyım. Hoşça kal.”

Gitmek için döndü.

“Bekle!” dedi Kuzgun Oğlan. “Nereye gidiyorsun?”

“Ailemi bulacağım. Hepimizin kendine ait kulübeleri var. Annem ve babamın, teyze ve amcalarımızın. Ama hepsi ezilmiş olabilir.”

“Ben de seninle geliyorum.”

“Öyle mi? Neden?”

Kuzgun Oğlan etrafına bakındı. Ağacı gösterdi.

“Orası benim evimdi. Artık uyuyacak bir yerim yok.”

“Evin miydi? Ağacın tepesi mi? Sen düşündüğünden de tuhaf birisin.”

“Tuhaf olan ne? Ağaçların tepesi güvenli.”

“O zaman sen de başka bir ağaç seç.”

“Ben o ağacı seviyordum,” dedi Kuzgun Oğlan, ceketinden çıkardığı bir tüyü kulağının arkasına takarken. “Hem o kadar basit değil. Neyse, biliyorsun ki bu tehlikeli bir orman. Her çeşit korkutucu şeyi içinde barındırıyor. Doğru ağacın tepesinde olduğun sürece yukarısı aşağıda olduğundan çok daha güvenli. Yani en azından dün geceye kadar öyleydi.”

Cüce Kız yürümeye başladı ve Kuzgun Oğlan da onun yanından yürüdü.

“Dün gece olan neydi

sence? Ağaçları deviren şey. Dün gece hiç rüzgâr da yoktu.”

“Bilmiyorum...” dedi Cüce Kız. “O ağaçta uzun süredir mi yaşıyordun?”

“Birkaç hafta oldu. Bir süre sonra manzaradan sıkılıp yeni bir ağaç tepesine taşınırım. Neden sordun?”

“Yani sen bir süredir başımın üzerinde yaşıyordun ve benim hiç haberim olmadı.”

“Aşağı pek sık inmem. Dediğim gibi aşağısı...”

“... tehlikeli. Sen öyle düşünüyor olabilirsin ama bence doğru değil.”

“Belki de senin gibiler için tehlikeli değildir.”

Cüce Kız ona dik dik baktı. Kulaklarının uçları yeniden kızarmaya başladı.

“Benim gibiler mi?”

“Evet, bilirsin işte. Küçük ve...”

Kız Kuzgun Oğlan’ın ayağına bastı.

“Of! Lütfen şunu yapmayı bırak. Senin rahatlıkla saklanabileceğini söylemek istedim. Hatta görünmez bile olabilirsin.”

“Sanırım bu doğru,” dedi Cüce Kız.

Durdu ve eliyle bir yeri işaret etti. “Şu taraftan gitmeliyiz.”

“O işaret de ne?” diye sordu Kuzgun Oğlan gözlerini kısıp kızın koluna bakarken.

Cüce Kız eliyle kolunu örttü ama Kuzgun Oğlan sol kolunun iç tarafındaki işareti çoktan görmüştü.

“Sen meraklı bir kuş musun?” dedi Cüce Kız çabucak. “Bilmiyorum. Bir çeşit doğum lekesi. Kendimi bildim bileli vardı.”

“Ama o yara izinden daha fazlası. Üstelik de tam bir oka benziyor. Bir çeşit sihirli cüce işaretine benziyor. Sen bir cücesin. Evet, kesinlikle öylesin!”

Cüce Kız işarete, ize baktı.

“Sihirli mi?” diye mırıldandı. “Benimle sihir hakkında konuşma. Hadi! Çok yaklaştık.”

Ormana doğru yürüdüler.

Güneş parlıyordu ve küçük kuşlar bir yandan daldan dala uçuşuyor, bir yandan da ötüyordu.

“Peki, senin ismin hangi harfle başlıyor? Yani gerçek adın?”

Kuzgun Oğlan siyah gözleriyle kıza dikkatle baktı.

“R, ama asla tahmin edemezsin.”

“Rupert.”

“I-ih!”

“Roger.”

“Hayır.”

“Ricky.”

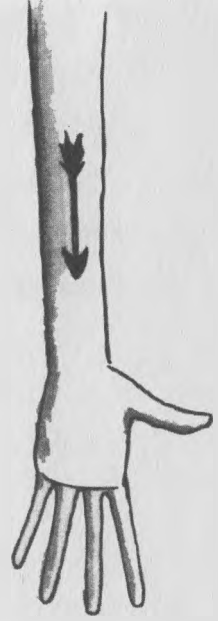
“Yaklaşamadın bile.”

“Rudolph.”

“Bu isimle ancak gurur duyarım.”

“Vay!”

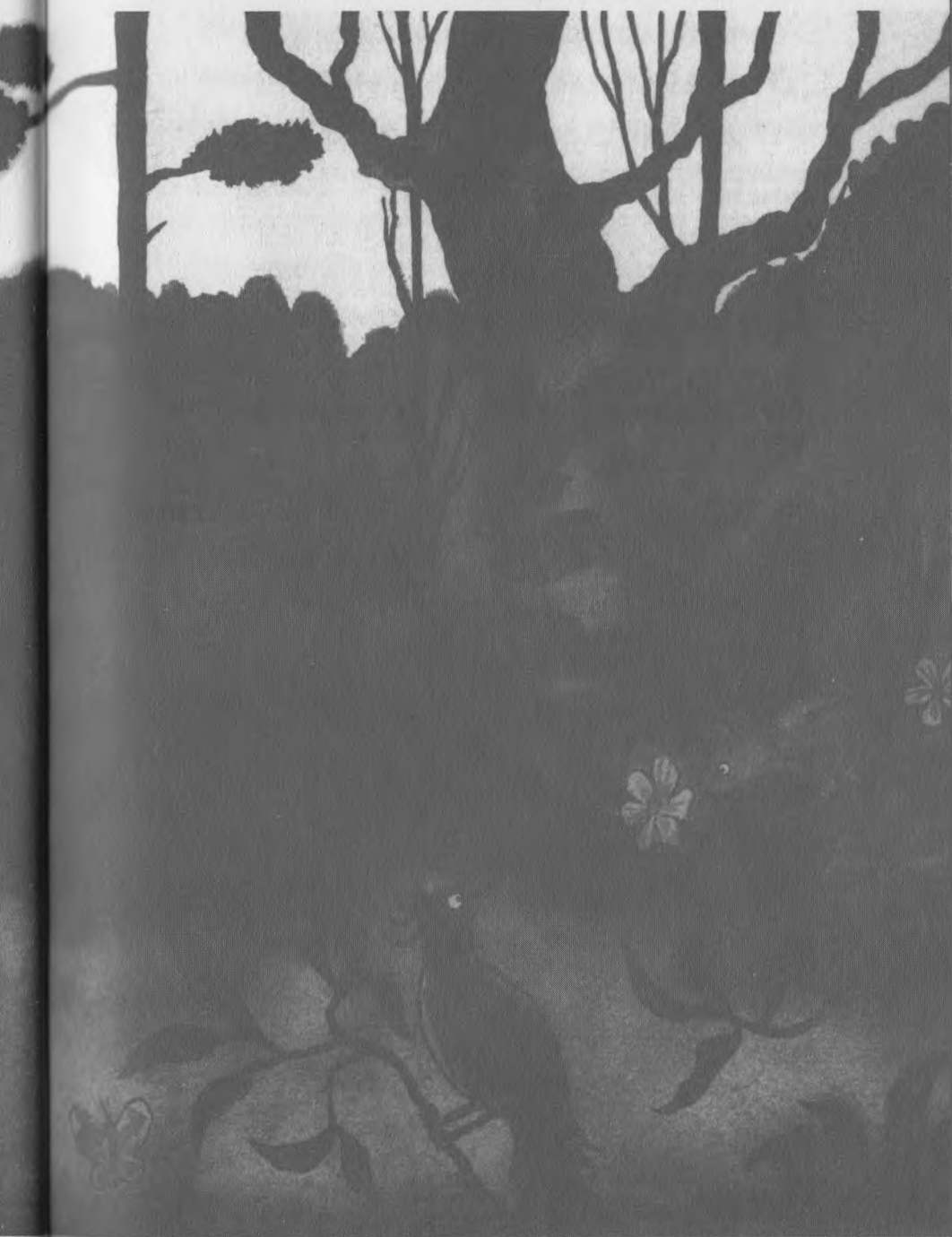
“Bu zaten R ile bile başlamıyor,” dedi Kuzgun Oğlan ama sonra Cüce Kız’ın artık oyun oynamadığını fark etti.

Ormana doğru yürüdüler.
Güneş parlıyordu ve küçük kuşlar
bir yandan daldan dala uçuşuyor,
bir yandan da ötüyordu.

“Ah, hayır!” diye acıyla bağırdı kız. “Bak!”

Önlerinde bir sürü devrik ağaç vardı. Ormanın koca bir bölümü yok olmuştu, Kuzgun Oğlan ağaçların altında birkaç kulübeden kalanları görebiliyordu.

“Anne ve babanın yaşadığı yer...”

Cüce Kız başıyla onayladı. Dudakları titriyordu.

“Eğer onlar ezildiye,” dedi kız “gerçekten çok kızacağım.”

Kuzgun Oğlan kızın koluna dokundu.

“Ben gidip bakacağım,” dedi. “Sen burada bekle.”

Çocuk hemen geri döndü.

“Kimseyi göremedim. Bizim gibi onlar da kaçmış olmaları.”

“İyi de nereye gittiler?”

“Muhtemelen seni aramaya gitmişlerdir. Bunu buldum. Nedir bu?”

Kuzgun Oğlan elinde tuttuğu bir sopayı kaldırdı. Bu çok güzel bir sopaydı. Pürüzsüz, kavisli ve her iki ucu da daha inceydi.

“Ah!” diye bağırdı Cüce Kız. “Bu annemin yayı. Bu daima bizim ailemizdeydi. Annem bu olmadan hiçbir yere gitmezdi. Tabii, eğer hayatı tehlikede değilse...”

“Yay mı?” diye sordu Kuzgun Oğlan. “Umarım bunun iyi bir yay olmadığını söylersem bana kızmazsın. Üstünde kirişi bile yok.”

“Bu sihirli bir yay seni ahmak. Bir kirişe ihtiyacı yok.”

“Sihirli bir yay mı? İşte bu harika. Hadi bana sihirli bir şeyler göster.”

Cüce Kız Kuzgun Oğlan’a dik dik baktı, yayı elinden aldı ve omzunun arkasına çaprazlama astı.

“Bu sihirli bir yay ve şimdi bunu sana gösterecek zamanım yok. Beni aramaya gelirlerse diye kulübeme geri döneceğim.”

Cüce Kız çok endişeli görünüyordu. O kadar ki Kuzgun Oğlan da onun için üzüldü.

“Hadi,” dedi. “Acele et. Belki de onları ağaçların arasından görememiş olabiliriz.”

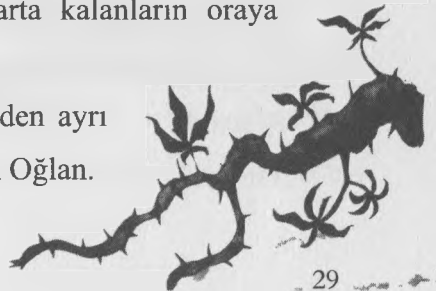
“Onlardan geriye ne kalmış?” dedi Cüce kız. “Orman neden yıkılıyor?”

Kuzgun Oğlan meraklı bir kuş gibi çabucak başını salladı.

“Bilmiyorum,” dedi düşünceli bir biçimde. “Ama içimde kötü bir şeyler olacağına dair kötü bir his var. Yüzlerce ağacın bir gecede devrilmesi hiç mantıklı değil. Tabii bir devin eli onları çekmediyse! Ama bu çılgınca olurdu.”

Cüce Kız’ın kulübesinden arta kalanların oraya ulaştılar.

“Söylesene, neden diğerlerinden ayrı yaşıyorsun?” diye sordu Kuzgun Oğlan.

“Hepimiz kendi kulübelerimizde yaşarız. Görünmek istemiyorsan, tek başına saklanmak büyük bir grupta saklanmaktan daha kolay.”

“Buraya geldilerse ve kulübeni bu şekilde gördülerse,” dedi Kuzgun Oğlan iri ağaç gövdesini göstererek “muhtemelen senin... bilirsin işte... ezildiğini düşünmüşlerdir.”

“Bak!” diye bağırdı Cüce Kız. “Bir not var.”

Notu almak istedi.

Ama yeterince hızlı değildi.

“Gerçek ismin bu mu?” dedi Kuzgun Oğlan gülerek.

“Yüksek sesle söyle de seni öldüreyim.”

Kuzgun Oğlan geri çekildi.

Cüce Kız ona yeniden dik dik baktıktan sonra notu okudu. Kaşları çatıldı.

“Buradalar mı?” dedi. “Kaçtığımı düşünüyorlar.”

“Kaçtın.”

“Herkesin kulübesinin harap olduğunu ve saklanmaya gittiklerini yazmışlar. Ancak beni bulmak için yarın geri geleceklermiş ve bulana kadar her gün.”

“Bu iyi haber!”

“O zaman bütün yapmamız gereken beklemek...”

“Güzel. Beklerken ne yapacağız?”

“Richard?”

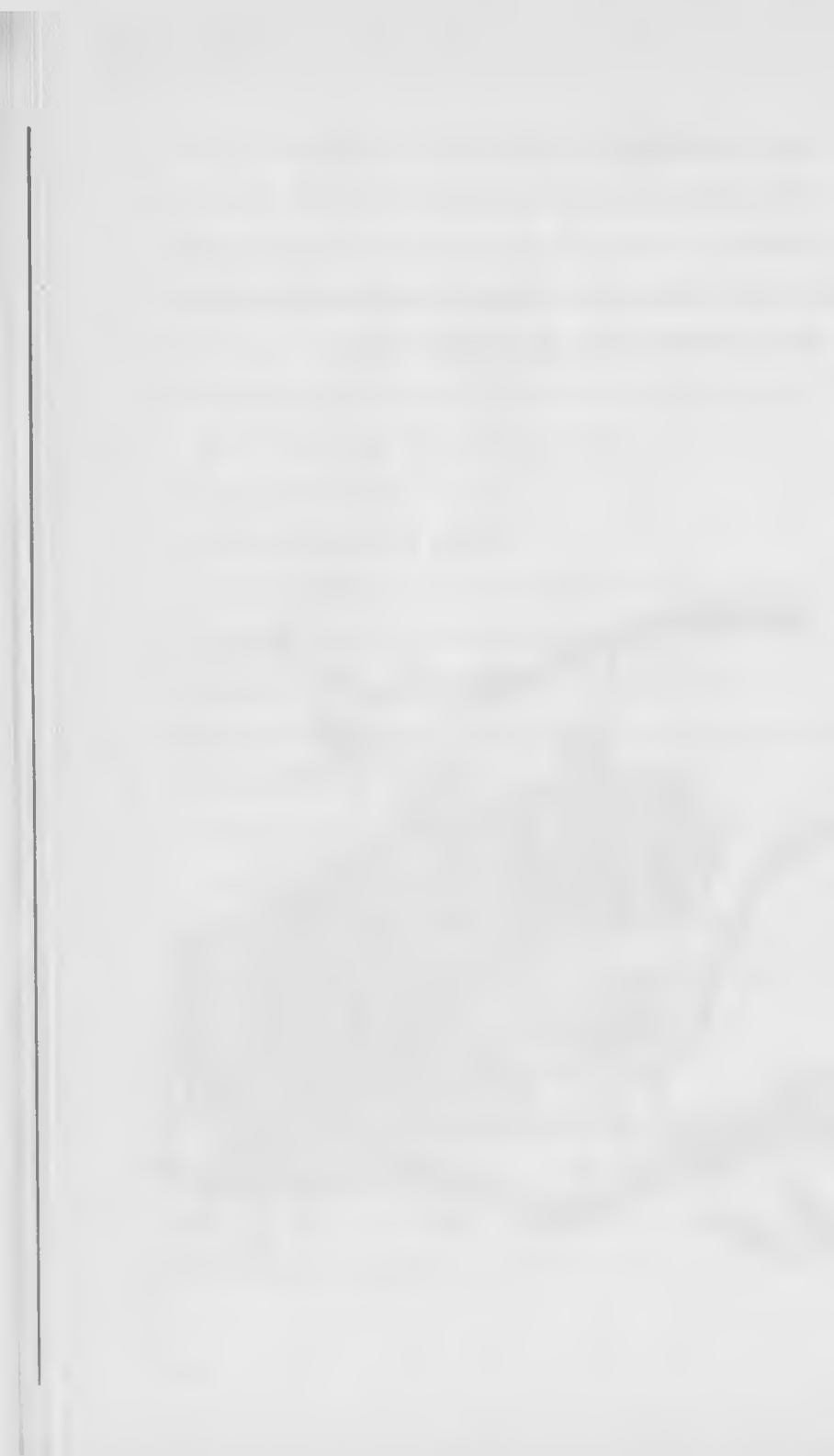
“Yine mi? Hayır.”

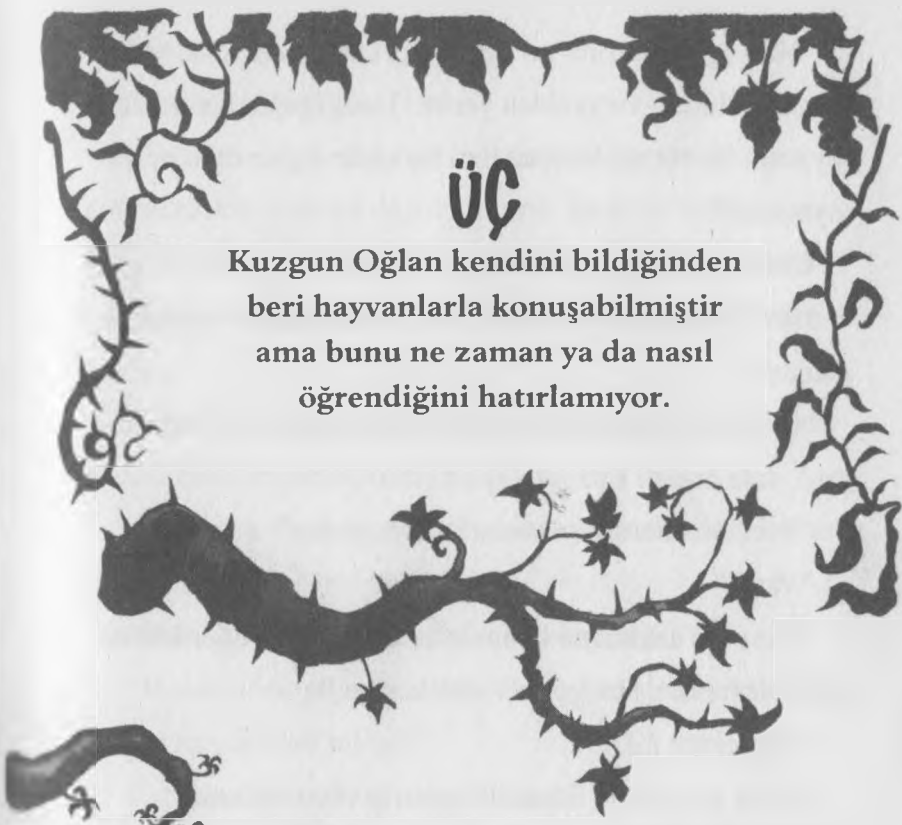
“Rumplestiltskin?”

“Beni güldürmeye mi çalışıyorsun?”

Oturdular ve beklediler ama ikisi de yerdeki büyük bir çukurda oturduklarını fark etmedi. Oldukça tuhaf bir biçimde ayak şeklinde olan geniş, derin bir çukur.

ÜÇ

Kuzgun Oğlan kendini bildiğinden
beri hayvanlarla konuşabilmiştir
ama bunu ne zaman ya da nasıl
öğrendiğini hatırlamıyor.

“Peki, senin ailen nerede?” diye sordu
Cüce Kız. Uzun zamandır bekliyorlar-
dı ve güneş ışınları ormandaki yaprakların üzerinde tembel
tembel yayılıyordu.

“Benim ailem yok,” dedi Kuzgun Oğlan.

“Olmalı.”

“Neden?”

Cüce Kız bu soruya cevap veremedi.

“Yani yalnız yaşıyorsun. Ağaçlarda? Ne yapıyorsun
peki?”

“Ne yapıyorsun da ne demek? Yemek yerim, uyurum, yemek bulurum ve yeniden yerim. Tanıştığım sıkıcı kızları sayarım. Bu tür şeyler işte. Sen bu kadar ilginç olan ne yapıyorsun?”

Cüce Kız bu soruya da cevap veremedi.

Hava kararıyordu ve Cüce Kız’ın ailesi hâlâ ortaya çıkmamıştı.

“Belki de oturup beklemek yerine gidip aileni aramalıyız,” diye önerdi Kuzgun Oğlan.

“Evet ama durum şu, onlar saklanıyorlar.”

“Yani?”

“Yani biz saklanma konusunda çok iyiyiz. Eğer bulunmak istemezsek bizi görmek çok zordur.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten. Şuradaki ağacı görüyor musun?”

Cüce Kız bir ağacı işaret etti ve Kuzgun Oğlan o tarafa baktı.

Dürüst olmak gerekirse ağaç oldukça sıkıcı görünüyordu, onu diğerlerinden ayıran hâlâ ayakta olmasıydı.

Çocuk geriye döndüğünde Cüce Kız ortadan yok olmuştu.

“Vay canına!” diye bağırdı. “Nereye gittin?”

“Buradayım,” dedi Cüce Kız yakınlarındaki uzun otların arasından çıkarken.

“O halde şimdi ne yapacağız?”

“Bekleyeceğiz.”

Biraz daha beklediler ve hava karardı. Tamamen karardı. Gökyüzünde ne ay ne de yıldız vardı. İnce bir bulut kümesi gökyüzünde yuvarlanıp onları büsbütün kör etti ve ormanın zemininde Kuzgun Oğlan’ın burnu endişeyle seğirmeye başladı.

“Bilirsin,” dedi çocuk. “Eğer bir ağaç tepesinde bekleyseydik daha mutlu olurum.”

“Hiçbir şart altında bir ağaca tırmanmam. Hele karanlıkta.”

“Sadece söylüyorum. Aşağısı güvenli değil.”

“Yukarısı da güvenli değil. Onlardan birinin üstünden daha düşmek ister misin?”

Kuzgun Oğlan bir süre suratını astı.

“Peki, ne kadar bekleyeceğiz?”

“Sen beklemek zorunda değilsin.”

“Beni yanında isteyeceğini düşündüm,” dedi Kuzgun Oğlan.

Cüce Kız omuzlarını silktili.

“İstediyini yap.”

Üç günün sonunda Cüce Kız'ın ailesinden hâlâ bir haber yoktu.

“Gelmiyorlar,” dedi Kuzgun Oğlan.

“Başlarına bir şey gelmiş olmalı. Gidip onları aramam lazım.”

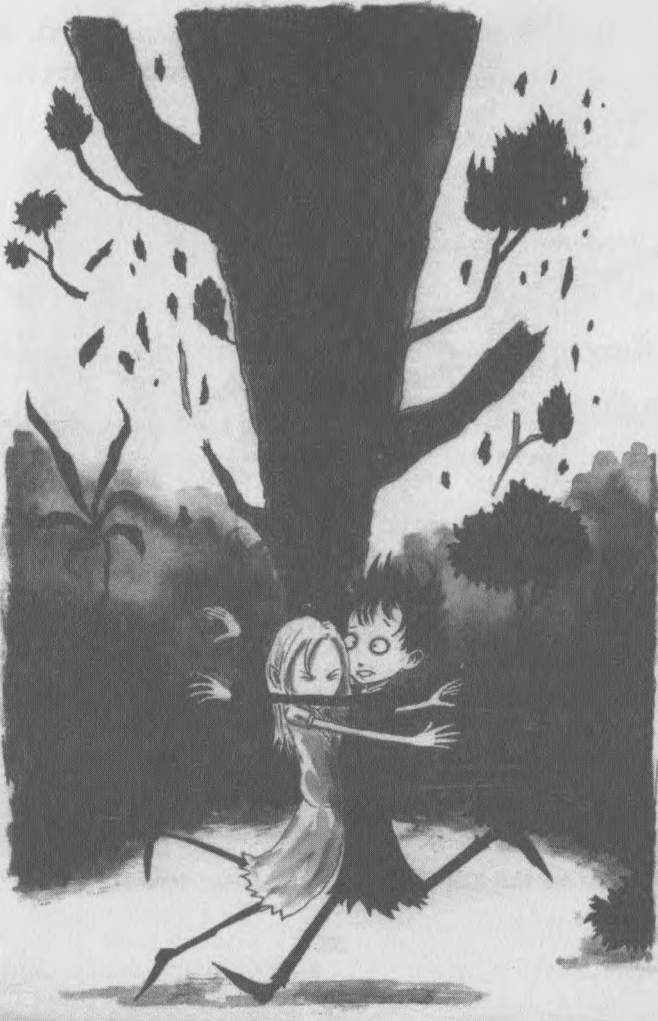
“Onları bulmanın imkânsız olduğunu söylememiş miydin?”

“Denemeliyim. Ömrümün geri kalanını etrafımdaki ağaçlar devrilirken burada oturup bir şey yapmadan geçi-

remem. Demek istediğim başımıza her an bir şey gelebilir. Onların başına da bir şey gelebilir! Bir şeyler yapmalıyız. Ben yapmalıyım... Kuzgun Oğlan beni dinliyor musun?"

Konuşmayı bıraktı.

Kuzgun Oğlan ağaçların tepesine bakarken fısıldıyordu.

“Kendini iyi hissediyor musun? Of! Kuzgun Oğlan!”

Kuzgun Oğlan etrafına bakındı, endişeli görünüyordu.

“Kuşlarla konuşuyordum.”

“Yine mi bu mesele...”

“Hey, porsuklarla olanları unuttun mu?”

Cüce Kız küçük cüce elini kaldırdı.

“Evet, porsuklarla olanları hatırlıyorum. Peki, küçük kuşlar ne söylüyor?”

“Kaçmamız gerektiğini söylüyorlar.”

“Kaçmak mı? Neden?”

“Nedenini söylemediler... Ah! Sanırım nedenini biliyorum.”

Kuzgun Oğlan kendilerine doğru devrilen ağacı görmek için dönen Cüce Kız'ın arkasına doğru baktı.

“Kaç!” diye bağırdı ikisi birden ve son anda diğer tarafa kaçmayı akıl ettiler. Ne yazık ki ikisi de birbirine doğru koştu ama tam zamanında durdukları yere düşen ağacın altından kendilerini çektiler.

Ağacın devrilirken çıkardığı ses kesildikten sonra bir başka ses daha duyular. Güm, güm, güm, güm ve her gümlemeyle birlikte yer sarsıldı.

Bir şey geliyordu. Büyük ve Kuzgun Oğlan'ın burnunun seğirmesine bakılırsa kokulu bir şey.

Dev gibi bir şeyin yaklaşmakta olduğunu anladılar ve

Kuzgun Oğlan'ın "Hey!" diye bağırmasıyla birlikte Cüce Kız onu ensesinden tutup bir çalılığa sürükledi.

"Vay canına," diye fısıldadı Cüce Kız.

Kuzgun Oğlan bayıldı.

Orada, henüz devrilmiş ağacın yanında dev bir canavar vardı. Neredeyse ağaçlar kadar uzundu, leş gibi kokuyordu ve bir diğer yarısı da arkadaydı. Yüzü bir kurbağanın poposundan çirkindi, dişleri öyle büyüktü ki bir kerede bir ejderhanın yarısını çiğneyebilirdi ve kocaman gözleri ormanın üstünde geziniyordu.

Biraz ötesinde aşağıda duran çalılar sallandı.

Kuzgun Oğlan kendine geldi, dev canavarı gördü ve tekrar bayıldı.

Cüce Kız onu uyandırmak için sarstı.

"Bak!" diye fısıldadı canavar bir başka ağaca doğru ilerleyip diğerlerine yaptığı gibi onu da güçlüce itip devirdi.

"Heyy!" diye ses çıkardı Kuzgun Oğlan.

Canavar döndü ve tam olarak onların bulunduğu çalılığa baktı.

Çalılar kıpırdandı. Çalıların içinde Kuzgun Oğlan Cüce Kız'a sihirli yayı kullanması gerektiğini işaret ediyordu. Cüce Kız ise konuşmadan bunun iyi bir fikir olmadığını düşündüğünü açıklamaya çalışıyordu. Ancak Kuzgun Oğlan ısrarcıydı, bu yüzden kız bir gergisi olmasa da yayın ipini çekiyormuş gibi yapmaya başladı.

Çalılık biraz daha sallandı ama devirmek için bir başka ağaç arayan canavar bunu fark etmişe benzemiyordu.

Kuzgun Oğlan ayağa kalktı.

“Bak! Ormana bak! Tüm ormanı yıkacak!”

“Eğer böyle devam ederse geriye hiçbir şey kalmayacak! O zaman tüm küçük yaratıkların hali ne olur?”

“Ya Cüce Kızların?”

“Ya Kuzgun Oğlanların?”

Kuzgun Oğlan ve Cüce Kız çok ciddi bir biçimde birbirlerine baktılar.

“Bir şeyler yapmalıyız!” diye bağırdı Cüce Kız.

“İyi ama ne? Bu şeyi nasıl durdurabiliriz? Üstelik bunu neden yapıyor?”

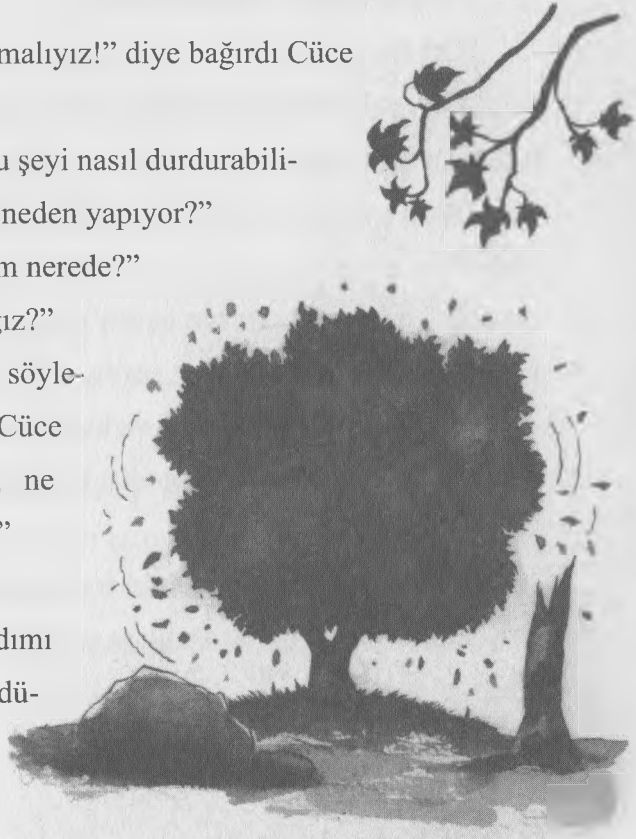
“Ve benim ailem nerede?”

“Ve ne yapacağız?”

“Bunu zaten söylemiştin,” dedi Cüce Kız. “Ama evet, ne yapacağız? Şey...”

“Şey ne?”

“Şey, bize yardımcı olabilecek bir şey düşündüm ki dü-

şünmesi bile korkutucu bu yüzden sen gerçekten yapmamız gerekenin bu olduğunu söylersin ve biz de gerçekten bunu yaparız diye ki çok korkutucu olduğu için ben yapmak istemiyorum diye sana söylemeyeceğim.”

“Hiç anlamadım.”

“Sana öyle bir anda söyleyeceğimi mi sanıyorsun?”

“Eğer bu bizim tek umudumuzsa o zaman evet, öyle düşünüyorum.”

“Bu bizim tek umudumuz,” dedi Cüce Kız içini çekerek. Kuzgun Oğlan’ın ayağına bastı.

“Of! Bu ne içindi?”

“Şey, çok sinirliyim, üstelik kendi ayağımın üstüne basamam değil mi?”

“Hadi o zaman. Bana söylemelisin. Tek umudumuz neymiş?”

“Şu, bilmemiz gereken üç şey var.”

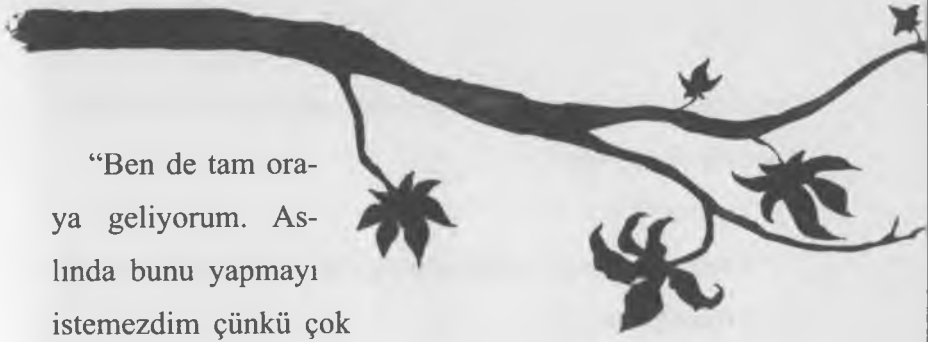
Parmaklarını kullanarak saydı.

“Bir, bu devin büyüklüğü ne kadar? İki, onu nasıl durdurabiliriz? Üçüncü ve en önemlisi ise ailem nerede?”

“Yani?”

“Bu üç inanılmaz derecede zor sorunun cevaplarına ihtiyacımız var ve bu tür sorulara cevap bulabileceğimiz tek bir yer var.”

“Ve orası da?”

“Ben de tam oraya geliyorum. Aslında bunu yapmayı istemezdim çünkü çok

korkutucu kısmı burası. Diyorlar ki ormanın derin karanlıklarında, ormanın en eski bölümünde, her şeyin cevabını bilen bir kadın yaşıyormuş. Hem de her şeyin.”

“Peki, bunda korkutucu olan ne?” diye sordu Kuzgun Oğlan. “Hadi hemen gidelim!”

“Hah!” diye bağırdı Cüce Kız. “O kadar acele etme! Henüz sana söylemediğim bir şey var. Bu kadın bir cadı! Bu yüzden ona Her Şeyi Bilen Cadı diyorlar. Ayrıca onun kulübesine, dehşet saçan canavarlar bekçilik yapıyor. Sadece o canavarları yenebilersen sorularına cevap veriyor... Üstelik oralarda yaşayan tek korkutucu şey de o değil. Çok fazla tehlike var ve oraya Korkunç Orman deniyor.”

Kuzgun Oğlan oldukça sessizdi.

“Ya!” dedi. Gözlerini kırptırdı.

“Ama bunu yapmaya mecburuz!” diye bağırdı Cüce Kız.

“Tekrar kaçamayacağımıza emin misin?”

“Hayır! Evet, yani demek istediğim, evet eminim. Gidip Her Şeyi Bilen Cadı’yı bulmalıyız! Hem de hemen! Orman

tamamen yok olmadan ve ailem hâlâ tek parça halindeyken.
Ama bir sorun var.”

“Ne peki?”

“Ormanın en eski bölümüne giden yolun hangisi olduğunu bilmiyorum.”

“O halde benimle tanıştığına memnun olmalısın,” dedi Kuzgun Oğlan “çünkü ben yolu bulabilirim.”

“Sakın söyleme,” dedi Cüce Kız gözlerini devirirken.
“Küçük hayvanlara mı soracaksın?”

Kuzgun Oğlan başıyla onayladı.

“Evet, onlara soracağım ve artık bu kadar kaba davranmaya bir son vermelisin.”

Cüce Kız utanarak baktı. Kuzgun Oğlan haklıydı, tüm bu olanlardan sonra kızın onun yardımına ihtiyacı vardı.

1890. The first of these was the
the first of these was the

the first of these was the

the first of these was the

the first of these was the

the first of these was the

the first of these was the

the first of these was the

the first of these was the

DÖRT

Kuzgun Oğlan'ın yaşadığı
orman çok büyüktü ama o
bundan korkmuyordu. Korkunç
Orman'dan ise...

“Yayı neden kullanmadın?” diye sordu
Kuzgun Oğlan ormanın içine doğru
yürürlerken.

Cüce Kız yürümeye devam etti.

“Evet, neden kullanmadın?”

“Söylesene nereye gideceğimizi nereden biliyorsun?”
diye cevapladı Cüce kız ki bu kesinlikle sorunun cevabı de-
ğildi ve bu Kuzgun Oğlan'ın dikkatinden kaçmadı.

“Geyiğe sordum,” dedi.

“Bu sefer de geyiğe mi sordun?” dedi Cüce kız kaşlarını kaldırarak.

“Evet,” dedi Kuzgun Oğlan. “onlara ormanın kalbinin neresi olduğunu sordum ve onlar da kuzeye doğru üç günlük yürüme mesafesinde olduğunu söylediler. Her Şey Bilien Cadı’yı bilip bilmediklerini de sordum ve hemen bundan vazgeçip kaçmamızı söylediler.”

“Gerçekten böyle mi dediler?”

“Şey... tam olarak değil. Ama onlarla konuşurken ben böyle hissettim.”

“Hissetmek mi? Böyle mi hissettin?”

Cüce kız gözlerini yuvarladı. Sivri kulaklarının uçları titredi.

“Küçük orman dostlarına buralarda iyi bir lokanta olup olmadığını soramazsın değil mi? Çok acıktım.”

“Sordum bile.”

Cüce kız gözlerini biraz daha sinirle yuvarladı.

Kuzgun Oğlan onu görmezden geldi.

“Nehrin başında eski bir han varmış. Akşama doğru orada oluruz.”

“Umarım,” dedi Cüce Kız. “Ormanın bu tarafını sevmiyorum. Bir şekilde bizim yaşadığımız yere göre daha düşmanca görünüyor.”

Bu doğrudu.

Ağaçlar her yandan onları sarıyormuş gibi görünüyordu ve hem daha karanlık hem de daha karışıktı. Şimdi çalılının içinde ne zaman bir şey hisırdasa irkilip zıplıyorlardı. Alçakta duran dalların altından geçmek için eğildiklerinde örümcek ağları yüzlerine dolanıyordu ve Kuzgun Oğlan'ın uzun siyah ceketinin kuyruğuna takılan dikenler ona birinin onu yakaladığını düşündürüyordu.

“Şu canavar buradaki ağaçları sökmemiş,” dedi Kuzgun Oğlan.

“Hayır, ama içimde buranın hırsızların, sahtekârların ve kötü insanların bulunabileceği bir yer olabileceğine dair his var.”

Kuzgun Oğlan başıyla onayladı. Yeniden Cüce Kız’ın yayına baktı.

“Neden onu kullanmadın? Korkunç Orman’da korunmamıza biraz faydası dokunabilir. Nasıl kullanıldığını biliyosun değil mi?”

Cüce Kız sessizliğini korudu.

“Evet! İşte bu! Nasıl kullanacağını bilmiyorsun.”

“Biliyorum!” diye itiraz etti Cüce Kız. “Sadece bazen biraz... ne yapacağı belli olmuyor.”

“Ne yapacağı belli olmuyor mu? Bu da ne demek oluyor?”

“Çalışıp çalışmayacağı yani. Ya da ne zaman çalışacağı. Ya da nasıl... Ya da...”

“O zaman hiçbir hırsız ya da haydutla karşılaşmamayı umalım,” dedi Kuzgun Oğlan.

Uzun süre yürüdüler ve lokantayı buldukları sırada da ilk yıldızlar gecenin kadife gibi siyah göğünde pırıldamaya başladı. Kuzgun Oğlan ve Cüce Kız acıkmışlardı. Hatta açlıktan ölmek üzereydiler.

Lokantanın adı Tombul Domuzcuk İşareti'ydi ve Kuzgun Oğlan'ın dediği gibi pastırmaları ormanın içindeki uzun ve yorucu günden sonra oldukça davetkâr görünüyordu.

Lokanta doluydu.

Bir masaya oturdular ve lokantanın sahibi olduğunu düşündükleri bir kadın geldi.

“Evet?” dedi. Kadın pek dost canlısı gibi görünmüyordu. İkisine de baktı, bu oldukça garipti çünkü aynı anda iki yöne de bakabiliyordu. Aslında bunun nedeni kadının şaşı olmasıydı.

“Ah, evet, merhaba,” dedi Kuzgun Oğlan. “Biz yiyecek bir şeyler istiyoruz, lütfen. Bir de büyük kupa içecek ya da herhangi bir şey.”

Lokantanın sahibi hem ona doğru hem de masanın diğer tarafında oturan Cüce Kız'a baktı.

“Ya da herhangi bir şey mi? Biraz herhangi bir şey istiyorsun değil mi?”

“Evet ama daha çok yiyecek bir şeyler lütfen.”

“Ve bunları ödemek için paran var değil mi?”

“Ah,” dedi Kuzgun Oğlan ve Cüce Kız'a baktı. “Benim yok ama onun var.”

Cüce Kız homurdandı.

“Benim mi? Bende hiç para yok.”

“Para yoksa yemek de yok,” diye terslendi lokantanın sahibi.

“Tamam o zaman,” dedi Kuzgun Oğlan canlı bir biçimde. “Bedavaya ne var?”

Kısa süre sonra kendilerini lokantanın kapısının dışında yerde popolarının üstünde otururken buldular.

“Deliler,” diye içini çekti Cüce Kız. “Paranın olmadığını söyleyebilirdin.”

“Sen de. Üstelik neden benim param olmalıymış?”

“Ne demek bu şimdi? Bana hiç paran olmadan yaşadığını mı söylüyorsun?”

“Aşağı yukarı.”

“İyi de nasıl yemek alıyorsun?”

Kuzgun Oğlan çenesini yukarı kaldırıp burnunu uzatarak asil bir poz takındı.

“Beni orman ayakta tutuyor.”

“Bu çok güzel ama gerçekten ne yiyorsun?”

“Ne bulursam. Mesela kuşlar hangi çiçeklerin yenebileceğini öğretti. Muhtemelen senin yediklerini yiyorum. Sonuçta sen de ormanda yaşıyorsun.”

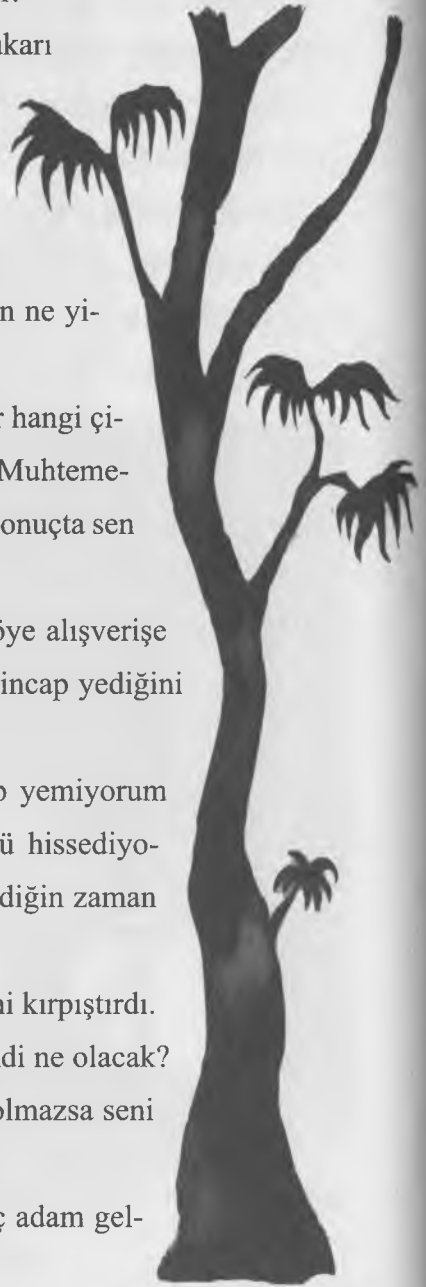
“Evet ama biz her zaman köye alışverişe gidiyoruz. Sen bana fındık ve sincap yediğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Evet, ama çok fazla sincap yemiyorum çünkü bu konuda kendimi kötü hissediyorum. Bilirsin, onlarla konuşabildiğin zaman bazı şeyler değişiyor.”

Cüce Kız birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

“Tahmin ederim... Peki, şimdi ne olacak? Eğer daha iyi bir seçeneğimiz olmazsa seni yemek zorunda kalacağım.”

Tam o sırada hanın dışına üç adam gel-

di. Oldukça komik görünüyorlardı çünkü bir tanesi büyük, bir tanesi orta boy ve diğeri de küçüktü.

Küçük olan yanlarına doğru geldi. Çirkin görünüşlüydü, çocuklara gülümsedi.

“Selam dostlar,” dedi.

“Ee, merhaba,” dedi Cüce Kız.

“Size yardım edemedik ama içeride yaşananlara tanık olduk. Demek paranız yok, he? Yiyecek bir şey de yok? Gece olmak üzere. Sizi sevdik, değil mi?”

Arkasında duran diğeri iki adama döndü ve onların başlarıyla onaylayıp “evet” demeleri biraz vakit aldı.

“Biz de en azından sizi evimize davet edip biraz çorba, ekmek ve içecek ikram edebiliriz diye düşündük. İyi olmaz mı?”

Kuzgun Oğlan gözleri neredeyse yuvalarından çıkacaktı.

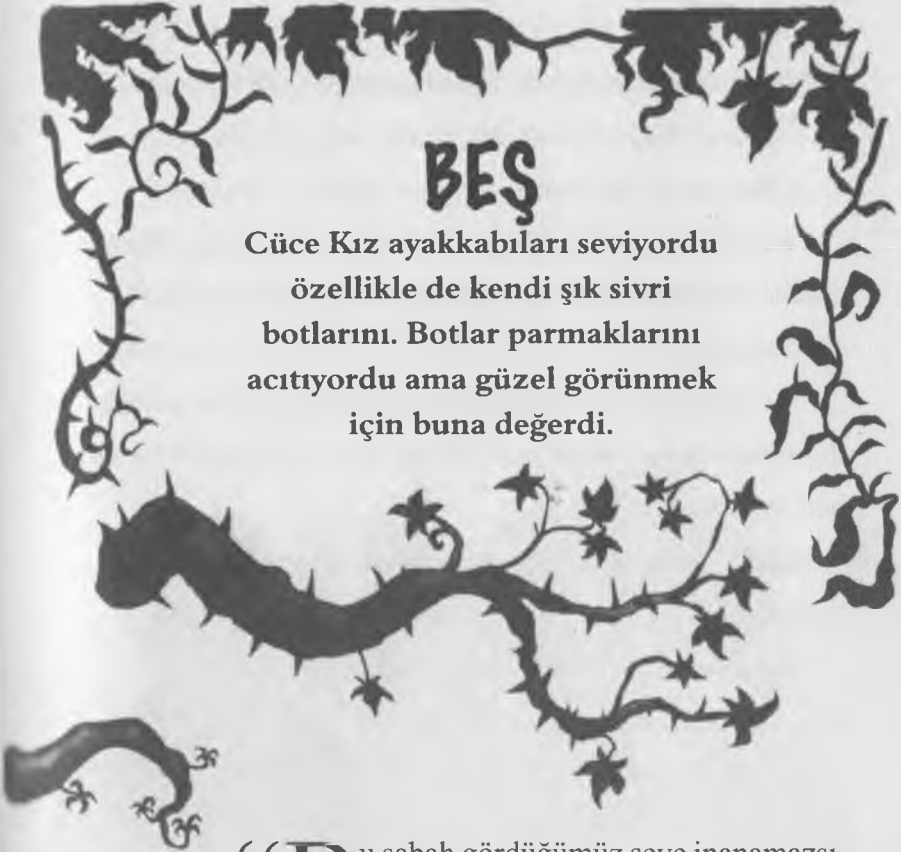
“Gerçekten mi?” diye sordu hevesle.

“Ve herhangi bir şey?”

“Evet, lütfen,” dedi Kuzgun Oğlan.

“Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?” diye fısıldadı kız ama çok acıkmıştı bu yüzden Kuzgun Oğlan ‘Evet’ ve ‘Bunda ne terslik olabilir ki?’ dediğinde o da üç adamın peşinden ormandaki evlerine doğru hevesle yürüdü.

BES

Cüce Kız ayakkabıları seviyordu
özellikle de kendi şık sivri
botlarını. Botlar parmaklarını
acıtıyordu ama güzel görünmek
için buna değerdi.

“**B**u sabah gördüğümüz şeyi inanamazsınız...” Kuzgun Oğlan o sırada çorbayı

hangi tencerede yapacakları konusunda tartışıp huysuzluk yapan üç adama anlatıyordu. Karanlık basmaya başlamıştı ve Kuzgun Oğlan ile Cüce Kız artık iyice acıkmışlardı.

“Şu kocaman canavar ağaçları söküyor! Ormanı talan ediyor! Böyle devam ederse geriye hiçbir şey kalmayacak. Onu durdurmamız lazım.”

“Ve ailemi de bulmalıyız,” dedi Cüce Kız. “Sonra,” diye

devam etti. “Çok büyük tencereleriniz var. O kadar da aç olduğumuzu sanmıyorum. Bu kadar çorba çok fazla olur.”

Üç adamdan en uzun olanı etrafta dolanıyordu.

Küçük olan onlara doğru telaşla döndü.

“Şimdi biz yemeği pişirirken siz arkanıza yaslanın. Oturup dinlenin. Yorgun olmalısınız. Henüz size ihtiyacımız yok.”

“İhtiyaç mı?”

“Yemek için,” dedi küçük olan. “Yani sizin için hazırladığımız çorbayı yemek için. Biraz çaya ne dersiniz? Ya da herhangi bir şey?”

Küçük adamın elimde iki tane kupa vardı.

“Ah, evet, lütfen,” dedi Kuzgun Oğlan. “Canavardan kaçmak bizi susattı.”

“Kuzgun Oğlan,” dedi Cüce Kız, birdenbire bir şeylerin tam olarak doğru olmadığını hissetmişti. “O şeyi içmek istediğinden emin misin?”

“Şişşt,” dedi Kuzgun Oğlan. “Ben ne yaptığımı biliyorum.”

Kupadan bir yudum aldı ve sırttı.

“Muhteşem,” dedi.

Cüce kız omuzlarını silkip içeceğini azar azar yudumladı.

“Harika!”

Sonra ikisi de yerde derin bir uykuya daldılar.

“Bayıldılar,” dedi küçük adam. “Tamam beyler, hemen kıyafetlerini çıkarıp çocukları tencereye koyun. Açlıktan ölüyorum. Sonra da gidip biraz sebze toplayalım.”

“Benim de sebze yemem gerekiyor mu?” diye sordu büyük olan.

“Evet,” dedi küçük adam, “senin de sebze yemen gerekiyor yoksa dişlerin dökülür.”

Cüce Kız ve Kuzgun Oğlan kendilerine geldiklerinde ayak parmakları bayağı ısınmıştı. Aslında bağlanmış halde ateşin üstündeki büyük kazanda oturduklarından hemen her yerleri ısınmıştı.

“Heyy!” diye cırladı Kuzgun Oğlan. “Bizi pişiriyorlar.”

“Onu boş ver!” diye ciyakladı Cüce Kız, “Üstümüzde kıyafet yok. Sakın bakma!”

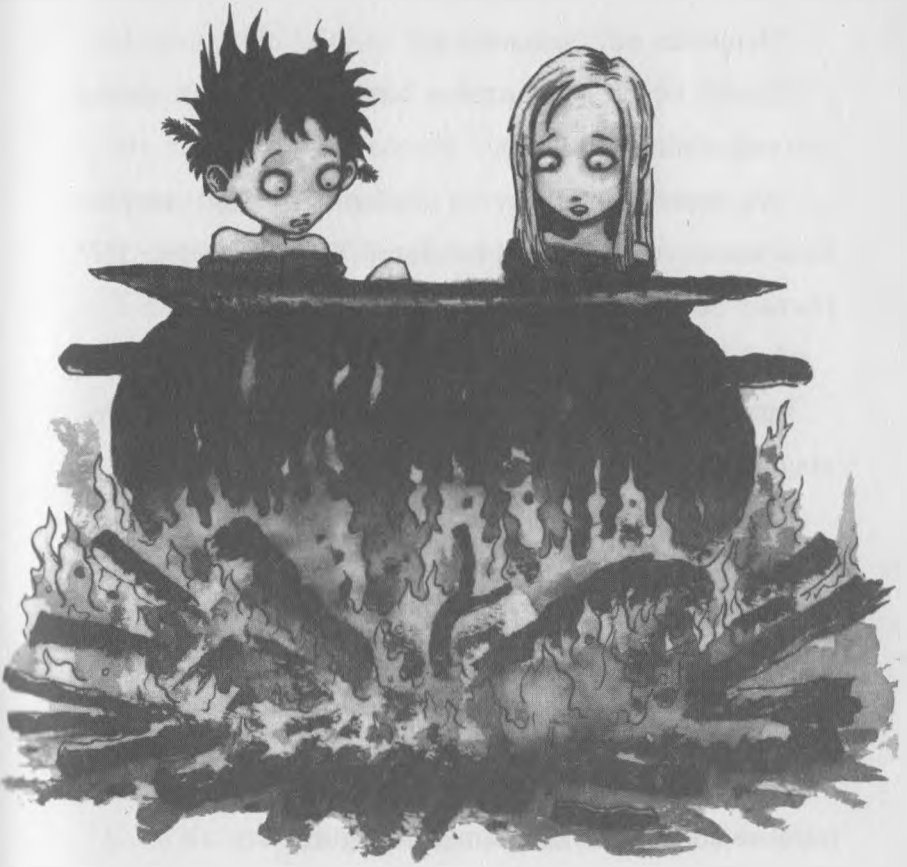
“Evet yok,” dedi Kuzgun Oğlan. “tamam tamam. Sanırım bu banyo gibi bir şey. Bunda bir terslik yok. Ayarlayabilirsem ben her sene bir kere banyo yaparım.”

“Kuzgun Oğlan, gerçekten de aptallık yapıyorsun. Şimdi bir banyoya benzeyebilir ama kısa zamanda haşlanmış patates gibi olacağız.”

“Eyvah.”

“Evet, eyvah. Üstelik tüm bunlar senin suçun, bu yüzden şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Neden benim suçum oluyor?”

“ ‘Hadi, daha önceden hiç tanımadığımız şu üç tuhaf adamla bir şey içelim...’ Bu yeterli mi senin için?”

“Şey, bir düşüneyim. İlk olarak şimdilik etrafta görün-mediklerine göre buradan bir çıkalım.”

“Eğer bu tencereden bir çıkış yolu görebilseydim seninle aynı fikirde olurdum.”

“Bana biraz daha fazla güvenmelisin.”

“Gerçekten mi? Nedenmiş o?”

“Çünkü küçük dostlarımdan birini bize yardım etmesi için çağırabilirim.”

“Ah, yapma. Hangi hayvan dostların? Bir çeşit yamyam kulübesindeyiz. Kimi çağıracaksın? Tespih böceğini mi? Hamam böceğini mi? Yoksa büyük bir örümcek mi?”

“I-ıh,” dedi kuzgun Oğlan. “Onu...”

Etrafı koklayan kötü kokulu bir farenin olduğu tencerenin üstündeki rafa doğru başını salladı.

“Tabii bana inanmıyorsan onu sadece benim iplerimi kemirmesi için çağırabilirim...”

“Ah, hayır, hayır...” dedi Cüce Kız. “Lütfen! Çabuk olmasını söyle. Her an geri dönebilirler.”

“Hadi fare, eğer uslu olursan...”

Birkaç dakika içinde pis kokulu küçük fare bağları kemirdi ve çocuklar tencereden dışarı çıktılar.

“Bak!” diye bağırdı Cüce Kız. “Elbiselerimiz! Şükürler olsun!”

“Hemen al da çıkalım. Arka kapı açık! Acele et!”

Aynı anda kaçmak ve giyinmeye çalışmak zor olduğundan karman çorman bir biçimde kapıdan dışarı zıpladılar.

Kendilerini büyük bir meşenin altındaki nemli yosunların üstüne güm diye bıraktılar ve tam o anda ani bir ses oldu.

Bu pis kokulu fareydi.

Onlara doğru ciyakladı.

“Bu ne demek?” diye sordu Cüce Kız.

“Bunun anlamı acıkmış.”

“Demek artık üç kişiyiz,” dedi Cüce kız.

“En azından hayattayız,” dedi Kuzgun Oğlan.

“Evet, senin ve bu küçük arkadaşın sayesinde.”

Fare ciyakladı.

“Peki, bu ne demek?” diye sordu Cüce kız.

Kuzgun Oğlan bir kaşını kaldırdı.

“Hâlâ aç.”

“Şimdi onu boş ver. Geceyi geçirebileceğimiz bir yer lazım.”

“Seni bir ağacın tepesine çıkmaya ikna edemem değil mi? Bir gece için. Söz veriyorum güvenli olacak.”

Cüce Kız endişeli görünüyordu ama yine de onayladı.

“Tamam, ama tırmanmama yardım etmelisin. Belki yarısına kadar tırmansak da yeter.”

Kuzgun Oğlan gülümsedi.

“Yarisına kadar. Daha yükseğe çıkmak yok. Hadi o zaman.”

Cüce Kız'ın uzun elbisesi ve sivri botlarıyla çok zorlan-salar da ağaca tırmandılar ve kısa zaman içinde kızın uyuyabileceği rahat bir kuytu köşe buldular.

Uyudular; ta ki gecenin bir vakti trollerle ilgili bir rüya gören Cüce Kız çığlık atarak uyanana kadar.

“Ah! Annemin sihirli yayını unuttuk!”

ALTI

Kuzgun Oğlan'ın en sevdiği ağaç gökyüzüne uzanan büyük çam ağacıydı. En tepesinde oturup uçan kuşları seyretmeyi seviyordu.

“O nu almak için geri dönmeliyiz!” dedi kız belki on beşinci defa ve Kuzgun

Oğlan da on beşinci defa başını salladı.

“Asla! Yeniden yerler bizi! Asla!”

Cüce Kız ilk defasında gerçekten yenmediklerini ona hatırlattı.

“Uzun yıllardır benim ailemdeydi. Eğer kaybedersem tehlikede olurum.”

“İyi çalışmıyor bile! Sonuçta sadece bir sopa!”

“Sen daha çalışırken görmedin, hepsi bu. Ayrıca sen benimle birlikte gelmezsen ben kendi başıma gideceğim.”

“Hayır. Kesinlikle olmaz. Kimse hiçbir yere gitmiyor. İşte bu kadar!”

Yarım saat kadar sonra Kuzgun Oğlan ve Cüce Kız yollarında koşan fareyle birlikte kendilerini dönüş yolunda buldular.

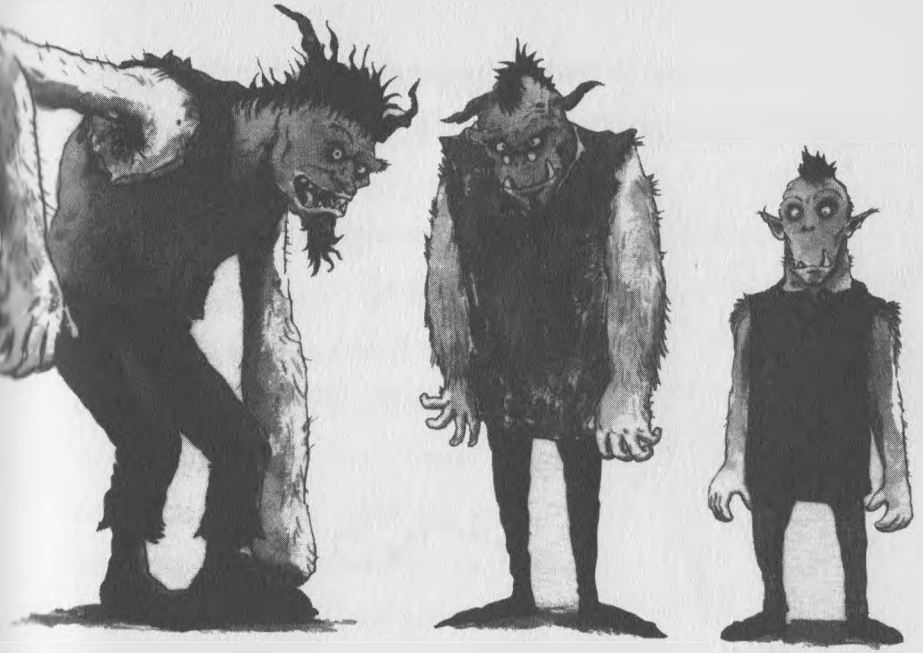
Evin içinde ışık ve yükselen sesler vardı, içeriye baktıklarında daha önce tanıştıkları üç adam olmadığını görmek ilgilerini çekti.

Onların yerine üç tane trol vardı. Birisi büyük, birisi orta boy ve diğeri de küçüktü. Kafaları bir domuzun karnına benziyordu ve saçları bir berber dükkânının yerlerdeki tomarlar gibiydi.

“Heeeyyy!” diye ciyakladı Kuzgun Oğlan koca bir fin-
dık çuvalı gibi pencereden düşerken.

“Troller!” diye sızlandı Cüce Kız. “Üç adamı yemişler! Onlardan iyi kurtulduk!”

“Hayır, seni ahmak, onlar o adamlar,” diye tısladı Kuzgun Oğlan. “Şimdi hava karardı, bu yüzden de onlar kendi hallerine döndüler. Görmüyor musun –bir tane büyük, bir

tane orta boy ve bir de küçük olan? Troller! Her şey yerli yerine oturuyor. Biz bittik.”

“Hayır!” diye bağırdı Cüce Kız biraz yüksek sesle. İçerdeki sesler kesildi ve hantal ayak sesleri duyuldu. Kuzgun oğlan eliyle Cüce Kız’ın ağzını kapadı. Üstlerinde bir şeyler havayı koklarken onlar korku içinde pencerenin altına oturdular.

“Yanılmıyorsam,” dedi küçük olan trol, “dışarıda birileri var...”

“Sen yemeklerimiz kaçtığı için hâlâ sinirlisin,” dedi içlerinden biri.

“Hı-hı, açım. Siz ipleri sıkıca bağlasaydınız kaçamayacaklardı.”

“Ben onları bağladım! İpi kemirmişler. Sen de gördün!”

“Benim tüm gördüğüm senin yine ahmaklık yapıyor olduğunu.”

“Bunları boş verin, hepsi yemeklerin suçu. Bence tartışmayı kesip onları aramaya gidelim!”

“Evet!”

“Evet! Ve onları iki kere yiyelim. Tamam mı?”

“Tamam!”

“Evet,” diye fısıldadı Kuzgun Oğlan. “Hâlâ yayımı geri istiyor musun?”

Cüce Kız ona dik dik baktı.

“Evet,” dedi kararlı bir ifadeyle. “Bir planım var. Sen gidip yayımı alırken ben onları oyalayacağım. Tamam mı?”

“Olmaz! Hayır! Bekle!”

Cüce Kız, beklemedi.

Cüce Kız trollerin evinin önüne gidip yüksek sesle onlara bir sürü takma isimle seslenmeye başladı.

“Hey, Trol Kafa! Nasıl bu kadar çirkin olmayı becerebiliyorsunuz? Üstelik öf, pis de kokuyorsunuz!”

Böyle şeyler söyledi.

Saniyeler sonra üç tane deli trol kulübeden dışarı fırladı ve korkudan saçları bir anda kıvrır kıvrır olan Cüce Kız'a bağırdı.

“Yakalayın onu beyler!” diye tiz bir sesle bağırdı küçük trol ve onlar da kıza doğru atıldı.

Cüce Kız ağaçların arasına doğru kaçarken çığlık attı ve arkasına bakmamaya çalıştı ama buna engel olamadı. Görünüşe göre troller onun düşündüğünden de hızlı koşabiliyorlardı...

Kuzgun Oğlan ayağa kalktı. Fareye baktı.

“Bu onu son görüşümüz olacak. Hadi içeri gidip yiyecek bir şeyler var mı diye bakıp çıkalım. Normal yemek demek istiyorum. Bir havuç mesela.”

Kuzgun Oğlan elinin üstüne koşup omzuna atlayan fareyi aldı ve dikkatlice evin arka kapısına sokulup içeri girdiler.

Kuzgun Oğlan dolapların içinde yiyecek bir şeyler aramaya başladı.

“Troller bile kesinlikle çikolatalı bisküvi severler,” di-yordu fare enerjik bir biçimde ciyaktarken.

Kuzgun Oğlan ateşin üzerindeki seramik tencereyi tır-malayan kemirgeni görmek için döndü.

“Önemli bir şey mi?”

Kuzgun Oğlan gelip kapağı kaldırdı. İi bozuk para, gü-müş ve biraz da altınla doluydu.

“Cüce Kız’ın dediğı gibi: vay canına,” dedi Kuzgun Oğ-lan. “Sanırım bunlardan bir ya da iki tanesi de işimizi görür.”

Fare yeniden ciyaktlamaya başladı.

“Evet!” diye bağırdı Kuzgun Oğlan bir avuç dolusu bo-zukluğu cebine koyarken. “Ben de onları duydum! Geri geliyorlar. Çabuk, dışarı!”

Koşullar ve tam kapıdan Kuzgun Oğlan çı-karken duvara dayanmış olan Cüce Kız’ın an-nesinin sihirli yayını aldı.

Ağaçlara doğru koşarlarken Kuzgun Oğlan’ın gözleri kocaman açıldı, üç trolde en iri olanı omzunun üstünde küçük bir Cüce Kız taşıyordu. Sinirli oldukları kadar aç da görünen diğeri iki trol de onu takip ediyordu. Ve bu oldukça sinir bozucuydu.

“Ah, hayır!” diye bağırdı Kuzgun Oğlan.

Korkusuzca ortaya çıkan Kuzgun Oğlan yayı trollere doğru salladı ve gerdi.

“Onu bırakın!” diye seslendi. Sonra da ekledi: “Bu nasıl çalışıyor?”

“Sende çalışmaz!” diye bağırdı Cüce Kız trolün korkunç kıllı sırtından. “Bana at!”

Çocuk da öyle yaptı. Cüce Kız en iri trolün sırtında asılı olduğu yerden yayı yakaladı. Trol, kızı elinden kaçırmadan yayı yakalamak için başının arkasına uzanmaya çalıştı.

Cüce Kız hafifçe ısıldamaya başlayan yayı çekti. Sanki arkasında görünmeyen bir gergi ortaya çıkmış ve parlamaya başlamış gibiydi.

Kız parıldayan gergiyi diğer iki trolü hedef alarak bıraktı.

Kuzgun Oğlan trollerin bir anda yanıp kül olacağını hayal ederek sevinçle zıpladı ama sonra ağzı açık kaldı.

Cüce Kız trollerin etrafında neşe içinde uçuşan yaydan yüzlerce kelebek atmışa benziyordu.

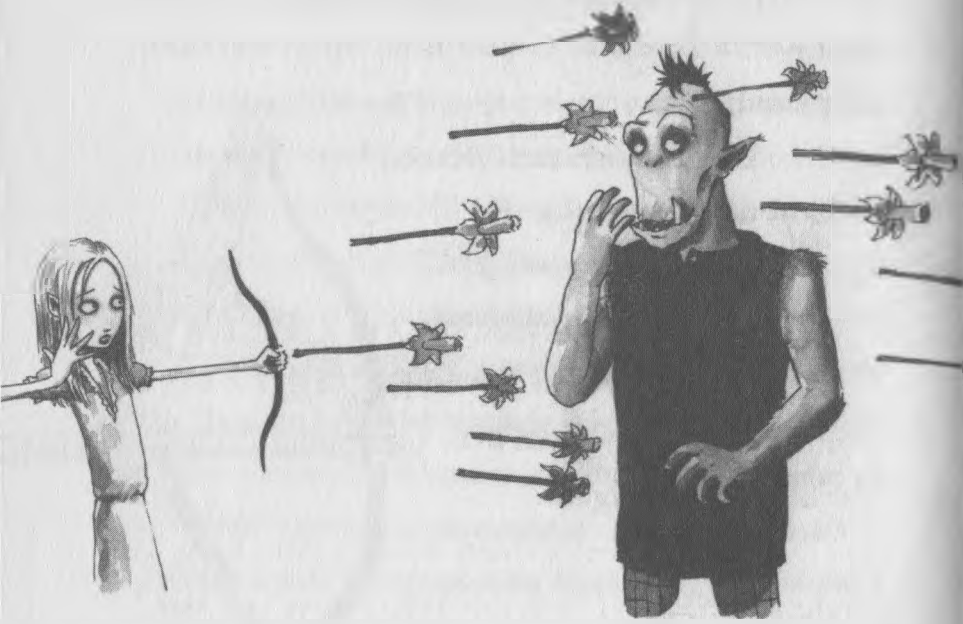
“Ah,” dedi küçük trol. “Beni korkuttun.”

Orta boy trol Kuzgun Oğlan’a doğru yöneldi.

“Deliler,” dedi Cüce Kız ve yeniden denedi.

“Acele et!” diye bağırdı Kuzgun Oğlan.

Cüce Kız ikinci defa yayı gerip bıraktı. Yay farklı bir renkte parıldadı ama bu sefer görünmez gerginin sesiyle birlikte kız küçük trole düzinelerce nergis fırlattı.

“Ah, durdur şunu,” dedi trol alaycı bir tavırla. “Beni saman nezlesi yapacaksın.”

“Cüce Kız!” diye seslendi Kuzgun Oğlan orta boy trolün onu yakalamasıyla birlikte.

Büyük trol hızla döndü, Cüce Kız yeniden ateşledi ve bu defa ortaya çıkan bir arı sürüsü oldu.

“Ah, hayır!” diye inledi Kuzgun Oğlan.

Ancak arılar çok fazlaydı ve ne yaptıklarını biliyorlardı.

Aslında binlerce arı vardı ve sonunda Cüce Kız ve Kuzgun Oğlan'ı bırakıp ağaçlara doğru koşarak küçük kızlar gibi ağlayan küçük trole ve onun iki trol arkadaşına saldırmaya başladılar.

“Cüce Kız!” diye bağırdı Kuzgun Oğlan. “Başardın! Bir bakıma! Bir bakıma başardın!”

Cüce Kız'ın gözleri parladı.

“Evet, başardım değil mi? Bir bakıma...”

“Hadi,” dedi Kuzgun Oğlan, “geri dönmeleri ihtimaline karşılık, kendi iyiliğimiz için buradan gitmeliyiz.”

Böylece üçü birlikte bir kez daha karanlık ormana doğru yöneldiler, daha fazla yürüyemeyecek kadar yorulduklarında bir meşe ağacının altındaki yosunların üstünde gece boyunca mışıl mışıl uyudular. Sabah olduğunda Cüce Kız'ın saçları yeniden düz ve güzel görünüyordu.

YEDİ

Kuzgun Oğlan doğum gününün ne zaman olduğunu bilmiyordu ve bir gün tüm kaçırdıkları adına yapacağı büyük bir partiyi dört gözle bekliyordu.

Çok güzel bir sabahı, ormanın bu bölümü bile güneşli ve sıcaktı. Küçük kuşlar ağaçların tepelerinde neşeyle cıvıldıyorlardı.

Kuzgun Oğlan yüzünde mutlu bir tebessümle bebek karatavuklarla ilgili bir rüya görüyordu ve bir şeyler burnunu ısırana kadar her şey yolundaydı.

Kokulu küçük fareyi görmek için gözlerini açtı.

“Sen!”

Her şeyi unutmuştu. Derin bir uykuya dalmış ve çok şi-

rin olan bebek karatavuklarla ilgili bir rüya görmüştü. Ama şimdi her şeyi hatırlıyordu, ağaçların devrilişi, canavar, troller.

“Of!” dedi.

Sonra sordu; “Sivri kulaklı nerede?”

Fare ciyakladı.

“Seni kastetmedim,” dedi Kuzgun Oğlan. “Belki de senin de bir isme ihtiyacın var. Bir düşüneyim. Hım. Şuna ne dersin... Fare?”

Fare ciyakladı.

“Tamam o zaman,” dedi Kuzgun Oğlan. “Cüce Kız’a söylemeliyiz ama o nerede?”

Gerinip etrafına bakındı. Cüce kız’dan eser yoktu.

Fare ciyakladı.

“Biliyorum,” dedi Kuzgun Oğlan, “ama seslenmek istemiyorum. Kimin dinlediğini bilemezsin. Ben ağaca tırmanıp etrafa bakacağım.”

Altında uyudukları meşe ağacının tepesine tırmandı ve bir anda, muhteşem tırmanma kabiliyeti sayesinde, hafif rüzgârla sallanan en üst dala çıktı.

Gözleriyle aşağıları aradı, çok da uzakta olmayan dere-nin kıyısında duran Cüce Kız’ı gördü. Sonra bir şey dikka-tini çekti.

Uzak mesafede, geldikleri yolun gerisinde, ormanda bü-

yüyen boşluklar gördü ve o izlerken bir ağaç daha yavaşça kendi kaderine doğru süzüldü.

“Yaramaz canavar!” diye bağırdı. “Acele etmeliyiz!”

İki hareketle ağaçtan aşağı inip doğruca cüce kızın yanına koştu, Fare’nin onun yanında kalmak için canı çıkıyordu.

“Cüce Kız! Devrilen bir ağaç daha gördüm! Acele etmemiz lazım.”

Cüce Kız arkasını dönmedi.

Kuzgun Oğlan'a doğru elini salladı.

"Git başımdan," dedi.

Kuzgun Oğlan durdu.

"Git başımdan."

Sesi ciddi çıkıyordu, hem de çok ciddi.

"Neden? Sorun ne?"

Cüce Kız cevap vermeyince Kuzgun Oğlan onu omuzlarından yakalayıp kendine çevirdi.

"Bu çok kaba..."

Sözünü yarıda kesti.

"Ah."

Cüce Kız ağlıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Kuzgun Oğlan.

Kızın verdiği cevabı anlayamadı. Çıkan ses 'an-neeeeeey-im-aaah-ba-baaaaa!' benziyordu.

Ne yapacağını bilemeden bir süre kızı seyretti.

"Vaaaa-aaaa-haaa-aaaa-laaaa!"

"Bak," dedi Kuzgun Oğlan kendini yetersiz hissederek. "Nefes almayı dene. Nefes almak iyidir! Hatta bazen eğlencelidir! Neden bir deneyip bana sorunun ne olduğunu anlatmıyorsun?"

Cüce Kız bir an dönüp ona baktı, sonra omuzları titreyerek gözyaşlarına boğuldu.

Kuzgun Oğlan yeniden elini uzattı ve endişeyle ama nazikçe kızın omzunu okşadı. Fare önce ciyakladı, sonra yerden doğruca Cüce Kız'ın başının üstüne zıpladı.

“Of!” diye bağırdı Cüce Kız ama o daha Fare’yi itemedi fare boynunun arkasından aşağı doğru gidip kayboldu.

“Of! Iyy! Çık dışarı! Çık dışarı!” diyerek kıvrandı Cüce Kız ve fareden kurtulmak için sanki kontrolsüzce dans ediyormuş gibi hareketler yapmaya başladı.

Kuzgun Oğlan çaresizce olan biteni izliyordu, Cüce Kız'ın bağırımları ve çığlıkları bir süre daha devam etti ama sonra kız aniden kıkır kıkır gülmeye başladı.

“Ah!” diye inledi yine ama bu defa yüzünde bir gülümseme vardı. “Gıdıklama! Dur!”

Cüce Kız da Kuzgun Oğlan da şimdi kahkahalarla gülüyorlardı.

Kız kıkırdamayı kesti, yeniden ciddi görünüyordu.

“Ah!

“Ah!” diye bağırdı Kuzgun Oğlan. “Fare! Fare’yi ezdin!”

Cüce Kız endişeyle baktı ama o sırada fare kızın elbisesinin yakasından kafasını uzatıp ciyakladı.

Bu hepsini daha çok güldürdü.

Durduklarında Kuzgun Oğlan Cüce Kız'a gülümseyerek baktı.

“Sorun neydi?” diye sordu. “Neden ağlıyordun?”

“Ailem,” dedi Cüce Kız. “Başlarına kötü bir şey geldiğini düşünüyorum. Nerede olduklarını da bilmiyorum.”

Kuzgun Oğlan ayağa kalktı.

“Hayır, bilmiyoruz. Ama öğreneceğiz.”

Kararlı görünüyordu ve bu Cüce Kız'a kendini daha iyi hissettirdi.

“Başarabileceğimizi mi düşünüyorsun?” diye sordu kız.

“Evet, sen düşünmüyor musun?”

Cüce Kız başıyla onayladı ama ikisi de kendilerini görünmeye çalıştıkları kadar cesur hissetmediklerini birbirlerine itiraf edemedi.

“Hangi taraftan?” diye sordu Cüce Kız.

“Bu taraftan,” dedi Kuzgun Oğlan. Bir yılanın nehir boyunca kuzeye yürümeleri gerektiğini kendisine anlattığını ona söylediğinde kız bu sefer onunla dalga da geçmedi.

“Biliyor musun, bir oğlan için fena değilsin,” dedi Cüce Kız ve bir nedenden ötürü Kuzgun Oğlan gurur duydu. Ama bunu ona belli etmemeye çalıştı.

SEKİZ

Kuzgun Oğlan, Cüce Kız ile
tanışmadan önce her perşembe bir
ahır baykuşuyla çay içerdİ.

Birkaç derenin daha katılıp koca bir nehre
dönüştüğü dere kıyısı boyunca yürüdüler.

Güneş parlıyordu, nehrin her iki tarafındaki ağaçlar daha
sık ve uzundu. Cüce Kız isim oyununu oynuyordu.

“Rolf?”

“I-ıh.”

“Rick?”

“Yanlış.”

“Russell.”

“Cüce Kız, bu oyunu oynamak zorunda mıyız?”

“Hah!” diye bağırdı Cüce Kız, “Adın Russell değil mi? Russell. Bu o kadar da utanılacak bir isim değil.”

“Adım Russell değil,” dedi Kuzgun Oğlan. “Ben sadece bu oyundan çok sıkıldım.”

“O zaman neden bana adını söylemiyorsun?”

“Beni kandıramazsın.”

“Sen bilirsin,” dedi Cüce Kız omuzlarını silkerek. “Ama dinle, senin ailen kim? Utandığın bu ismi sana biri vermiş olmalı.”

Kuzgun Oğlan başka bir asil poz takındı. Cüce Kız bunun çocuğun sıkça yaptığı bir şey olduğunu anlamaya başladı ama ciddi olup olmadığından emin olamıyordu.

“Benim ailem ağaçlar,” dedi Kuzgun Oğlan çenesini gökyüzüne doğru kaldırarak.

“Bu... çok özel,” dedi Cüce Kız.

Kuzgun Oğlan göz kırptı.

“Bilmiyorum,” dedi çocuk. “Kendimi bildim bileli ağaçlar ve ben varım. Ve hayvanlar.”

“Hayvanlar...”

“Küçüklüğümden beri bana rehberlik yapan uysal orman yaratıkları.”

“Şimdi de çok büyük değilsin.”

“Senden uzunum Cüce Kız.”

“Hah! Kuzgun Oğlan hayvanlarla konuşuyor!”

“Hah! Cüce Kız’ın sivri kulakları var!”

Bu keyifli atışma bir süre devam etti. Bu arada Fare Kuzgun Oğlan’ın omzuna oturmuştu çünkü kendisinin de açıkladığı gibi, küçük ayakları büyük insanlara yetişmeye çalışırken yorgun düşmüştü.

Aslında Cüce Kız ve Kuzgun Oğlan birbirleriyle atışmakla o kadar meşguldüler ki Fare’nin kulaklarını diktiğini, bir kere ciyakladığını ve sonra da ortadan kaybolduğunu fark etmediler.

Cüce Kız aniden “Fare nerde?” dediğinde nehir kıyısından beş dakika uzaktaydılar.

Durup etraflarına bakındılar.

“Etrafın birdenbire ne kadar sessizleştiğini,” diye söze başladı Kuzgun Oğlan, “fark ettin mi?”

Cüce Kız başıyla onayladı.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı kız nehrin gürültüsü arasında. “Senin orman dostlarından birine sorabilir misin?”

“Soramam.”

“Neden?”

“Etrafta hiç hayvan yok. Bir tane bile.”

“Ee, Kuzgun Oğlan,” dedi Cüce Kız.

“Ne?”

“Benim gördüğümü görüyor musun?”

“Neymiş o?”

“Oradaki ağacın içinde bir çift koca kulağın
altındaki bir çift koca gözü.”

“Büyük ve çok aç bir kurda aitmiş
gibi bakanlar mı?”

Cüce Kız yutkundu.

“Evet,” diye fısıldadı.

“Yapacağımız şey,” dedi Kuzgun Oğlan, “ileriye doğru
korkmuyormuşuz gibi sakince yürümek.”

“Ama ben korkuyorum. Sen, bilirsin işte, bizi yememesi
için onunla bir iki kelime konuşamaz mısın?”

“Hızlı yürü,” dedi Kuzgun Oğlan hızlıca yürürken. “Bu
konuyla ilgili bilmen gereken iki şey var. Öncelikle onunla
konuşabilirim ama bu sadece ilk olarak içimizden kimin yi-
yeceğiyle ilgili bir tartışmadan başka bir şey olmaz. İkincisi
ise o yalnız değil.”

Cüce Kız bir daha yutkundu.

“Kuzgun Oğlan?”

“Efendim?”

“Şu hızlı yürüme işi hakkında?”

“Evet?”

“Koşma konusunda ne düşünüyorsun?”

Kuzgun Oğlan koşmaya başladı ve Cüce Kız çığlık attı.

“Hey! Bunu bir evet olarak kabul edebilir miyim?” diye soludu onu yakalarken.

Kuzgun Oğlan onayladı.

“Nehir! Nehrin karşısına geçmeliyiz!”

Haklıydı. Arkalarından zayıf ve yırtıcı bir grup kurt geliyordu. Dilleri ağızlarından dışarı sarkmıştı ve üzerlerinde ‘Sizi yemeye geliyoruz’ yazan bir tabela taşısalardı daha açıklayıcı olamazdı.

“Nehir çok derin! Boğulacağız. Bir köprü yok mu?”

“Gördüğüm kadarıyla yok,” diye bağırdı Kuzgun Oğlan.

“Çabuk ağaçlara tırman.”

“Ne! Tırmanmaktan nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Ve ben de kurtlar tarafından yenmekten daha çok nefret ediyorum. Tırman!”

Kuzgun Oğlan kızı en yakın ağacın en alçak dalına kadar itti ve o da kızın arkasından çıktığı sırada bir dizi salyalı diş takımı topuklarının arkasından ince hava tabakasını ısırdı.

“Heyy!” diye bağırdı. “Canını seviyorsan!”

Kurtlar zıplamaya ve ağaç gövdesine pençe atmaya başladılar.

“Tırman!” diye bağırdı tekrar. Kuzgun Oğlan ve göz açıp kapayıncaya kadar dalların tepesine çıktılar.

“Nasıl bu kadar kolay görünmesini sağlıyorsun Kuzgun Oğlan?” dedi Cüce Kız soluk soluğa onun yanına tırmanırken terlemiş ve rahatsız görünüyordu.

Kuzgun Oğlan omuzlarını silkti.

“Zamanımın çoğunu buralarda geçiriyorum. Sen de alışırsın.”

Çocuk saçlarından birkaç tüy toplarken aşağı yukarı sallanan cılız bir dalın üzerine oturdu.

“Şimdi tam olarak ne yapacağız?” diye sordu Cüce Kız.
“Ve Fare nerde?”

Kuzgun Oğlan bir şey işaret etti.

“Sanırım bu her iki sorunu da cevaplar.”

Cüce Kız, Kuzgun Oğlan'ın gösterdiği yere baktı ve birlikte komşu ağacın üst ucuna tüneyen Fare'yi izlediler. Fare nehre doğru uzanan bir dalın sonuna kadar tırmandı ve daha uzaktaki bir ağacın dallarına atladı.

“Bunu yapamayız!” diye sızlandı Cüce Kız.

“Başka çare yok ya da ömrünün geri kalanını burada geçirirsin,” dedi Kuzgun Oğlan. “Gittikçe zayıflayarak.”

Cüce Kız kaşlarını çatı.

“Ama biz o kadar uzağa atlayamayız.”

“Gerek de yok. Biz Fare'den daha ağırsız. Sadece ağacın en tepesine çıkmalıyız. Biraz eğil ve gerisini yer çekimine bırak.”

“Asla!” dedi Cüce Kız.

İki dakika sonra, kurtlar kıyıda inleyip ulurken onlar nehir dışındaki tehlikeli bir yere doğru eğilen bir dala tutunmuşlardı. “Kuzgun Oğlan!” diye acıyla bağırdı Cüce Kız. “Yardım et!”

“Ah!” dedi Kuzgun Oğlan üzerinde bulundukları dalın ucundan düşüp kendisini nehrin diğer ucunda ulaşabilecekleri bir ağaçta bulduğunda.

“Yakala!” diye bağırdı. Yakaladılar ve kendi ağaçlarından havalanıp nehrin diğer yakasına indiler.

“Vay!” diye inledi Cüce Kız.

Kurtlar şimdi yemekleri gittiği için aşağı yukarı yürüyordu.

“Hmm,” dedi Kuzgun Oğlan.

“Ne?”

“Kurtlar. Hakkımızda pek iyi şeyler söylemiyorlar...”

Fare kendi durduğu ağaçtan Kuzgun Oğlan’ın kafasına atladı.

Fare ciyaktı.

“Evet, Fare. Senin fikrin güzeldi.”

DOKUZ

Kuzgun Oğlan sıkılmasını engellemek için birkaç haftada bir değişik ağaçlarda uyurdu. Çam ağacından sonraki en sevdiği ağaç, eski bir meşeydi.

Akşam olmuştu ve kurtlarla yaşadıkları heyecandan sonra bitkin düşmüşlerdi.

“Bir ateş olsaydı iyi olurdu,” dedi Cüce Kız geceyi geçirmek için rahat kuytuya yerleşirken.

“Çok riskli,” dedi Kuzgun Oğlan. Cüce Kız onun haklı olduğunu biliyordu.

“Ne kadar yolumuz kaldı sence?” diye sordu Cüce Kız. “Yakın zamanda küçük tüylü bir yaratıkla konuştun mu?”

“Şunu söylemeliyim ki,” dedi Kuzgun Oğlan, “Her Şeyi

Bilen Cadı'yı bulmak senin fikrindi. O yüzden bu konuyla ilgili bana zorluk çıkartma.”

“Sakin ol!” dedi Cüce Kız. “Sadece sordum.”

“İşin ilginç, benim tüylü arkadaşlarımın ortak fikrine göre daha çok yolumuz var ve hatta daha Korku Orman'ının yakınına bile gelmedik. Oraya yarın varabiliriz. En azından küçük baykuşun bana söylediği bu.”

“Oraya geldiğimizi nasıl anlayacağız?”

“Anlayacağız?”

“Anlayacak mıyız?”

“Evet. Anlaşılan o ki yanılmamız çok zor.”

“Bu kulağa pek iyi gelmiyor.”

Kuzgun Oğlan başını salladı.

Fare çocuğun omzundan atlayıp kendini temizlemeye başladı.

“Büyüleyici,” dedi Kuzgun Oğlan.

Cüce Kız güldü.

“Seni seviyor,” dedi kıkırdayarak.

“Sevimli,” diye mırıldandı Kuzgun Oğlan. “Biraz uyu-
mamız gerek. Sonra ilk ışıklarla...”

“Kuzgun Oğlan, ben hâlâ açım.”

“Ben de. Yarın bize biraz fındık ve meyve bulacağım.”

“Ah, güzel,” diye mırıldadı Cüce Kız. “Fındık ve meyve.
Gerçekten sevdiğim şeyler, büyük, lezzetli, nefis ve taze.”

Cüce Kız'ın söylediklerinde tuhaf bir şey vardı, çünkü çok uzak olmayan bir yerde, ağaçların arasında gizlenen üç trolün aklından da aynı şeyler geçiyordu.

“Kokularını alabiliyorum,” dedi büyük olan.

“Şişşt!” dedi küçük trol. “Onları tekrar korkutmak istemezsin değil mi?”

“Ben açım,” diye sızlandı orta boy olan.

“Bu yüzden buradayız değil mi? Akşam yemeğimizi geri almak için, ha?”

“Neden sadece evde oturup Tombul Domuzcuk'tan başka birini yemiyoruz?” dedi büyük trol.

“Çünkü seni aptal,” dedi küçük trol, “akşam yemeğimizin elimizden kaçtığı bir kere duyulursa bir daha kimse bizden korkmaz. Korkarlar mı? Bu yüzden yemeklerimizi geri almalıyız.”

“Ve sonra onları yiyecek miyiz?”

“Evet, sonra onları yiyeceğiz. Hem de üç defa.”

“Yaklaşmış olmalıyız,” dedi orta boy trol. “Şimdi ben de onların kokusunu alabiliyorum. İçlerinden biri çayırılarıdaki küçük şirin çiçekler gibi kokuyor. Öf! Diğeri ise bal, reçel ya da ona benzer bir şey gibi kokuyor. Iyy! İğrenç!”

“Şişşt!” dedi sessizce küçük trol. “Onları korkutmak istemezsin değil mi?”

Ve böylece sürüp gitti.

Kuzgun Oğlan horluyordu ve rüyasında kulağını dişleyen bir fare görüyordu ki bu çok da şaşırtıcı değildi, çünkü olan tam da buydu.

Cüce Kız uyuyamadı. Hem çok korkuyordu hem de Kuzgun Oğlan horlamalarının arasında keyifli sesler çıkarıyordu ve bu da gittikçe daha sinir bozucu bir hal alıyordu.

Kalktı ve kısa bir yürüyüş yapmaya karar verdi. Hemen kamplarının çevresinde küçücük bir yürüyüş yapacak, böylece karanlıkta da kaybolmayacaktı.

“Belki sonrasında uyuyabilirim,” dedi kendi kendine. Kendisine ciyaklayan Fare’ye Kuzgun Oğlan’ı uyandırmamak için sessizce “Sen burada bekle,” dedi.

“Beni de anlıyor musun?” Kız merak etmişti. “Ben seni anlamıyorum. Bana göre sadece ciyaklıyorsun.”

Fare ciyakladı ve Cüce Kız yürüyüşe çıktı.

İlk başlarda çok huzurluydu ama yürüdükçe kendini sesler duyduğunu hayal ederken buldu. Başını salladı ve yürümeye devam etti. Sonunda kendini yorgun hissetti.

“Belki artık uyuma vakti gelmiştir.”

Geri döndüğünde iki şey yoktu.

Kuzgun Oğlan ve Fare.

“Sana burada bekle demiştim!” diye bağırdı boşluğa.

Hemen yanında bir ciyıklama oldu ve Fare yakındaki bir

ağacın kökündeki çukurdan kızın başına atladı. Sonra yere atlayıp kızı hızlandırdı.

Titriyordu.

“Ne oluyor?” diye bağırdı Cüce Kız. “Sorun ne?”

Fare biraz daha titredi ve yerde daireler çizip koklamaya başladı.

Cüce Kız ellerinin ve dizlerinin üstüne çömeldi.

“Ayak izleri! Şey, ayak izlerinin kötü kokabileceğini hiç bilmiyordum! Pöf!”

Burnunu tıkadı.

“Üstelik burada üç çift ayak izi var. Bir tane büyük. Bir tane orta boy. Bir tane de küçük boy. Üç boy pis kokulu ayak izi! Ah hayır! Bunlar o troller! Çabuk Fare! Onları bulmalıyız, Kuzgun Oğlan’ı kaçırmışlar!”

Fare ciyakladı ve hızla karanlık ağaçlara doğru koştu; ancak Cüce Kız’a annesinin sihirli yayını alıp ona yetişecek kadar zaman verdi.

ON

Korkunç Orman seksen yedi farklı tür zehirli mantarın evidir. Bazıları karanlıkta parlar.

Cüce Kız ve Fare'nin trolleri bulması çok sürmedi. Diğer tarafta kız-ve-fare yiyen canavarlar olduğunu bilerek bir ağacın üzerinde gizlenip etrafı izlediler.

Troller çok fazla uzağa gitmemişlerdi, sadece küçük bir çocuğu yemek için uygun olduğunu düşündükleri yakınlarıdaki bir noktaya kadar ilerlemişlerdi.

Kuzgun Oğlan oradaydı, yüksek bir dalda bileklerine bağlanmış ipin ucunda baş aşağı sallanıyordu.

Bir ateşin üstüne asılıydı ama neyse ki trollerin ateşi yakmak için çok fazla uğraşması gerekiyordu.

“Bu senin suçun, aptal,” dedi büyük trol orta boy olana. “Odun yığını yapmışsın. Sana odun yığınlarından bahsetmiştim.”

“Onlar yığın değil. Sen sadece kibritleri yak,” dedi küçük olan büyük olana. “Ver onları bana.”

Kibritleri kaptı, kavga ettiler ve kibritler kutudan döküldü.

“Bak şimdi yaptığına!” dedi küçük trol.

“Senin suçun.”

“Neden sadece kibritleri toplayıp onu pişirmekte kullanmıyorsun? Açım!”

“Ben hâl önce kızı bulalım diyorum.”

“Ve biz de elimizde olduğuna göre çocuğu yiyelim, sonra kızı buluruz dedik. Sen kaybettin.”

“Benim oy hakkım yok mu?” diye sordu Kuzgun Oğlan.

“Evet,” dedi büyük trol. “Onun oy hakkı yok mu?”

“Çünkü varsa,” diye ekledi Kuzgun Oğlan, “beni yemenizden yana oy kullanacağım. Hepsi bu. Size sebzelerle yapılan birkaç güzel tarif gösterebilirim.”

“Sebzeler!” diye atıldı orta boy trol. “Ben sebzelere oy vermem.”

“Hayır. Sebze yok,” diye bağırdı en küçükleri kontrolünü kaybedip. “Sebze yok. Oylama yok. Hiçbir şey yok. Oğ-

lanı pişirip yiyeceğiz, sonra da kızı bulup onu da yiyeceğiz. Anlaşıldı mı?”

“Hâlâ burada olduğumu biliyorsunuz,” dedi Kuzgun Oğlan. “Ben tam burada dururken beni yemekten bahsetmeniz pek de hoş olmuyor.”

Yavaşça iplerini çözdü.

“Biri mi konuştu?” diye sordu orta boy trol.

“Akşam yemeğimiz konuştu,” diye cevapladı büyükleri.

“Bence beni yememelisiniz dedim,” diye ekledi Kuzgun Oğlan.

“Yemeklerin fikirleri olmamalı!” dedi küçük trol. “Acele edip onu hemen pişirebilir misiniz, böylece daha fazla konuşamaz.”

“Her zaman kafasına vurabiliriz. Bilirsin, bu onu daha sessiz yapar.”

“Evet ama bunu yaptığımızda hep daha sert ve yapışkan görünüyorlar.”

“Yapışkanmış! Sen bir trolsün. Yapışkan yemekler için endişelenmemen gerek!”

Cüce Kız büyük trolün kibritleri alıp kutuya sürmesini dehşet içinde izlerken titremesine hâkim olamadı.

Sallanmakta olan Kuzgun Oğlan'ın altında diz çöktü ve yeniden ateşı yakmayı denedi.

“Hadi, şimdi,” dedi küçük trol. “Burada işimize yarayan bir ahmak var. Güzel bir ateş yak.”

“Mecbur musunuz?” diye sordu Kuzgun Oğlan.

“Evet, mecbur,” diye terslendi küçük trol. Ve sonra, “Ayrıca çeneni kapa. Konuşan akşam yemekleri ile ilgili kurallar var. Bu onları yapışkan yapıyor.”

“Şey, sanırım o zaman bir sorunuz var,” dedi Kuzgun Oğlan.

Büyük trol yeni-
den doğruldu.

“Gene söndü,” dedi. “Yemek ne dedi?”

“Bir sorunumuz olduğunu söyledi,” dedi
orta boy trol.

“Neymiş o bakalım?”

“Şey,” dedi Kuzgun Oğlan. “Eğer konuştukça yapışkan-
laşıyorsam o zaman başıma vurmanız lazım...”

Cüce Kız nefesini tuttu.

“... Ama eğer başıma vurursanız,” diye devam etti Kuz-
gun Oğlan. “Yine yapışkan olurum. Yani bir sorununuz var.
Yapışkan yemek.”

Üç trol de uzun süre boyunca çok sessiz kaldılar.

Sonra küçük olan konuşmaya başladı.

“Hah! Hayır! Bunun dışında bir yol var. Sen konuşmayı
kesersen bizim de senin başına vurmamıza gerek kalmaz,
böylece yapışkan olmazsın.”

“Doğru,” dedi Kuzgun Oğlan, “ama ben konuşmayı kes-
meyeceğim. Bu yüzden biraz çıkmazdasınız.”

Yeniden uzun bir sessizlik oldu ve sonra büyük trol ko-
nuştı.

“Yani? Biz de kötü olanı yaparız. Seni yapışkan olarak
yeriz...”

“Evet,” dedi orta boy trol. “Hem de üç defa.”

“En kötüsünden,” dedi küçükleri. “Şimdi şu ateşi yakın.”

“Gak!” diye bağırdı Kuzgun Oğlan.

Cüce Kız dikkatini toplamaya çalışırken gözlerini kapadı. Aynı anda sırtındaki yayını alıp sonuna kadar çekti, düzgün biçimde çalışması için sihirli bir şeyler düşünmeye çalıştı.

Fare onu seyrediyordu, özellikle kolunun iç tarafındaki ok izinin hafifçe parlaması ilgisini çekmişti.

“Lütfen lütfen lütfen,” diye nefes nefese fısıldadı. Gergiyi bıraktığında gözleri hâlâ kapalıydı.

“Ay,” dedi, yayından çıkan parlak mavi ışığı izlerken gözleri kocaman açıldı. Sopanın tamamı mavi ışıktaki parlıyor gibi göründü ve bir an için etrafı görmek zorlaştı.

“Ah!” diye bağırdı kız. “Kuzgun Oğlan?”

Işık bir ağaçta asılı duran dördüncü buz küpünün çevresinde duran üç buz küpünü açığa çıkarmak için gözden kayboldu.

Buz küplerinin içinde troller vardı; ipin ucunda ise oldukça şaşırmış olan Kuzgun Oğlan.

“Ah, hayır!” diye bağırdı Cüce Kız. “Fare sanırım o ateşi mümkün olduğunca çabuk yakmalıyız.”

ON BİR

Ormanın Kuzgun Oğlan ve
Cüce Kız'ın yaşadığı tarafında
uzun yıllardır kimse canavar
görmüyordu. Ama göründükleri
zaman büyük sorunlara neden
olabilirlerdi!

Cüce Kız'ın kibritlerle trollere göre daha
başarılı olduğu ortaya çıktı ve kız, kısa za-
manda Kuzgun Oğlan'ı taşıyan buz kalıbının altında büyük
bir ateş yaktı.

“Umarım nefes alabilir,” dedi Fare'ye.

Fare ciyakladı, etrafı kokladı ve yeniden ciyakladı.

Kısa zaman içinde Kuzgun Oğlan'ın başının etrafındaki
buzlar önce damla damla sonra akan bir musluk gibi erime-
ye başladı. Cüce Kız su damlalarının ateşe düşmemesi için

elinden geleni yaptı ama Kuzgun Oğlan'ın başı tam serbest kalırken küçüldü ve söndü.

Cüce Kız, Kuzgun Oğlan'ın yüzünün etrafındaki buz barçalarını çekip itti ve sonra bir vuruşla çocuğun yüzü serbest kaldı.

“Şimdi ne olacak?” dedi derin bir soluk alarak. “Baş aşığı asılı olmaktan çok sıkıldım. Bütün kan başıma gidiyor ve kendimi komik hissediyorum.”

“Ne yapacağımı bilmiyorum. Belki yeniden yayı kullanmayı deneyebilirim..?”

“HAYIR!” diye çığlık attı Kuzgun Oğlan. “Heyyy! Demek istediğim hayır, e, başka bir şey düşünebilecek miyiz bakalım. Öncelikle benim buradan aşağı inmem gerek.”

“Evet,” dedi Cüce Kız, “ama ben bir şey... ah!”

Kuzgun Oğlan, Cüce Kız'ın baktığı yere baktı, ayak parmaklarına. Fare'nin kendisinin asılı olduğu dala tırmanıp, iplere doğru ilerlediğini gördü.

Fare ciyaklayıp ipleri kemirmeye başladı.

“Fare! Bekle! Başımın üstüne düşeceğim!”

Kuzgun Oğlan umutsuzca Cüce Kız'a baktı ama onun da yapabileceği bir şey yoktu; yine de Fare son iplik parçasını kemirirken kaygan buz kalıbını yakaladı.

En azından Kuzgun Oğlan'ı başının üstüne düşmekten kurtarmayı başardı, Fare onlara doğru zıpladı, teşekkür beklerken bıyıkları titriyordu.

“Fare, biraz ahmakça bir şey yaptın,” dedi Cüce Kız.

Fare arkasını dönüp somurttu.

“Of,” dedi Kuzgun Oğlan.

Cüce Kız kıkırdamaya başladı.

“O kadar komik olan ne?” diye sordu Kuzgun Oğlan cevabı tahmin etmesine rağmen.

“Sen. Sen aptal gibi görünüyorsun.”

“Çok komik. Beni buradan çıkaracaksın değil mi?”

“Çıkarırım,” dedi kız, “ama nasıl?”

“Şey, bir şeyler yapmalıyız. Güneş doğduğu zaman bu üçlü de eriyecek. Bizim uzaklaşmış olmamız gerek. Bence insana dönüşecekler ama ne var ki...”

Cüce Kız en yakın trolün yanına gitti. Küçük olanın. Bir kibrit yakıp buz kalıbının içine baktı. Buzun içinde trolün gözleri açıktı ve doğruca kıza bakıyor gibi görünüyordu.

“Sence hâlâ yaşıyorlar mı?” diye sordu kız.

“Öğrenmek istemem,” dedi Kuzgun Oğlan.

“İğrenç görünüyorlar. Ve de çirkin.”

“Cüce Kız,” dedi Kuzgun Oğlan, “seni duyuyor olabilirler.”

“Hayır, saçmalama,” dedi kız. “Bunun içinden mi? Hiç sanmam.”

Ama küçük trole bir kez daha göz attıktan sonra daha fazla konuşmamaya karar verdi.

“Her neyse, gitmemiz lazım,” dedi kız.

“Beni çekmen gerek,” dedi Kuzgun Oğlan.

“Ne?”

“İpi tut. Hâlâ benim bileklerime bağlı değil mi? Böylece güneş doğup buzlarım eriyene kadar beni çekebilirsin.”

“Asla!” diye bağırdı Cüce Kız.

Ama çekti. Ağaçların arasındaki genellikle düz olan yoldan trollerden biraz uzağa çekmeyi başardı.

Kuzgun Oğlan durmaksızın söyleniyordu ve buz kalıbının üstünde oturarak yolculuğu bedavaya getiren Fare sırayla bir ayağını kaldırıp ısıtıyordu.

“Ay! Biraz dikkat et, zemin çok sert. Of! Bana biraz özen göster. Oldukça kıymetliyim... ah!”

Böyle şeyler söylüyordu. Cüce kız gittikçe daha çok öfkeleniyordu.

“Şu ağaç köküne dikkat et!” diye bağırdı Kuzgun Oğlan. “Of!”

Cüce Kız ipi bıraktı.

“Buraya kadar! Bana kalırsa burada kalıp trolleri bekleyebilirsin! Artık yetti! Sen tanıdığım en üstünlük taslayan, en mızımız ve en aptal Kuzgun Oğlansın!”

“Yer bu kadar sert ve sen beni dikkatlice çekme konusunda bu kadar beceriksizken nasıl yardımcı olabilirim? Burasının pek rahat olmadığını tahmin edersin.”

“En azından sen yatıyorsun! Bense yorgunluktan bittim.”

“Ben de donuyorum. Yavaşça! Kendimi bir balıkçı dükânındaki balık gibi hissediyorum.”

“Hah!” diye bağırdı Cüce Kız. “Gerçekten de benziyorsun!”

Bu sözlerle birlikte bir buz parçasını tekmeledi.

“Ah!” diye bağırdı ama kızın karanlıkta fark edemediği bir şey vardı, o anda oldukça dik ve uzun bir yamacın tepesinde duruyorlardı.

Buz kalıbı kaymaya başladı.

“Eee...” dedi Kuzgun Oğlan.

“Eee ne?” diye terslendi Cüce Kız.

“Sanırım hareket ediyorum.”

Cüce kız kollarını birleştirip burnunu havaya kaldırdı. Öfkeli görünmek için elinden geleni yapıyordu. Tekrar aşağı baktığında ise Kuzgun Oğlan bıraktığı yerde yoktu.

“Yardım et!” Kuzgun Oğlan’ın sesi titriyordu ve gerçekten çok dik bir yamaçtan aşağı yağlanmış bir kanguru gibi hızla savruluyordu. “Yardım et!”

“Ah!” diye tiz bir çığlık atan kız onun peşinden koşmaya başladı ama çocuğun hızı gittikçe artıyordu.

Şimdi Kuzgun Oğlan yamaçtan aşağı bir mermi gibi iniyordu, daha hızlı ve daha da hızlı.

“Ayyyyyyyy!” diye feryat etti, derken bir ağaca çarpmasıyla birlikte büyük bir çatırtı duyuldu.

Buz kalıbı binlerce küçük buz küpüne ayrıldı, Kuzgun Oğlan şaşkınlık içinde soğuk zeminde yatıyordu.

Peşinde Fare olan Cüce Kız ona yetişti.

“Ah! Çok üzgünüm Kuzgun Oğlan,” dedi hıçkırarak. “İyi misin? Çok özür dilerim!”

Kuzgun Oğlan gülümsedi.

“En azından işe yaradı,” dedi.

“Özür dilerim. Böyle olsun istemedim...”

“Hayır, ben ciddiylim. Artık serbestim. Sadece üşüyorum. O kadar donuyorum ki hareket edemem.”

“Eminim kısa zamanda hareket edebilirsin. Güneş doğduğunda.”

“Güneş doğduğu zaman troller yeniden peşimize düşecek.”

“Evet ama sen uzun bir yol kaydın. Biz önde olacağız. Ve onlar da artık trol değil insan olacak. Belki bizi yemeyi o kadar istemezler.”

“Sanırım ayak parmaklarımı hissedebiliyorum,” dedi Kuzgun Oğlan. “Belki.”

“İyi! Ancak...”

“Ancak ne?”

“Ancak biz Her Şeyi Bilen Cadı’yı bulup bazı cevaplar almalıyız. Şeyden önce...”

“Neyden önce?”

Aslında Kuzgun Oğlan Cüce

Kız'ın cevabını biliyordu.

“Çok geç olmadan önce.”

Kuzgun Oğlan başını salladı.

“Gak!” dedi sakince. Aynı zamanda çoktan geç kalmış olabileceklerini düşündüğünü ise söylemedi.

ON İKİ

Korkunç Orman'ın en korkutucu
yanı kuşkusuz küçük yeşil böcekti.
Yüzlerce yaban domuzunu
öldürebilecek kadar zehirliydi.

“Kuzgun Oğlan,” dedi Cüce Kız.
“Efendim?” dedi Kuzgun Oğlan, ge-

rinmeye ve damarlarında yeniden kan dolaşmasını sağla-
maya çalışıyordu. Tüylü bir şapka gibi başında oturan Fare
de ona yardım etmeye çabalıyordu. Kuzgun Oğlan’a kalsa,
iki şişe sıcak suyun daha çok yardımı dokunurdu.

“Gitmeliyiz.”

“Şey,” dedi Kuzgun Oğlan, “mümkün olsaydı giderdik
ve biliyorsun ki vaktimi burada boşuna harcamazdım.

Başını ağaçlara doğru salladı. Fare kaydı ve can havliyle Kuzgun Oğlan'ın kulağına yapıştı.

“Birkaç ağaçkakanla kısa bir sohbet yaptım,” dedi Kuzgun Oğlan Fare'yi yeniden başının üstüne koyarken.

Cüce Kız tam ağzını açtığında Kuzgun Oğlan'ın yüzündeki bakışı gördü ve ağzını kapadı.

“Evet, ağaçkakanlar. İyi kuşlardır aslında. Kendilerini tekarmalamayı severler ama aynı zamanda da oldukça naziktirler.”

“Şüphesiz,” dedi Cüce Kız cesaret verici bir ifadeyle.

“Bizim nehri çatal ağzına kadar takip etmemiz gerektiğini söylediler. Sonra sol çatalı bataklığa kadar takip edeceğiz.”

“Bataklık mı?” diye sordu Cüce Kız.

“Evet, bataklık.”

“Bu kulağa pek eğlenceli gelmiyor.”

“Değil zaten. Ağaçkakanlar evimize geri dönmemizi tavsiye ettiler.”

“Dönerdim,” dedi Cüce Kız. “Dönebileceğim bir evim ya da ailem olsaydı dönerdim.”

Gözleri dolmaya başladı ve Kuzgun Oğlan kendini kötü hissetti.

“Ama biz dönmeyeceğiz,” diye ekledi aceleyle, “ayrıca...”

“Ayrıca ne?”

“Ayrıca işin en kötü yanı bataklık değil. Cadı. Her Şeyi Bilen Cadı. Ağaçkakanlara göre çok korkunçmuş. Öldürücü. Dehşet verici, yaşlı, kokulu, korkunç demiş miydim? Üstelik çocukları yiyormuş.”

“Of,” dedi Cüce Kız kısık sesle. “Neden herkes bizi yemek istiyor?”

“Yemeğin ayaklarına gelmesi zor. Neyse, daha bitmedi,” dedi Kuzgun Oğlan. “Ona ulaşmadan önce kulübesini koruyan canavarları geçmeliyiz.”

Cüce Kız gözlerini kırptırdı.

“Evet, biliyorum. Bunu zaten söylemiştim.”

“Biliyorum ama kuşların dediğine göre bunu başaran olmamış.”

“Öyle mi dediler?” diye sordu daha da kısık ve zavallı bir sesle.

Kuzgun oğlan başıyla onayladı.

“Ama biz vazgeçmeyeceğiz. İhtiyacımız olan cevapları alacağız, canavarın icabına bakıp aileni bulacağız ve her şey yoluna girecek.”

Cüce Kız biraz rahatladı.

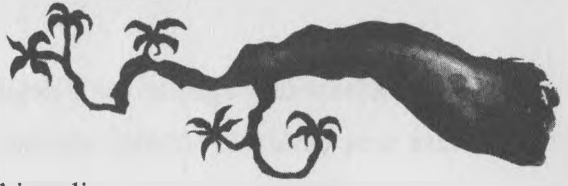
“Biz giderken hayvan dostlarına sorabilirsin. Canavarlar hakkında daha çok şey biliyor olmalılar. Mesela onları nasıl geçebileceğimizi.”

“Haklısın!” dedi Kuzgun Oğlan ama pek emin görünmüyordu. “Ve her şey ters giderse sen yayını kullanabilirsin değil mi?”

Cüce Kız zorla gülümsedi.

“Şimdiye kadar işimize yaradı. Değil mi? Bir bakıma..”

Böylece yeniden
yola koyuldular.

“Hâlâ balık gibi hissediyorum
kendimi,” diye homurdandı Kuzgun Oğlan.

“Bir balık gibi de kokuyorsun,” dedi Cüce Kız kıs kıs
gülerken.

Ama ormanın giderek sıklaşmasıyla gülümsemesi kısa
zamanda kesildi, dikenli çalılıklar, yabani sarmaşıklar ve
yüksek ağaçlar arasında yollarını bulmakta zorlandılar.

Aşağı sarkan sarmaşıklar en derin ve karanlık okyanus-
lardan gelen dokunaçlar gibi ayak bileklerine dolanıyordu.
Yoğun bir sis tabakası etrafı kapladı ve bir ya da iki kez
karanlıkta kendilerini izleyen gözler olduğunu sandılar.

Birdenbire durdular.

“Bak!” diye bağırdı cüce Kız. “Nehir ikiye ayrılıyor!”

“O zaman hadi gidip bataklığı bulalım.”

Gittiler. Sabah oldu ama ormandaki ağaçlar o kadar sıkı
ki geceden daha aydınlık değildi.

Gün ilerledi, öğleden sonra oldu, yürümekten yorulan
Fare yeniden Kuzgun Oğlan’ın başına oturdu. Birkaç defa
düşükten sonra Kuzgun Oğlan’ın üstünde takılabileceği
başka yerler var mı diye aramaya koyuldu ve sonunda ara
ara hava almak için burnunu dışarı uzattığı ceketinin cebin-
de karar kıldı.

Etraflarındaki ağaçlar Çekil deęiŐtirmeye başladı. Daha kısa ama daha sık oldular, ağaçların arasındaki boşluklar kalın ve tehlikeli çalılarla doluydu. Derken ayaklarının altındaki zemin ıslak ve yumuŐak bir hal almaya başladı. Nehir tuhaf ve yamuk yamuk ağaçlar arasında bir o yana bir bu yana damlayarak etkisini kaybedip yönünü değiştirdi.

Ormanın sesi de deęiŐmiŐti. Kuş sesleri tuhaf ve alıŐılmadıktı. Artık küçük kuŐlardan keyifli cıvıltılar y kselmiyordu aksine ara sıra yüksek sesli ciyaklama ve baęrıŐmalarla sanki Cüce Kız ve Kuzgun Oğlan'ı uyarıyorlardı.

Onlar bunu fark etmeden konuşmayı kestiler ve birden ikisi de aynı anda konuŐana kadar sessizce yürüdüler.

“Hangi yöne gideceğiz?” dediler.

Cüce Kız kaşlarını kaldırdı.

“Eh?”

“Bilmiyorum,” diye tekrar fısıldadı Kuzgun Oğlan. “Nehir gözden kayboldu. Bekle! KonuŐacak birini bulacağım. Burada bekle!”

Cüce Kız içini çekti.

“Uzağa gitme! Çabuk dön! Burayı sevmedim.”

Kuzgun oğlan başını salladı.

“Sadece bir daire çizip kimi bulacağıma bakacağım. Fare seninle kalabilir.”

“Tabii, bu kendimi çok daha güvende hissetmemi sağlar.”

Fare, Kuzgun Oğlan onu cebinden çıkarıp Cüce Kız’ın eline bırakırken keyifsizce ciyaktı.

“Beni anlayabiliyor musun?” diye sordu Cüce Kız. “Gerçekten mi?”

Fare yeniden ciyaktırken Cüce Kız sessizdi. Kuzgun Oğlan sık ağaçların arasında gözden kayboldu.

Cüce Kız yere oturdu.

“Peki, Fare,” dedi, “eğer beni anlayabiliyorsan o zaman sana bir hikâye anlatacağım, sadece Kuzgun oğlan gelene kadar vakit geçirmek için böylece korkmayız... sıkılmayız demek istedim. Böylece sıkılmayız. Bu komik bir hikâye ve adı Cüce Kız ve Kuzgun Oğlan Çok Cesurdur ve Asla Korkmazlar. Hazır mısınız? Hikâye şöyle...”

Birden bir hışırtı sesi oldu ve Cüce Kız çığlığı bastı.

“Şişşt! Bunu yapma!”

“Beni korkuttun aptal!” dedi Cüce Kız sinirle kulakları pembeye dönerken.

“Bunu istememiştim,” dedi Kuzgun Oğlan. “Sadece dönüş yolunu bulamadım. Her neyse, az önce bir kaplumbağayla hoş bir sohbetimiz oldu.”

“Bir kaplumbağa mı? Kuzgun Oğlan hayvanlarla konuşabildiğine emin misin? Sırf sen hayvanlarla konuşabildiğini sandığın için tamamen kaybolmuş olabiliriz.”

Kuzgun Oğlan kırılmış görünüyordu.

“Kırıldım,” dedi. “Kaplumbağanın ne söylediğini söyleyeyim mi söylemeyeyim mi?”

Cüce Kız başını salladı ama hâlâ biraz sinirli görünüyordu ve bu Kuzgun Oğlan’ı korkutmuştu.

“O yani kaplumbağa bizim eve dönmemiz gerektiğini söyledi...”

“Ama...”

“Ama biz dönmeyeceğiz, biliyorum!” diye ekledi onun bitirmesine izin vermeden. “Eğer biz gerçekten yola devam edip cadı ve canavarları tarafından yenmek istiyorsak (bu onun sözleri) neredeyse varmışız. Hatta cadının kulübesi ilerdeki ağaç topluluğunu geçer geçmezmiş”

Durdu ve Cüce Kız ona baktı.

“O zaman devam ediyor muyuz?” diye sordu.

Cüce Kız şimdi de ağaçlara bakıyordu.

“Orada mı?” diye sordu. “Cadı ve şey canavarları.”

Kuzgun Oğlan onayladı.

“Biz her zaman...”

“Hayır!” diye bağırdı Cüce Kız.

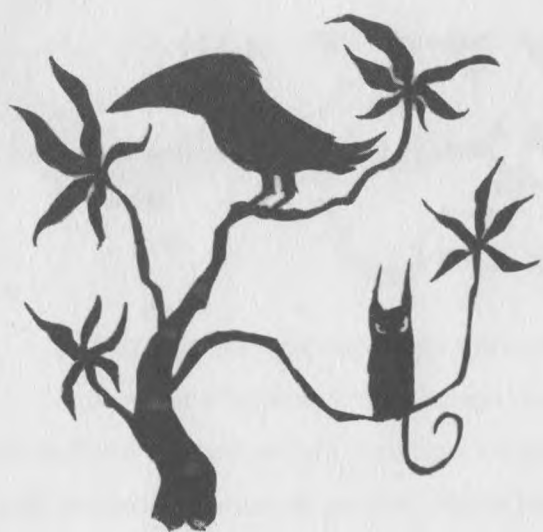
“Gidiyoruz. Bizi öldürecek olsalar bile!”

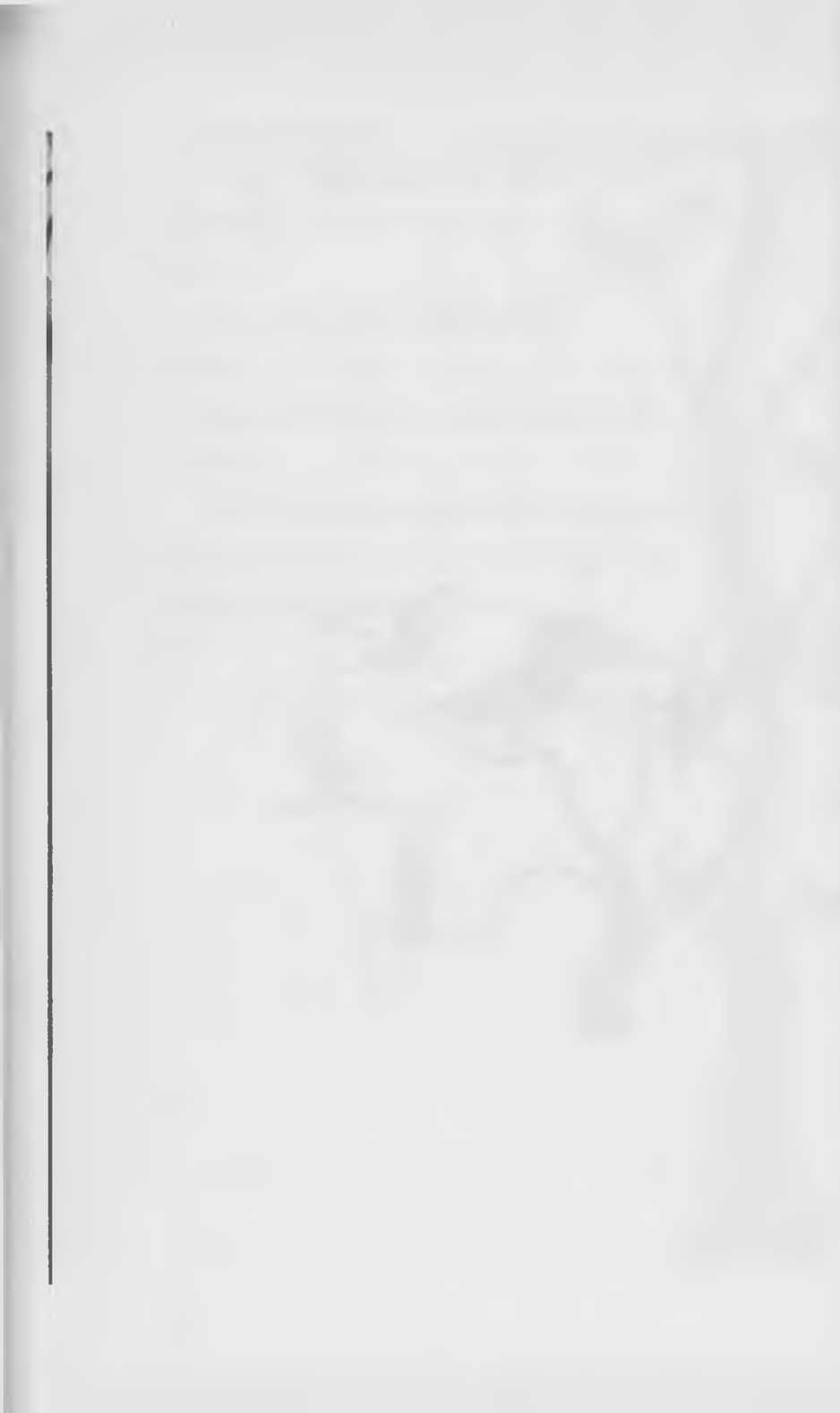
Ve ağaçlara doğru ilerlemeye başladı.

Kuzgun Oğlan Fare’yi alıp başının üstüne oturttu.

“Benim korktuğum da buydu,” dedi ağaçlar arasında daha da cüce görünen küçük ama kararlı kızın peşinden ilerlerken.

ON ÜÇ

Canavarlar her şeyi yerler ama tüm küçük ve hareketli çocuklar en sevdiği yiyecekleridir.

Söz konusu ağaç topluluğu sıklaşmıştı. Çocuklar ellerinin ve ayaklarının üzerine eğilip alçak dalların ve çoğunlukla birbirine karışmış garip çalılıkların arasından sürünerek geçtiler. Nefes bile almaya cesaret edemeden burunlarını uzatıp boşluğa baktılar.

Cadının kulübesi oradaydı.

Tam olarak bir cadının evinin olması gerektiği gibi görünüyordu.

Eski, kırık dökük, yıpranmış bir çatı ve çökük bir baca.

Dışarıda ise iyi günler de görmüş olan bir veranda vardı. Verandanın etrafında bazıları eksik olan korkuluklar vardı ve sundurmanın kaplamalarında delikler vardı. Kulübenin su saçaklarında asılı kancalarda her çeşit tencere, tava, bir banyo teknesi ve daha hatırlamadıkları ve hatırlamak istemedikleri bir sürü şey vardı.

“Ben hiç canavar görmüyorum,” diye fısıldadı sessizce Kuzgun Oğlan.

“Arkadaşlarından birine...”

“Hiç kimse yok. Bir tek yaratık bile. Sanırım hepsi cadıdan uzak duruyor. Ve tabii onun küçük evcil hayvanları da.”

“İyi ama nerede?” diye sordu Cüce Kız.

“Belki yürüyüşe gitmiştir. Belki doğruca oraya gidebilir ve...”

“Hayır! Bekle! Kulübenin altına bak! Bir şey geliyor!”

Doğruydu. Odun bloklarının üstüne oturtulmuş kulübenin altını karşı taraftan görebiliyorlardı. Diğer tarafta karanlıkta bir şey hareket ediyordu. Kulübenin yanından ön tarafa doğru geliyordu.

Fare ciyakladı.

Kuzgun Oğlan ciyakladı.

Cüce Kız ciyakladı ve ortaya komik yeşil bir gölge çıktı.

Canavar göründü.

Minicik bir miyavlama sesi çıkardı.

Küçük beyaz bir kedi yavrusuydu.

“Bu küçük beyaz bir kedi yavrusu,” dedi Kuzgun Oğlan.

Ayağa kalkıp ona doğru baktı.

“Bekle!” diye bağırdı Cüce Kız çocuğu geri çekerken.

“Onun bir canavar olmadığını mı sanıyorsun? Onun cana-

varın öğle yemeği olduğunu mu düşünüyorsun? Yoksa onun canavar olduğunu ve kedi yavrusu kılığına girdiğine mi inanıyorsun? Belki başka hayvanlara da dönüşebiliyordur.”

Kuzgun Oğlan kendini kızın elinden kurtarıp yamaçtan aşığı doğru yürüdü.

“Hey pisi pisi! Annen evde mi? Biz onunla konuşmak...”

Birkaç adım ilerlemişti ki yavru kedi onun üstüne atladı ve pençelerini geçirip ısırdı, tırmaladı, tısladı...

Kuzgun Oğlan bağırdı, haykırdı.

“Hayıır! Çekil üstümden! Ah! Hayıır!”

Yavru kedi öldürücüydü ve Kuzgun Oğlan kısa zamanda yere düştü, başı büyük bir beladaydı.

“Fare! Sen burada kal! Benim bir şey yapmam gerek!” diye bağırان Cüce Kız haykırarak yamaçtan aşağı koştu.

“Çekil! Onu bırak!”

Bu katil kedinin dikkatini dağıtmak için yeterliydi, Kuz-

gun Oğlan kayarak kediden kurtuldu ve hızla yüksek bir ağaca tırmandı. Kedi onu takip etmek istedi ama başaramadı. O denemeye devam ederken Kuzgun Oğlan korku ve şaşkınlıkla onu izledi.

Aniden kulübenin kapısı açıldı ve eski püskü giyimli bir figür Cüce Kız'a doğru koşarak geldi.

Kötü ve yaşlı cadı ağır bir sopa kullanarak şaşırtıcı bir kuvvetle kafasına vurup onu yerde kulübeye doğru sürüklemekten önce kızın sadece bu paçavraların ve saçın cadıya ait olduğunu anlayacak kadar zamanı oldu. Küçük tüylü yavru kedi tarafından tuzağa düşürülen Kuzgun Oğlan hâlâ ağacın tepesindeydi.

Bir koşturma sesi duyan Kuzgun Oğlan Fare'nin de kendisine katıldığını gördü.

"Heyyy!" diye bağırdı Kuzgun Oğlan. "Şimdi ne yapacağız?"

Yavru kedi uzun olmasına rağmen sağlam olmayan ağacın gövdesini tırmalayıp sıçramaya devam etti.

"Sonsuza kadar burada kalamayız Fare," dedi Kuzgun Oğlan. "Cüce Kız! Cadı onu..."

Sustu ve güçlükle yutkundu. Cadının Cüce Kız'a neler yapmış olabileceğini düşünmek istemiyordu. Kuzgun Oğlan Cüce Kız'dan hoşlanmaya başladığını fark etti, hem de oldukça fazla.

“Fare, eğer kediye beş saniyeliğine oyalarsan buradan uzaklaşabilir misin?”

Fare ciyakladı.

“İyi! O zaman ormanın içine git ve bulabildiğin en büyük kurdu bul. Bu küstah kediye sütü için koşturacak bir şey değil mi?”

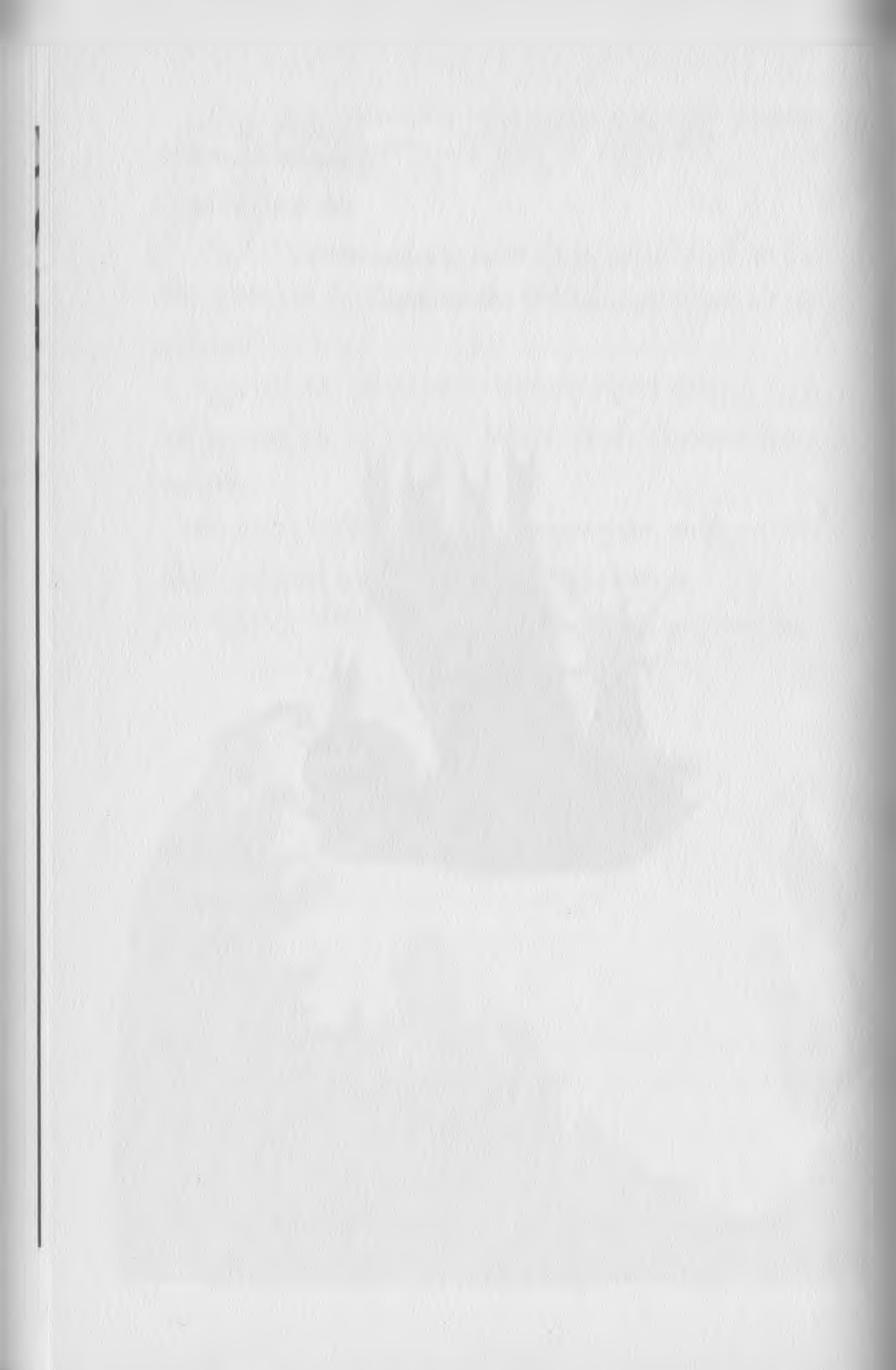
Fare yeniden ciyakladı ve Kuzgun Oğlan ağaçtan aşağı inmeye başladı, bir ayağını dikkatle beyaz canavara doğru sarkıttı.

Bu yavru kediye çılgına çevirmeye yetti, atıldı ve dört keskin pençeyi Kuzgun Oğlan’ın sırtına batırdı.

“Ayyyyyyy!” diye inlediğinde Fare çoktan uzaklaşmıştı.

ON DÖRT

Ormanın ortasında bir kaybolma havuzu olmalıydı ama kimse yerini kesin olarak bilmiyordu çünkü ormandan geri dönen olmamıştı.

“**A**cele et Fare!” diye bağırdı Kuzgun Oğlan ama endişelenmesine gerek yoktu. Fare göz açıp kapayıncaya kadar yardımla birlikte döndü.

Ancak yardımın; kedi yiyen büyük bir kurt yerine bir tür bataklık köpeği olduğu ortaya çıktı.

“Fare, bu bir bataklık köpeği mi?”

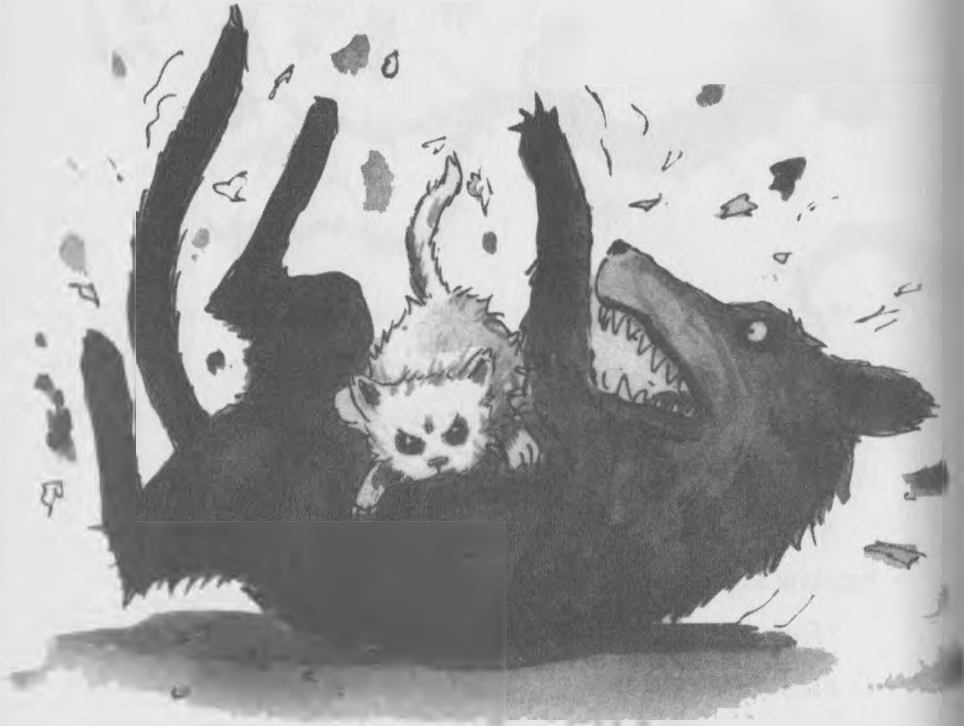
Fare ciyakladı.

“Fare bunu söylemek istemezdim ama sanırım...”

Bataklık köpeği yavru kediýi görür görmez üstüne atıldı, uzun ve keskin dişleri hazır durumdaydı.

Bir süre sonra iki yaratık tüy, pençe ve diş topu gibi yuvarlanmaya başladı ve bu sayede Kuzgun Oğlan güven içinde ağaçtan aşağı kaydı.

“Bir tane de benim için vur bataklık köpeği,” dedi Kuzgun Oğlan aceleyle poposu üstünde sürüklenerek kulübeye doğru ilerledi. “Bugün bir şey öğrendiysem,” dedi, “o da küçük şeyler kavgada daha da acımasız.”

Kuzgun Oğlan daha fazla vakit kaybetmeden Cüce Kız'ın yayını kaptı ve ne yapacağını biliyormuşçasına kulübeye doğru fırladı.

“Olduğun yerde kal!”

Cüce Kız kulübenin çatısındaki bir kirişe bileklerinden baş aşağı asılıydı ve cadı elleri kalçasında onun altında duruyordu.

“Sizin neyiniz var böyle kötü insanlar?” diye sordu Kuzgun Oğlan. “Neden herkesi her zaman baş aşağı asmak zorundasınız?”

“Kimsin sen?” diye cırladı cadı.

“Ben Kuzgun Oğlan'ım!” diye bağırdı Kuzgun Oğlan. “Ve Eğer Cüce Kız'ın saçının bir teline bile zarar verirsen seni...”

“Beni ne?” diye sordu cadı. “Ayrıca Cüce Kız da kim?”

“O!” dedi Kuzgun Oğlan işaret ederek. “Ve o benim arkadaşım.”

Kuzgun Oğlan bunun doğru olmasını umuyordu. İlk defa cadıya baktı. Kulübenin içi kasvetliydi ve cadının kocaman yırtık pırtık bir peleriniyle başını örten bir şapkası vardı.

Ama Kuzgun Oğlan başka bir şey fark etti.

“Şapkanı çıkar,” dedi çocuk.

“Hayır,” dedi cadı.

“Şapkanı çıkar, yoksa ateş ederim,” dedi elindeki yayı ona sallarken.

“O sopayla mı vuracaksın? Ah, lütfen,” dedi cadı.

“Ciddiyim,” dedi Kuzgun Oğlan mümkün olduğunca sert bir sesle. “Bu sihirli bir yay.”

Cadı bir an durdu ve sonra şapkasını çıkardı.

“Sen cadı değilsin!” diye bağırdı Kuzgun Oğlan.

Cadı gerçekten de bir cadıya benze-miyordu. Yaşlı değildi, çirkin değildi ya da siğilleri yoktu. Ayrıca korkutucu da görünmüyordu. Hem de hiç.

“Ben bir cadıyım,” dedi cadı.

Kuzgun Oğlan bunu düşündü.

“Kaba davranmak istemem,” dedi, “ama hiç de bir cadıya benzemiyorsun. Üstelik kulübeni koruyan canavar da yavru bir kedi.”

“O bir kedi!” dedi cadı, hakarete uğramış gibi görünüyordu.

“O bir yavru kedi. Oldukça acıma-sız bir yavru kedi ama yine de yavru kedi. Senin büyük, korkunç ve izinsiz girenleri yiyen bir canavarın olmalıydı.”

Cadı saklanmak istercesine şapkasını başına geçirdi ve ardından gözyaşlarına boğuldu. Şapkası yeniden başından düştü.

“Biliyorum! Ben bir cadı değilim. Ve Tipsy elimdeki en iyi bekçi. Daha başka ne yapabilirim bilmiyorum!”

Kuzgun Oğlan ne yapacağını bilemezken cadı biraz daha ağladı.

“Ee, şimdi beni aşağı indirebilir misiniz?”

Konuşan baş aşağı asılı duran Cüce Kız’dı ve baş aşağı duruyor olmasının dışında oldukça iyi görünüyordu.

Kuzgun Oğlan koşup onu çözdü ve ayaklarının üstünde durması için yardım etti. Bir süre akıllarından geçenleri söylemeden öylece birbirlerine baktılar.

“Onun nesi var?” dedi Cüce Kız.

“Bir cadı olmadığı için üzülüyor.”

“Bu çok komik. Ben o cadı olmadığı için çok mutluyum. Sadece...”

“Sadece ne?”

“Sadece, o cadı değilse bize yardım edemez. Sihir ve bunun gibi şeyler yapma konusunda.”

Cadı bunun üzerine onlara döndü.

“Ben sihir yapabilirim!” diye bildirdi.

“O zaman neden cadı olmayasın?” diye sordu.

“Çünkü insanlara karşı sert ve acımasız olmaktan hoşlanmıyorum. Büyükannem bir cadıydı. Sonra annem ve o emekli olunca da görevi ben devraldım. Yani sihir yapabilirim ama insanları korkutmayı sevmiyorum. Bu çok... korkunç.”

Ayakta dururken perişan görünüyordu.

“Neyse, işi annemden devraldım ve buraya taşındım. Annemse deniz kenarında bir yerde güzel bir evde yaşıyor.”

“Ormandaki tüm hayvanlar senden çok korkuyor. Hepsi eve dönüp buradan uzak durmamızı söyledi. Ve şu... Topsy... korkunç bir canavar.”

“Hayvanlardan bunları söylemelerini ben istedim çünkü korkuyordum. Bu orman korkunç ve dehşet verici. Eğer insanlar benim genç ve insanlara karşı kötülük yapamayan biri olduğumu ve canavarımınsa sadece tüylü beyaz bir kedi yavrusu olduğunu bilirlerse... Dışarıda acımasız şeyler olduğunu bilmiyor musunuz? Mesela troller?”

Kuzgun Oğlan ve Cüce Kız birbirlerine baktılar.

“Biliyoruz,” dedi Kuzgun Oğlan. “Ama dinle. Sihir yapabildiğini söyledin değil mi? Gerçek sihir? Soruyorum çünkü biz buraya yardım aramaya geldik. Sen Her Şeyi Bilen Cadı olmalısın değil mi?”

“Şey, evet,” dedi cadı, “ama gerçek iş tanımımdan daha çok bir isim.”

“Ah deliler,” dedi Cüce Kız. “Koca tüylü maymun deliler.”

“Bekle Cüce Kız,” dedi Kuzgun Oğlan. “Ona bir şans ver. Cadı, senin şey, bir adın var mı?”

Cadı duraksadı.

Sonra bir şeyler geveledi.

“Anlamadım?” dedi Cüce Kız.

“Florence,” dedi cadı sessizce.

“Florence mi?” dedi Kuzgun Oğlan.

“Görüyor musunuz? İsmim bile korkutucu değil. Ben zavallı bir cadıyım.”

“Ama sihir yapman için sana bir şans verdiğimizizi varsayalım. Kötü değil iyi bir şey yapmak için.”

Florence başını kaldırdı.

“Gerçekten mi?” dedi. “Böyle bir şey biliyor musunuz?”

Cüce Kız ve Kuzgun Oğlan gülümsedi.

“Senin sihirlerin,” diye bağırdı Cüce Kız neşeyle, “anemnin sihirli yayı ve Kuzgun Oğlan’ın tuhaf ve akıl almaz küçük tüylü yaratıklarla konuşabilme yeteneği ile başarısız olamayız!”

“Florence,” dedi Kuzgun Oğlan, “canavarlar hakkında ne biliyorsun..?”

ON BEŞ

Cüce Kız çok iyi bir aşçıdır.
Yabani çilek reçeliyle yapılan
kavrulmuş kayın ağacı fındığı
pastasının gizli tarifi var.

Yapmaları gereken ilk şey bataklık köpeği
ile Topsy'i ayırmaktı.

Bu iş bittikten sonra bataklık köpeğini geri yolladılar.
Bu sırada da Florence ailesinden bahsediyordu.

“Tabii ki,” diyordu, “bildiğimiz kadarıyla büyükannem
gerçekten de ailedeki çocuk yiyen son kişi. Annem bile
bunu yapmadı ama ben birkaç tanesini dişlemiş olabilece-
ğini düşünüyorum.”

Cüce Kız ve Kuzgun Oğlan kibarca başlarını salladılar ama ne diyeceklerini bilemediler.

Bunun bir önemi yoktu çünkü Florence konuşmaya devam etti.

“Peki, sizin isimleriniz ne?”

“Ben Kuzgun Oğlan!” dedi Kuzgun Oğlan. “Zaten söylemiştim.”

“Hayır, demek istediğim gerçek isimleriniz ne?”

“Bu benim gerçek ismim!” diye itiraz etti Kuzgun Oğlan.

“Değil,” dedi Cüce Kız. “Ama gerçek ismini söylemiyor. Sadece R ile başladığını ama çok utanç verici bir ismi olduğunu söylüyor.”

“Benim adım Florence ve bir cadı olmalıyım. İsminiz ne kadar saçma olsa da endişelenmeniz gereken bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Ben de aynı şeyi söylüyorum,” dedi Cüce Kız.

“Çünkü onun adı benimkinden de saçma, onun ismi...”

Tam o anda Cüce Kız ona öyle hızlı vurdu ki çocuk ayaklarının üzerine düştü.

Gözlerini dikip ona baktı.

“Bunu yüksek sesle asla söyleyemezsin demiştim!”

Kuzgun Oğlan başının arkasını ovalayarak ayağa kalktı.

“Acıdı,” diye sızlandı.

Cadı Florence sessizce izliyordu.

“Bu gerçekten sihirli bir yay mı?” diye sorup konuyu değiştirdi. “Yoksa sadece bir sopa mı?”

“O sihirli bir yay,” dedi Cüce Kız. “Annemin sihirli yayı.”

“O zaman neden bunu kullanıp ormanı talan eden canavarı öldürüp işi bitirmiyorsunuz?”

“Yapardım ama ailem kayıp ve canavarın onlara bir şey

yapmış olabileceğini düşünüyoruz, bu yüzden canavarı öldürürsem nerede olduklarını asla öğrenemeyebiliriz.”

“Evet,” dedi Kuzgun Oğlan. “Hem bu hem de o bunu kullanmayı beceremiyor.”

Cüce Kız’ın yeniden vurma ihtimaline karşı çabucak geri çekildi.

Florence yaya baktı.

“Çok güzel bir sopa. Yay demek istedim,” dedi. “Nasıl çalışıyor?”

“Sorun da bu,” diye açıkladı Cüce Kız. “Tam olarak bilmiyorum. Annem hepsini açıklayacaktı. Bazen bir şeyler yapabiliyorum. Eğer bu yay olmasaydı Kuzgun Oğlan trolere yemek olmuştu. Sadece tam olarak... güvenilir değil.”

“Belki yardım edebilirim!” diye bağırdı Florence. “Belki sihrin yardımıyla çalışmasını sağlayabilirim. Muhtemelen burada bununla birlikte kullanabileceğin bazı sözler vardır.”

“Yani sihir konusunda gerçekten iyi misin?” diye sordu Kuzgun Oğlan.

Cadı Florence tereddüt etti.

“Gittikçe... iyi oluyorum,” dedi.

“Her şeyi biraz bilmekle ilgili söylediklerin, o da tam olarak doğru değildi o zaman?”

Cadı Florence biraz daha duraksadı.

“Hayır,” dedi ayaklarına bakarak. Sonra canlandı. “Ama bir şeyleri bulmaya yarayan bir ya da iki büyü biliyorum! Onları deneyebiliriz!”

“Gerçekten mi?” diye sordu Cüce Kız. “İşe yarayacağına emin misin?”

“Kesinlikle.”

“Tamam o zaman,” dedi Cüce Kız. “Bilmem gereken bir şey var. Ailemin hayatta olup olmadığını öğrenmeliyim.”

Kız öyle üzgün ve endişeli görünüyordu ki Kuzgun Oğlan boğazının düğümlendiğini hissetti. Çabucak kızın elini tuttu.

“Bunu öğrenebilir misin?” diye sordu çocuk Florence’a.

“A-ha,” dedi cadı. “Tek ihtiyacım olan onlardan birine ait bir şey.”

“Bende yay var. Bu işe yarar mı?”

Cüce kız artık gerçekten de çok mutsuz görünüyordu. Florence gülümsedi.

“Benimle birlikte buraya otur. Bir elinle yayı diğer elinle benim elimi tut. Güçlü bir biçimde anneni düşün. Bunun yardımı dokunabilir.”

Olabilir mi? diye düşündü Kuzgun Oğlan ama böyle düşünmesinin işlerin yoluna girmesini sağlamayacağını bildiğinden hiçbir şey söylemedi.

Cüce Kız ve Florence oturdular. Sonra Florence tuhaf

davranmaya başladı, gözlerini kapatıp saçma sapan şeyler mırıldanırken ileri geri sallanıyordu.

Cüce Kız Kuzgun Oğlan'la göz göze geldi ama çocuk kızı dikkatini toplaması için teşvik etti ve Fare ile birlikte birkaç adım geri gidip mırıldanmanın bitmesini bekledi.

Mırıldanma sürdü, sürdü, biraz daha sürdü ve çok geç olmadan Kuzgun Oğlan ve Fare de yorgun düşüp oturdular.

Kuzgun Oğlan ağaçların yapraklarının arasından gökyüzüne baktı, endişelenmeye başlamıştı. Yakında hava karacaktı ve tek bildikleri, troller yaklaşmıştı ve hâlâ açtılar.

Birden Florence ayağa fırladı.

“Onları görüyorum!” diye bağırdı, gözleri hâlâ kapalıydı. “Baban ve annen ikisi de minik, zayıf ve sarışın, biri daha var, sanırım teyzen, o küçük kız kardeşine benziyor ve galiba şu da amcan, o daha topluca ve sanırım şu da annenin annesi, yaşlı ve oldukça minicik ama annene çok benziyor.”

“Bunlar onlar! Bunlar onlar!” diye çılgılık attı Cüce Kız. “İyiler mi? Neredeler?”

“Hepsi iyi,” dedi cadı. “Ama korkmuşlar. Nerede olduklarını söyleyemem. Hem karanlık hem de kafes ya da onun gibi bir şeyin içinde bağlılar.”

“Acele etmeliyiz! Onlara yar-

dım etmeliyiz! Nerde olduklarını öğrenebileceğimiz bir yol olmalı...”

Florence aniden gözlerini açtı.

“Ah!” dedi.

“Ah mı? Ne oldu?”

“Demek istediğim,” diye açıkladı Florence, “ileride gö-rüntüye giren kocaman bir ayağa benzer bir şey gördüm. Bu kadar büyük bir ayak sadece...”

“... bir devde mi olur?” diye sordu Kuzgun Oğlan.

Florence başını salladı.

Cüce Kız ayağa fırladı.

“Bu iğrenç dev onları bir yere kapatmış! Hadi! Artık ne yapacağımızı biliyoruz, gidip pis kokulu devin icabına bakalım ve ailemi bırakmasını sağlayalım!”

Konuşmasını bitirir bitirmez doğru yöne gidip gitmediğini bilmeden ve bunu önemseyemeyecek kadar üzgün bir halde ağaçların arasına doğru ilerledi.

“Hadi,” dedi Kuzgun Oğlan. “Onu kaybetmesek iyi olur. En azından hâlâ tek parça halindeler.”

“Bekle Kuzgun Oğlan,” dedi Florence. “Sihrim düzgün çalışmamış olabilir. Tek bildiğim, bizim gördüğümüz geçmişti, şu an değil. Onlar çoktan...”

“Söyleme!” dedi Kuzgun Oğlan. “Bu Cüce Kız’ın kalbini kırabilir. Elimizden geleni yapmalıyız. Ve umut etmeliyiz.”

Ağaçlar etraflarını kap-
larken Cüce Kız'ın peşin-
den gittiler. Gece oluyordu
ve onlardan çok da uzak ol-
mayan bir yerde siğil kaplı
büyük bir trolün burnu etra-
fı kokluyordu.

“Buradalarmış. Kokularını alabi-
liyorum,” dedi küçük trol.

THE
FOLLOWING
TABLE
GIVES
A SUMMARY
OF THE
RESULTS
OBTAINED
IN THE
EXPERIMENT
CONCERNING
THE
EFFECT
OF THE
TEMPERATURE
ON THE
RATE
OF
REACTION
BETWEEN
SODIUM
HYDROXIDE
AND
SODIUM
CARBONATE
IN
AQUEOUS
SOLUTION
AT
VARIABLE
PRESSURES
AND
TEMPERATURES
THE
RESULTS
OBTAINED
IN THE
EXPERIMENT
CONCERNING
THE
EFFECT
OF THE
TEMPERATURE
ON THE
RATE
OF
REACTION
BETWEEN
SODIUM
HYDROXIDE
AND
SODIUM
CARBONATE
IN
AQUEOUS
SOLUTION
AT
VARIABLE
PRESSURES
AND
TEMPERATURES

TEMPERATURE, °C.	PRESSURE, ATM.	RATE OF REACTION, %/HR.
25	1	1.2
25	2	1.5
25	3	1.8
25	4	2.1
25	5	2.4
25	6	2.7
25	7	3.0
25	8	3.3
25	9	3.6
25	10	3.9
25	11	4.2
25	12	4.5
25	13	4.8
25	14	5.1
25	15	5.4
25	16	5.7
25	17	6.0
25	18	6.3
25	19	6.6
25	20	6.9
25	21	7.2
25	22	7.5
25	23	7.8
25	24	8.1
25	25	8.4
25	26	8.7
25	27	9.0
25	28	9.3
25	29	9.6
25	30	9.9
25	31	10.2
25	32	10.5
25	33	10.8
25	34	11.1
25	35	11.4
25	36	11.7
25	37	12.0
25	38	12.3
25	39	12.6
25	40	12.9
25	41	13.2
25	42	13.5
25	43	13.8
25	44	14.1
25	45	14.4
25	46	14.7
25	47	15.0
25	48	15.3
25	49	15.6
25	50	15.9
25	51	16.2
25	52	16.5
25	53	16.8
25	54	17.1
25	55	17.4
25	56	17.7
25	57	18.0
25	58	18.3
25	59	18.6
25	60	18.9
25	61	19.2
25	62	19.5
25	63	19.8
25	64	20.1
25	65	20.4
25	66	20.7
25	67	21.0
25	68	21.3
25	69	21.6
25	70	21.9
25	71	22.2
25	72	22.5
25	73	22.8
25	74	23.1
25	75	23.4
25	76	23.7
25	77	24.0
25	78	24.3
25	79	24.6
25	80	24.9
25	81	25.2
25	82	25.5
25	83	25.8
25	84	26.1
25	85	26.4
25	86	26.7
25	87	27.0
25	88	27.3
25	89	27.6
25	90	27.9
25	91	28.2
25	92	28.5
25	93	28.8
25	94	29.1
25	95	29.4
25	96	29.7
25	97	30.0
25	98	30.3
25	99	30.6
25	100	30.9
25	101	31.2
25	102	31.5
25	103	31.8
25	104	32.1
25	105	32.4
25	106	32.7
25	107	33.0
25	108	33.3
25	109	33.6
25	110	33.9
25	111	34.2
25	112	34.5
25	113	34.8
25	114	35.1
25	115	35.4
25	116	35.7
25	117	36.0
25	118	36.3
25	119	36.6
25	120	36.9
25	121	37.2
25	122	37.5
25	123	37.8
25	124	38.1
25	125	38.4
25	126	38.7
25	127	39.0
25	128	39.3
25	129	39.6
25	130	39.9
25	131	40.2
25	132	40.5
25	133	40.8
25	134	41.1
25	135	41.4
25	136	41.7
25	137	42.0
25	138	42.3
25	139	42.6
25	140	42.9
25	141	43.2
25	142	43.5
25	143	43.8
25	144	44.1
25	145	44.4
25	146	44.7
25	147	45.0
25	148	45.3
25	149	45.6
25	150	45.9
25	151	46.2
25	152	46.5
25	153	46.8
25	154	47.1
25	155	47.4
25	156	47.7
25	157	48.0
25	158	48.3
25	159	48.6
25	160	48.9
25	161	49.2
25	162	49.5
25	163	49.8
25	164	50.1
25	165	50.4
25	166	50.7
25	167	51.0
25	168	51.3
25	169	51.6
25	170	51.9
25	171	52.2
25	172	52.5
25	173	52.8
25	174	53.1
25	175	53.4
25	176	53.7
25	177	54.0
25	178	54.3
25	179	54.6
25	180	54.9
25	181	55.2
25	182	55.5
25	183	55.8
25	184	56.1
25	185	56.4
25	186	56.7
25	187	57.0
25	188	57.3
25	189	57.6
25	190	57.9
25	191	58.2
25	192	58.5
25	193	58.8
25	194	59.1
25	195	59.4
25	196	59.7
25	197	60.0
25	198	60.3
25	199	60.6
25	200	60.9
25	201	61.2
25	202	61.5
25	203	61.8
25	204	62.1
25	205	62.4
25	206	62.7
25	207	63.0
25	208	63.3
25	209	63.6
25	210	63.9
25	211	64.2
25	212	64.5
25	213	64.8
25	214	65.1
25	215	65.4
25	216	65.7
25	217	66.0
25	218	66.3
25	219	66.6
25	220	66.9
25	221	67.2
25	222	67.5
25	223	67.8
25	224	68.1
25	225	68.4
25	226	68.7
25	227	69.0
25	228	69.3
25	229	69.6
25	230	69.9
25	231	70.2
25	232	70.5
25	233	70.8
25	234	71.1
25	235	71.4
25	236	71.7
25	237	72.0
25	238	72.3
25	239	72.6
25	240	72.9
25	241	73.2
25	242	73.5
25	243	73.8
25	244	74.1
25	245	74.4
25	246	74.7
25	247	75.0
25	248	75.3
25	249	75.6
25	250	75.9
25	251	76.2
25	252	76.5
25	253	76.8
25	254	77.1
25	255	77.4
25	256	77.7
25	257	78.0
25	258	78.3
25	259	78.6
25	260	78.9
25	261	79.2
25	262	79.5
25	263	79.8
25	264	80.1
25	265	80.4
25	266	80.7
25	267	81.0
25	268	81.3
25	269	81.6
25	270	81.9
25	271	82.2
25	272	82.5
25	273	82.8
25	274	83.1
25	275	83.4
25	276	83.7
25	277	84.0
25	278	84.3
25	279	84.6
25	280	84.9
25	281	85.2
25	282	85.5
25	283	85.8
25	284	86.1
25	285	86.4
25	286	86.7
25	287	87.0
25	288	87.3
25	289	87.6
25	290	87.9
25	291	88.2
25	292	88.5
25	293	88.8
25	294	89.1
25	295	89.4
25	296	89.7
25	297	90.0
25	298	90.3
25	299	90.6
25	300	90.9
25	301	91.2
25	302	91.5
25	303	91.8
25	304	92.1
25	305	92.4
25	306	92.7
25	307	93.0
25	308	93.3
25	309	93.6
25	310	93.9
25	311	94.2
25	312	94.5
25	313	94.8
25	314	95.1
25	315	95.4
25	316	95.7
25	317	96.0
25	318	96.3
25	319	96.6
25	320	96.9
25	321	97.2
25	322	97.5
25	323	97.8
25	324	98.1
25	325	98.4
25	326	98.7
25	327	99.0
25	328	99.3
25	329	99.6
25	330	99.9
25	331	100.2
25	332	100.5
25	333	100.8
25	334	101.1
25	335	101.4
25	336	101.7
25	337	102.0
25	338	102.3
25	339	102.6
25	340	102.9
25	341	103.2
25	342	103.5
25	343	103.8
25	344	104.1
25	345	104.4
25	346	104.7
25	347	105.0
25	348	105.3
25	349	105.6
25	350	105.9
25	351	106.2
25	352	106.5
25	353	106.8
25	354	107.1
25	355	107.4
25	356	107.7
25	357	108.0
25	358	108.3
25	359	108.6
25	360	108.9
25	361	109.2
25	362	109.5
25	363	109.8
25	364	110.1
25	365	110.4
25	366	110.7
25	367	111.0
25	368	111.3
25	369	111.6
25	370	111.9
25	371	112.2
25	372	112.5
25	373	112.8
25	374	113.1
25	375	113.4
25	376	113.7
25	377	114.0
25	378	114.3
25	379	114.6
25	380	114.9
25	381	115.2
25	382	115.5
25	383	115.8
25	384	116.1
25	385	116.4
25	386	116.7
25	387	117.0
25	388	117.3
25	389	117.6
25	390	117.9
25	391	118.2
25	392	118.5
25	393	118.8
25	394	119.1
25	395	119.4
25	396	119.7
25	397	120.0
25	398	120.3
25	399	120.6
25	400	120.9
25	401	121.2
25	402	121.5
25	403	121.8
25	404	122.1
25	405	122.4
25	406	122.7
25	407	123.0
25	408	123.3
25	409	123.6
25	410	123.9
25	411	124.2
25	412	124.5
25	413	124.8
25	414	125.1
25	415	125.4
25	416	125.7
25	417	126.0
25	418	126.3
25	419	126.6
25	420	126.9
25	421	127.2
25	422	127.5
25	423	127.8
25	424	128.1
25	425	128.4
25	426	128.7
25	427	129.0
25	428	129.3
25	429	12

ON ALTI

Cadı Florence'ın annesi
muhtemelen Korkunç Orman'da
yaşayan en hain ve en çok büyü
yapan cadıydı.

Kuzgun Oğlan, Cüce Kız, cadı Florence ve
Fare ormana doğru ilerlediler.

Hızla yürüyorlardı ama kısa süre sonra nerede oldukla-
rını ya da nereye gittiklerini bilmediklerini ve anlamak için
de havanın çok karanlık olduğunu fark ettiler.

Kuzgun Oğlan konuşabileceği küçük bir yaratık aradı
ama bir tırtıldan fazlasını bulamadı.

“Acilen bir şeyler bulmalıyım,” dedi.

“Peki, o zamana kadar ne yapacağız?” diye sordu Cüce

Kız. Mürekkep kadar siyah geceye baktı. “Ormanın bu kısmı korkunç.”

“Geri kalanından daha mı korkunç?” diye sordu Kuzgun Oğlan. “Florence, sen biliyor musun? Kulübenden çok uzaklaşmış olabilir miyiz?”

“Florence başını salladı.

“Hayır. Bilmiyorum. Hep evimin yakınlarında kalmaya çalıştım. Size söyledim. Ben korkunç cadı değilim, ben korkağın biriyim.”

“Peki, ne yapacağız?”

Kuzgun Oğlan kaşlarını çattı ve saçlarının arasından bir tüy çıkardı. Ne kadar toplarsa toplansın her zaman daha fazlası vardı.

“Geceyi burada geçirip yola yarın devam etmeliyiz,” dedi Kuzgun Oğlan.

Cüce Kız bundan hoşlanmadı.

“Burası güvenli değil. Ve bir geceyi daha ağaçta geçirmeyi kesinlikle istemiyorum. Gözümü bile kırpmadım!”

“Belki ben bir şeyler yapabili-

rim,” diye önerdi Florence. “Bizi koruyacak bir büyü biliyorum.”

“Bu bizi görünmez mi yapacak?” diye sordu Cüce Kız.

“Hayır, tam olarak değil. Sadece daha az fark edilir olacağız. Biri doğruca üstümüze düşmediği sürece güvende olacağız.”

“Sende hiç,” diye sordu Kuzgun Oğlan, “sıcak ekmek ve peynir yapacak bir büyü var mı?”

“Üzgünüm obur oğlan, bilmiyorum.”

“Hah! Bu hoşuma gitti,” dedi cüce Kız. “Obur oğlan. Bu güzelmiş.”

“Cüce Kız,” dedi Kuzgun Oğlan. “Kapa çeneni tamam mı?”

“Şey, bana gerçek adını söylemezsen...” diye başladı söze kız.

“Evet, adın R ile başlıyordu değil mi?” diye sordu Florence.

“Ah, hayır, sen de mi?” diye inledi Kuzgun Oğlan. “Sen sadece büyünü yap da hepimiz dinlenelim. Tamam mı? Sabaha her şey daha iyi görünür.”

Böylece cadı Florence büyüsü-

nü yaptı ve hiçbir şey değişik görünmese ve bir farklılık hissetmeseler de uzun bir meşe ağacının kökleri arasındaki yaprak yığınlarının arasına oturdular. Aslında neredeyse görünmez olmuşlardı.

Bu da oldukça iyiydi çünkü gecenin bir yarısı Kuzgun Oğlan'ın tek horlamadığı bir anda üç trol onların yanından geçip gitti.

Sabah her şey daha iyi görünüyordu.

Parlak ve güneşli bir gündü. Kuzgun Oğlan konuşabileceği büyük bir kartal bulmuştu. O kartalla konuşurken Florence ve Cüce Kız da açlıklarını bastırmaya yetecek kadar yabani çilek ve yaban mersini bulmayı başardılar.

Kuzgun Oğlan geri döndü.

“Ah şu kartallar,” diyordu. “Çok sert görünürler ama gerçekte çok şakacıdırlar. Biliyor musunuz...”

“Kuzgun Oğlan!” dedi Cüce Kız sertçe. “Ne öğrendin?”

“Ben de tam oraya geliyordum. Kartal dostum gökyüzüne uçu ve bize doğruya doğru gitmemiz gerektiğini söyledi. Yani güneşin doğduğu yöne doğru.”

“Bunu biliyorum,” diye terslendi Cüce Kız. “Neden böyle söyledi?”

“Çünkü ormanın boş kısmının orası olduğunu gördü.”

“Ah!”

“Ve büyük kirli devin ağaçları söktüğünü gördü. Eğer ailen tutsak olarak tutuluyorsa, orada bir yerlerde olmalı.”

Kuzgun Oğlan belli belirsiz doğuyu işaret etti.

“Peki, ne kadar uzaktalar?”

“İki günlük yürüme mesafesi kadar.”

“İki gün!” diye bağırdı Cüce Kız. “İki günümüz yok. Daha hızlı bir şeyler düşünmeliyiz.”

“Ben de tam oraya geliyordum,” dedi Kuzgun Oğlan. “Daha önce geçtiğimiz nehri görüyorsun. Buradan çok uzak değil ve ta oraya kadar gidiyor. Bot ya da onun gibi bir şey bulursak akşamüstü oraya varmış oluruz.”

“İyi de nasıl bir bot bulabiliriz?”

“Benim kartal gözlü arkadaşım bizim için arıyor. Bize nehre doğru yürümeye başlamamızı söyledi, o da bir bot bulduğu zaman haber verecek.”

Cüce Kız zıplamaya başladı.

“Kuzgun Oğlan! Sen bir dahisin.”

Kuzgun Oğlan başını sallayıp gülümsedi.

“Evet,” dedi, “evet, gerçekten oldukça iyiyim.”

“Bazen,” diye ekledi Cüce Kız, çünkü onun kendini beğenmesini istemiyordu.

ON YEDİ

Devler gibi troller de yapışkan
olsun olmasın her şeyi yerler ancak
gün içinde insan formundayken
daha az açlık hissederler.

Kartal başlarının üstünde uçup onlara seslendiğinde neredeyse nehre varmışlardı.

Kuzgun Oğlan başını kaldırdı ve el salladı. Bu hareketiyle kartal uzak bir dağ sırasına doğru yükseldi.

“Ee?” dedi Cüce Kız.

“Cüce Kız,” dedi Kuzgun Oğlan. “Biliyorum ki buna inanmakta zorlanıyorsun ama bana güven. Kartal nehrin orada çökük bir köprüye demirlemiş bir tekne olduğunu söyledi. Tek ihtiyacımız olan onu ödünç alıp gitmek.”

Cüce Kız hâlâ kuşkuyla bakıyordu ama onun öfkesine karşılık Florence, Kuzgun Oğlan'ın yaklaşık olarak kendisi kadar büyük yırtıcı bir kuşla konuşması gerçeğini sorun etmiyor gibiydi.

Fare de iyi görünüyordu, kuzgun Oğlan'ın başına oturdu ve çökük köprüye varıncaya kadar neşeyle ciyaktadı.

“Bu bir bot değil!” diye bağırdı Cüce Kız. “Buna re-çel kavanozu demek daha doğru olur.”

“Üç kişi için,” dedi Florence, “biraz küçük.”

Fare ciyakladı.

“Dört,” dedi kuzgun Oğlan. “Evet, biliyorum ama işe yaramak zorunda.”

Bot minicikti ve oldukça eski ve dökük olmasına bakılırsa birinin onu çürümesi için köprüye bırakmasına şaşmamak gerekti.

“Kürekleri var mı?” diye sordu Cüce Kız.

“Bir tane var sayılır,” dedi Kuzgun Oğlan bota atlayıp bir sopa tutarken.

“O bir kürek değil. Bir sopa.”

“İyi ama işi yaramalı. Akıntı oldukça hızlı, bizim tek yapmamız gereken ara sıra yön vermek.”

Hepsi bota atladı ve bot suya gömüldü.

“Bu iyi bir fikir mi?” diye sordu Florence. “Gerçekten?”

Cüce Kız’ın yüzünde yeniden çok kararlı ve aynı zamanda üzgün olduğu o ifade belirdi.

“Sorun yok,” dedi Kuzgun Oğlan büyük bir su dalgası gelip teknenin zeminine inerken.

Yol almaya başladılar. Hızla.

Kısa zamanda akımın en güçlü olduğu nokta olan nehrin merkezine vardılar ve kendilerini düşündüklerinden de hızlı bir biçimde ilerlerken buldular.

“Kısa sürede orada olacağız!” diye bağırdı Kuzgun Oğlan.

“Ya da boğulacağız!” diye feryat etti çok fazla eğlenmeyen Florence.

Fare de çok eğlenmiyordu, Kuzgun Oğlan’ın tişörtünün içinde bir yerlere saklanmıştı hatta bir su samuru ailesine el sallamak için dahi dışarı çıkmayı reddediyordu.

Bu arada öğle yemeği zamanı gelmişti ama hiçbiri bundan da keyif almadı.

İlk olarak bir şeylerin ters gittiğini Cüce Kız fark etti.

“Ayaklarımızın ıslanması normal mi?”

“Hmm?” dedi elindeki sopayı kullanarak arkalarında akan suda tekneye yön vermeye çalışan Kuzgun Oğlan.

“Bir şey mi dedin?”

“Evet. Dedim ki ayaklarımızın ıslanması normal mi? İliklerine kadar ıslanması?”

Sonra hepsi tekneye alttan giren fazla miktardaki suyu fark etti.

“Ayyy!” diye inledi Kuzgun Oğlan. “Batıyoruz!”

“Onu boş ver!” diye bağırdı ön tarafta oturun Florence.

“Boş ver de ne demek? Her an bataabiliriz!”

“Bence tam da öyle görünüyor!” diye bağırdı Florence.

“Bak!”

Florence hiçbirinin fark etmediği bir şeyi fark etmişti, nehir durmak üzereydi.

Nehrin durması demekse bir şelalenin başladığının göstergesiydi.

Bir anda hepsi çığlık atmaya başladı ama yapabilecekleri bir şey yoktu çünkü nehir çok güçlüydü ve tekne çok hızlı ilerliyordu.

“Ben yüzme bilmiyorum!” Küçük botları şelalenin kenarına geldiğinde Kuzgun Oğlan’ın bağırarak söylediği son şey bu oldu.

Fare onun da yüzemediğini herkesin bildiğinden emin olmak için ciyakladı ve sonra hepsi birlikte aşağı düştü.

Şelalenin sonundaki göle düşmeleri iki ya da üç saniye sürmesine rağmen onlar sonsuza dek düşüyorlarmış gibi hissettiler.

Suyun yüzüne ilk çıkan Cüce Kız oldu ve Kuzgun Oğlan’ı ensesinden yakalayıp kıyıya doğru sürükledi. Florence da durumla iyi başa çıkmış gibi görünüyordu ama Fare ortalıkta yoktu. Sonra bir an için suyun dışına zıpladı ve Florence onu kaptığı gibi başının üstüne oturttu.

Öksürerek ve boğulmuş gibi kıyıya zar zor vardıklarında güneş aniden kayboldu.

Ya da bir şey güneşin önünü kapatıyordu.

Hepsi başlarını kaldırıp baktılar ve yeniden çığlık attılar, sonra hepsi bayıldı.

Tepelerinde onlara bakan, bir elinde ağaç diğeri ise bir çuval tutan, çok büyük, çirkin ve son derece korkunç dev vardı.

ON SEKİZ

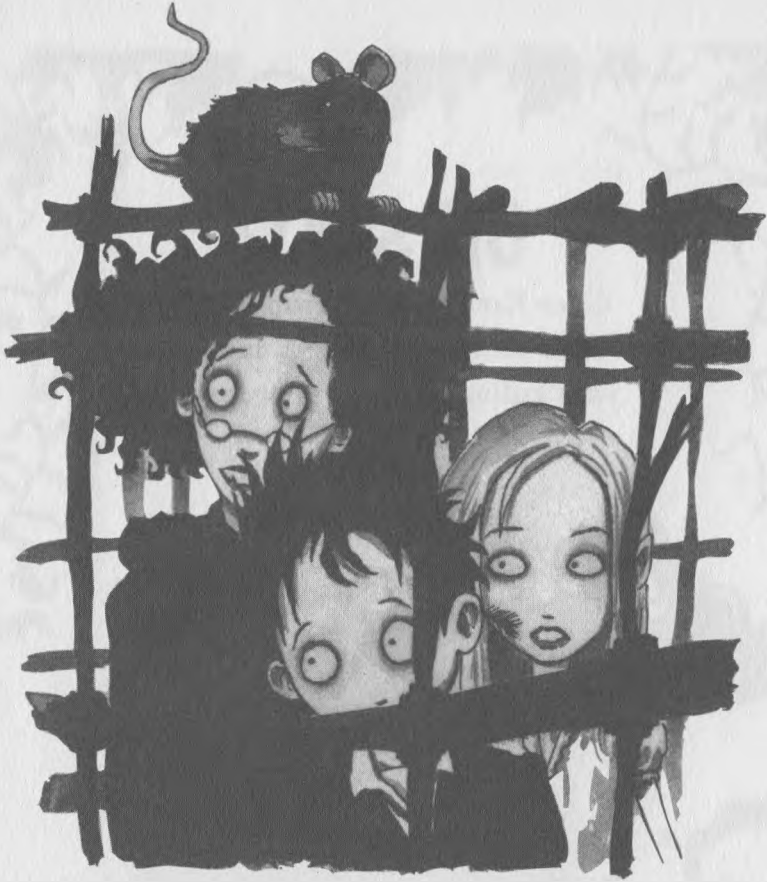
Cüce Kız'ın annesinin yayındaki
sihir oldukça eski ve gizemlidir
yani kullanan kişiye göre farklılık
gösterir.

Kendilerine geldiklerinde kendilerini bela
içinde buldular.

Dalların sıkıca birbirine bağlanmasıyla yapılmış bir kafesin içindeydiler. Kafes o kadar dardı ki zorlukla hareket edebiliyorlardı.

Kuzgun Oğlan başını çevirip manzaraya baktı.

Açık bir alanda bir vadideydiler. Kuzgun Oğlan buranın neden açıklık olduğunu sonradan anladı çünkü dev etraftaki hemen hemen her ağacı sökmüştü. Başını biraz daha çevir-

di, içine tıkıldıkları kafes onların şaleleden düştükleri gölde yüzen bir mavnanın içinde duruyordu.

Sonra sesler duydu.

“Bak! Şu hareket ediyor!”

“Yaşıyor... Belki diğerleri de yaşıyordur!”

Başını biraz daha çevirince güvertedeki tek kafesin kendilerinininki olmadığını gördü. Başkaları da vardı, çok kalabalıktılar ve sonra mavnada birçok ağaç gövdesi olduğunu

ve daha da sonra gölde birden fazla mavna olduğunun farkına vardı.

“Hey!” Biri ona seslendi. “Hey, genç adam. Beni duyabiliyor musun?” Kuzgun Oğlan başını o kadar çok çevirmişti ki artık biraz daha çevirecek olsa başı kopacakmış gibi geliyordu. Ama sonra sesin geldiği yeri gördü.

Karşılarındaki kafeste bir grup insan vardı. Onlarda kendisine tanıdık gelen bir şey vardı ve Kuzgun Oğlan bunun ne olduğunu biliyordu.

Bir sıska adam, ondan daha sıska bir kadın ve yaşlı bir kadın. Üçü de minik ve sarışındı.

Adam konuştu.

“Hey! O...? Evet o! O yaşıyor! O yaşıyor!”

“Siz Cüce Kız’ın ailesi misiniz?” diye sordu

Kuzgun Oğlan.

“Cüce Kız da kim?” diye sordu adam.

“Üzgünüm, demek istediğim siz onun ailesi misiniz?”

Başıyla Cüce Kız’ı işaret etti.

“Evet! Devin onu yediğini sanmıştık!”

O kadar sevindiler ki mutluluktan ağlamaya başladılar.

Cüce Kız o tarafa doğru gelmeye çalıştı ve Kuzgun Oğlan’ın altından çıkınca kendisine gülümseyip el sallayan ailesini gördü.

“Anne! Baba! Büyükanne! Cicely iyi mi? Peki ya diğerleri?”

“Evet, canım,” dedi annesi. “Hepsi diğer güvertedeki başka kafeslerde.”

“Neler oluyor? Tüm bu tekneler de neyin nesi? Ya ağaçlar?”

“Biz de bilmiyoruz,” dedi Cüce Kız’ın babası. “Dev günlerdir tekneleri ağaçlarla dolduruyor ve yakaladığı herkesi kafeslere koyuyor. Uzun bir seyahate gitmeyi planladığını sanıyoruz ama nereye ve neden gittiğini bilmiyoruz.”

“Bizi arkadaşlarıyla tanıştırmayacak mısın?” diye sordu Cüce Kız’ın annesi her annenin yaptığı gibi.

“Ah, evet, şey bu... ee... bu Kuzgun Oğlan.”

Cüce Kız'ın anne ve babası göz göze geldiler ama ikisi de bir şey demeyecek kadar kibardı.

“Ve bu da Florence. O korkunç bir cadı.”

İsmi duyan Florence kendini gösterdi.

“Merhaba,” dedi.

“O kadar korkunç görünmüyor,” dedi Cüce Kız'ın annesi.

“Hayır, demek istediğim o korkunç bir cadı. Yani dehşet biri. Üstelik sizi bulmamıza yardım etti. Ama şimdi kaçmamız lazım. Bir şeyler yapmalıyız!”

“Biz de aynı şeyi söylüyorduk,” dedi Cüce Kız'ın babası. “Ama ne yapabiliriz? Bir kafesin içinde kilitliyiz, hareket etmek için alan yok ve annen de sihirli yayını kaybetti...”

“Yay orada,” dedi Cüce Kız aynı anda hem

korkmuş hem de perişan bir ses tonuyla. “Dev, onu kürdan olarak kullanıyor.”

Bu doğrudu. Dev henüz koparmadığı ağaçlardan birine sırtını dayamıştı ve Cüce Kız’ın görebildiği kadarıyla annesinin sihirli yayını dişlerinin arasındaki boşlukları temizlemek için kullanıyordu.

“O ne yiyor?” diye fısıldadı Florence Dehşet içinde.

“Bu konuyu düşünmemek daha iyi olur,” dedi Kuzgun Oğlan. “Evet ,şimdi plan yapma zamanı.”

“Cesur konuşuyorsun delikanlı,” dedi Cüce Kız’ın babası. “Ama ne yapabiliriz? Aklımıza gelen her şeyi zaten denedik.”

“Belki,” dedi Kuzgun Oğlan gözündeki kıvılcımlar çakar-ken, “ama o zaman elinde sihirli yayı olan bir kız, bir cadı ve sinsi küçük bir fare ile sen yoktun.”

Diğer kafesteki herkes boş boş bakıyordu. Ve sonra Fare ortaya çıktı. Kıyı boşunca koşturup mavnanın demir ipine atladıktan sonra Kuzgun Oğlan’ın kafasına tüneyene kadar koşturmaya devam etti.

“Fare,eski dostum,ihtiyacımız olan ilk şey bu ipleri kemirmen.”

Kuzgun Oğlan başıyla ellerini ve kafes kapısını bağlayan ipleri işaret etti.

“Bunun için epey kemirmesi gerek,” dedi Cüce Kız şüpheyle.

Ama Fare ciyaklamakla vakit kaybetmedi ve birkaç dakika içinde Kuzgun Oğlan'ın elindeki ipler çözülmüştü. Oğlan ayaklarını çözerken Fare de diğerlerini bağlayan iplere yöneldi.

“Peki ama şimdi ne yapacağız?” dedi Cüce Kız'ın büyükannesi.

“Canavarın boyutu küçük bir tepe kadar büyük.”

“İşte bu noktada cadımız sahneye çıkıyor.” Dedi Kuzgun Oğlan. “Ve yayı geri alacağız, sonra da...”

“Sonra da ne?”

“Daha buna karar vermedim,” diye itiraf etti Kuzgun Oğlan.

“Her ne yapacaksan,” diye bağırdı Cüce Kız, “bunu çabuk yapsan daha iyi olur. Bizi gördü!”

Bu doğrudu. Kız konuşurken devasa canavar ayağa kalkmış onlara doğru geliyordu.

Herkes çığlık attı.

ON DOKUZ

Fare Kuzgun Oğlan ile Cüce Kız'ın o olmadan başaramayacaklarından oldukça emindi. Bu büyük bir sorumluluktu. Ama onlara göz kulak olacaktı.

Kuzgun Oğlan işaret etti.

“Bak! Kürdanını düşürmüş, yani yayı söylüyorum. Florence, bir şeyler yapamaz mısın? Sonrasında Cüce Kız yayı ele geçirebilir.”

“Annemin bana nasıl kullanılacağını asla öğretmediği yay!” diye haykırdı Cüce Kız.

“Üzgünüm,” dedi annesi, “ama mesele şu ki, yay herkes-te farklı çalışıyor. Sende nasıl çalışacağını kendin bulmak zorundasın. Bu şimdi senin,sana veriyorum.”

“Ah harika. Doğum gününe kadar bekleyemez miydin?” diye inledi Cüce Kız.

Şimdi üçü kafeslerinden tırmanarak dışarı süzülüyorlardı ve Fare de sıradakinin iplerini kemiriyordu.

“Çabuk olun!” diye bağırdı biri.

“Geliyor,” diye bağırdı başka biri.

“Bana acele ettirmeyin!” diye bağırdı Florence.

“Sanıyorum bir şey deneyebilirim.”

Gözlerini kapattı ve ellerini tuhaf biçimde uzatıp bir şeyler mırıldanmaya başladı.

“Acele et!” dedi Kuzgun Oğlan, Florence’ın son büyü sözlerini söylemesinin ne kadar zaman aldığını ve canavarın da kendilerine ne kadar yaklaştığını hatırlayınca. “Eğer buraya gelirse, hepimizi tatlı niyetine yer.”

Florence biraz daha mırıldandı ve ardından gözlerini açtı.

“İşte bu kadar,” dedi. “Bitti.”

“Bu da ne, tam olarak?” diye haykırdı Kuzgun Oğlan, ardından ekledi, “Koşun!”

Canavar mavnaya ulaşmıştı ve serbest kalan herkes kıyıya veya göle atlıyordu. Yere çarpanlar vahşice koşmaya başladılar ve bacaklarının arasından geçerek bir oraya bir buraya koşturan minik insanları görünce bir an için canavarın akli karıştı.

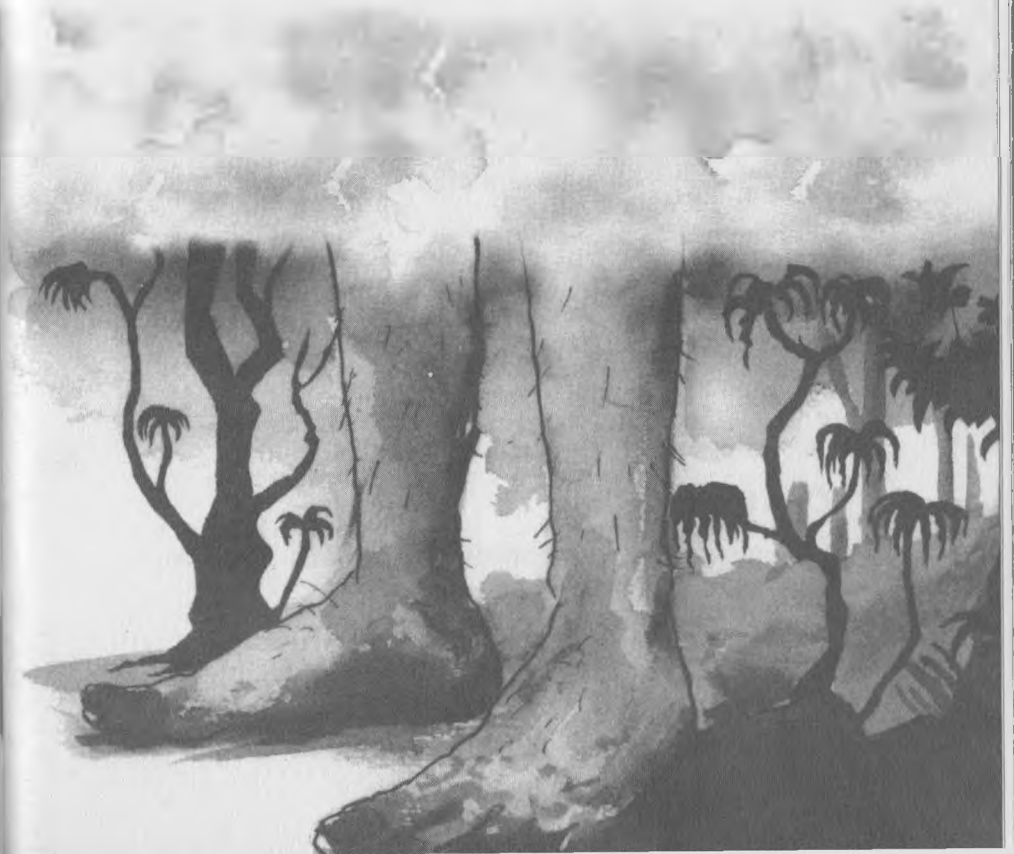
“Florence! Sen ne yaptın? Tekrar dene! Herhangi bir şey dene!”

Ama Florence da koşmakla meşguldü.

Sonrasında göremedikleri bir yerden sis kümesi yükselmeye başladı. Sis o kadar yoğundu ki şimdi canavarın dizlerine kadar sizle kaplandığını görebiliyorlardı.

“Florence!” diye haykırdı Kuzgun Oğlan. “Sen yaptın ha! Cüce Kız yayı kap ve vur onu.”

Cüce Kız’a lafı iki kez söylemeye gerek yoktu, kız şimdi sisin içine atlayıp yayı en son gördüğü yere doğru gidiyordu.

Ortalık tam bir karmaşaydı. Herkes canavarın ayağının altında ezilmemek için etrafta deli gibi koşturup duruyordu çünkü şimdi birilerini yakalamak için büyük bir hızla kocaman ayaklarıyla yeri dövüyordu. Sis içinde bir yerde Cüce Kız, “Bulamıyorum!” diyor ve başka bir yerden ise Kuzgun Oğlan, “Daha iyi bak!” diye çığlık atıyordu.

Ve ardından Cüce Kız bağırdı, “Hah!”

Sonrasında uzun bir sessizlik oldu, Cüce Kız yayla ilgili anlamadığı şeyin ne olduğunu çözmeye çalışıyordu.

Kör edici bir parıltı sisi ışık kümesi gibi böldü ve canavar adımlarını durdurdu.

Bir saniyeliğine etrafa ürpertici bir sessizlik hâkim oldu ve ardından biri, “Kaçın” diye haykırdı. Çünkü canavar yere düşmek üzereydi.

Yere düşüşü öyle gürültülü oldu ki zemini salladı. Artık boylu boyunca yere uzanmıştı.

Herkes çimlerde yatan canavara doğru giderken sis de ortadan kalkmaya başladı.

Bunu ilk fark eden Kuzgun Oğlan oldu.

“O...o uyuyor! Cüce Kız, onu uyuttun.”

Cüce Kız gülümsedi.

“Bunu mu yapmak istemiştin?” diye sordu Florence.

Cüce Kız başını salladı.

“Emin değilim,” diye cevap verdi. “Belki de evet.”

“Kimin umurunda ki?”

“Ama ne kadar daha uyur?” diye sordu Florence.

“Güzel soru!” diye haykırdı Kuzgun Oğlan.

“İpleri bottan alın. Onu bağlamamız gerek.”

Onlarda denileni yaptı.

YİRMİ

Trollerin kokuları aslında çok keskin ve bazı zamanlar sadece kokularıyla kurbanlarını esir alabiliyorlar.

Canavar uyandığında kendini sadece yüzlerce ipe sarılmış olarak bulmadı, aynı zamanda önceleri yaslandığı ağaca bu iplerle bağlanmıştı.

Ormanlarındaki ağaçları köklerinden söküp mahkûm olarak ele geçirdiği yüzlerce düzine insanları karşısında buldu.

Mutlu değillerdi.

“Konuşabilir misin?” dedi Kuzgun Oğlan, kollarını bağlamış çok cesurmuş gibi görünmeye çalışıyordu. Fakat aslında dizleri tir tir titriyordu.

Birdenbire canavar onlara doğru kükredi. “RAAAR-RR!”

Birkaç çift insan bayıldı. Kuzgun Oğlan bayılmadı ama dizleri o kadar kötü titriyordu ki sesini duyabiliyordu.

“Şunu yapmayı kes!” dedi Kuzgun Oğlan, canavarın kurtulmaya çalışmak için iplere sıkıca asıldığını gördüğünde.

“Yoksa ne yapacaksın?” diye hırladı canavar.

“Hepinizi ayırt etmeksizin en ufak parçasına kadar yiyeceğim.”

“Demek konuşabiliyorsun.”

“Tabi ki konuşabiliyorum.” Canavar oldukça derinden gelen bir sesle hırladı.

“Hah!” dedi Kuzgun Oğlan. Ardından söyleyecek daha akıllıca bir şey bulamadı bu yüzden sözü Cüce Kız’a bıraktı.

“Biz de seni ne yapacağımıza karar veriyorduk. Ama seni serbest bırakmak seçeneklerden biri değil. Seni boğmak, kafanı koparmak, sonsuza dek kilit altında tutmak ve anahtarı da fırlatmak olabilir. Ormanımızı mahvettin, insanları yedin ve sana çok kızgınız.”

Canavarsa yeniden kükredi. “RAAARRRR.”

Ve birkaç kişi daha bayıldı.

“Seni o kadar sert ısıracağım ki canın gerçekten çok yacacak!” diye haykırdı.

Gerildi ve daha da kuvvetli bir şekilde iplere asıldı. İp-

lerden biri koptu ve canavarın güçlü ellerinden biri serbest kaldı. Kendisine en yakın olan insanlara eliyle sertçe vurmaya başladı ve onlar kaçmaya başladığında bu sefer kalan iplere yapıştı.

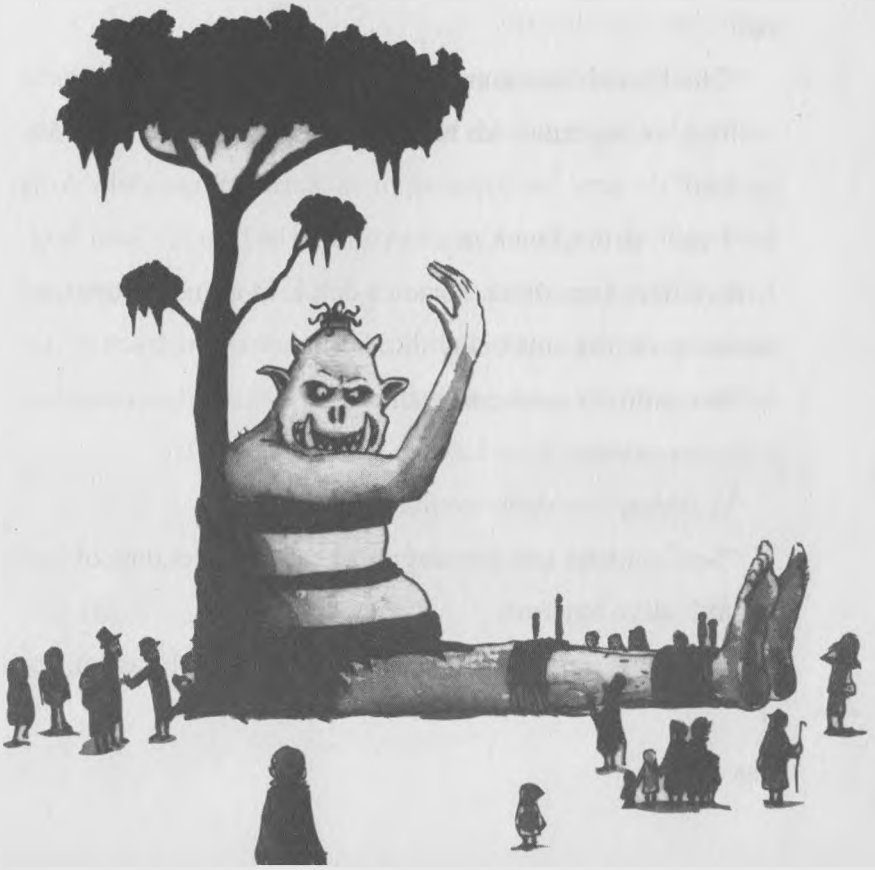
“Yeter!” dedi Cüce Kız. “Bu kadarı yeter.”

Yayı kaptı.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Kuzgun Oğlan.

“İzle de gör.”

Yayı canavarın burnuna doğru nişan aldı ve Kuzgun Oğlan yay şeklindeki doğum izinin alev gibi parladığını fark

etti. Yayın hâlâ gerçek bir teli olmamasına rağmen havada parlak bir çizgi belirdi ve Cüce Kız'ın serbest bırakmasıyla birlikte aniden bir ses yükseldi.

İpleri çözmeye çalışan canavar yüzlerce eşek arısı tarafından ısırılmış gibi fırladı.

“Ah!” dedi, birdenbire sesi tuhaf gelmeye başlamıştı. Artık kızgın gelmiyordu, ürkek, sakın ve sessiz geliyordu.

“Şimdi,” diye bağırdı Cüce Kız, “uslu durmaya başladın.”

“Evet,” dedi canavar. “Haklısın. Özür dilerim.”

“Cüce Kız,” diye haykırdı Kuzgun Oğlan. “Sen ne yaptın?”

“Ona biraz kibarlık aşıladım.”

“Hah ve başardın. Ve başardın. Ne yaptığını zaten biliyordun!”

“Evet,” dedi Cüce Kız. “Sanıyorum ki...”

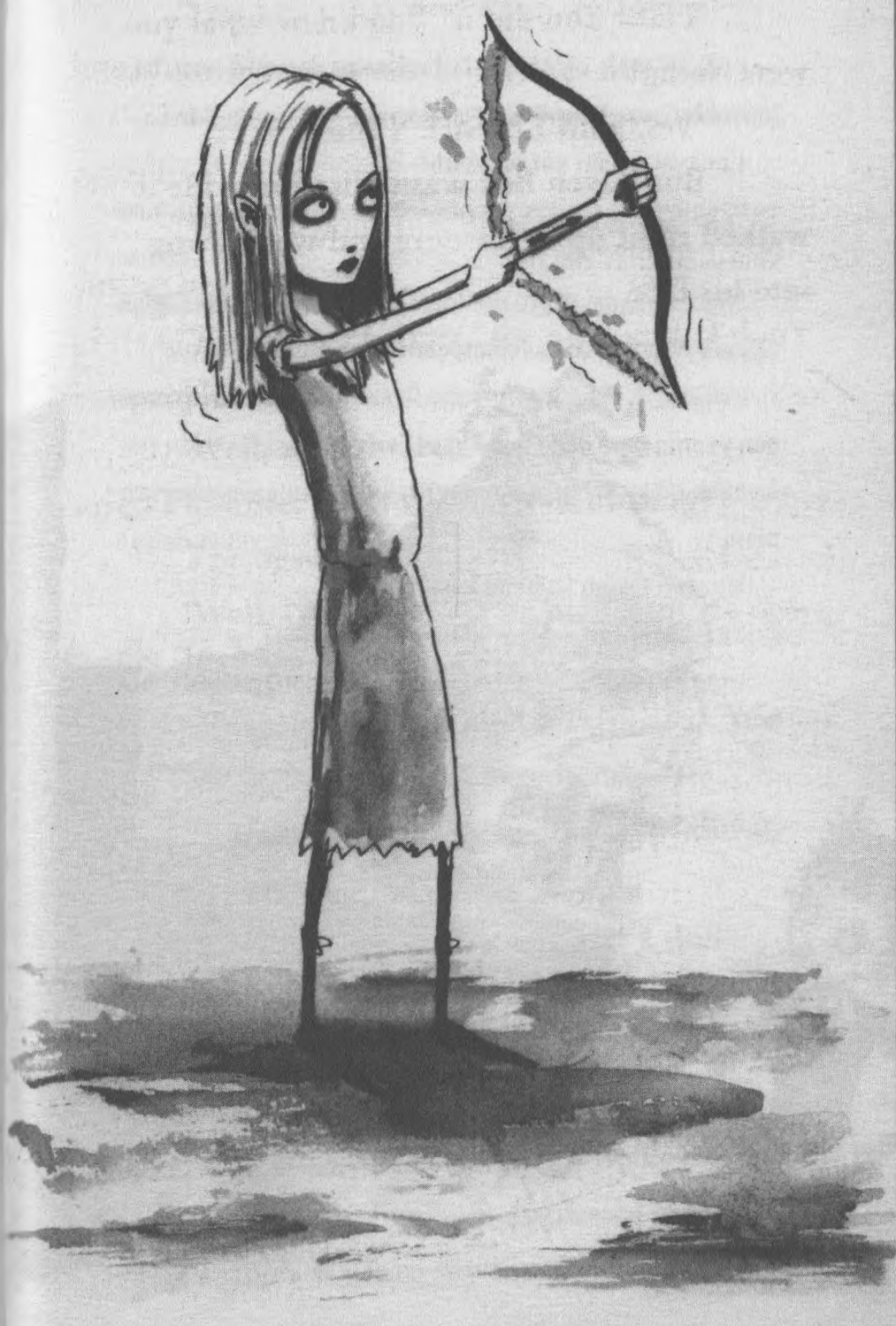
Ama Kuzgun Oğlan dinlemiyordu. Doğruca canavarın yanına yürümüş, ona bakıyordu.

“Sen kötü bir canavarsın. İnsanları yedin ve birçok ağacı yerinden söktün.”

“Günlerdir hiç insan yememiştım,” dedi canavar.

“Seni gördük! Daha az evvel burada oturuyordun.”

“O sadece bir porsuktu,” dedi canavar. Ben insan yemem. Sık sık yemem.”

“Pekâlâ, öyle olsun, peki ağaçlara ne demeli?” diye haykırdı Florence. “Ormanın yarısı kayıp.”

Canavar üzgün görünüyordu.

“Tamam, bunu ben yaptım,” dedi. “Ama bu benim suçum değil.”

“Senin suçun değil mi?” diye haykırdı Kuzgun Oğlan. “Kendi ellerinle onları söküp yerinden çıkardın.”

“Demek istediğim şey şu ki,” dedi canavar, “Biliyorum ben yaptım ama bana bunu yapmam söylendi.”

“Sana, ha! Bir şey yapman söylendi. Buna hayatta inanmam.”

Kuzgun Oğlan kafasını kaşıdı.

“Sana bunu yapmanı kim söyledi?”

Şimdi canavar korkmuş görünüyordu. Buna inanamaya-bilirlerdi, ama gerçekten de titriyordu.

“Adını yüksek sesle söylemek istemiyorum,” dedi en sonunda.

“Kimi?”

“Bunu bana yapmamı söyleyen kişiyi. Buraya gelmemi ve ormanı sökmemi, herkesi esir almamı ve ağaçlarla esirleri kendisine göndermemi söyledi.”

Herkes hep bir ağızdan homurdanmaya başladı. Kuzgun Oğlan canavara fısıldadı.

“Ama kim?”

Ve canavar kimin dinleyip dinlemediğini kontrol etmek için etrafına gerginlikle bakıp fısıltıyla karşılık verdi.

“Gulyabani Kral!”

“Gulyabani Kral da kim?” diye sordu Cüce Kız.

“Şışış” diye haykırdı canavar. “Yüksek ses yok! Eğer sizi duyarsa başınız belaya girer.”

“Bu çok saçma,” dedi Kuzgun Oğlan.

“Pekâlâ, demek istediğim şu ki onu tanıdığınız zaman asla tanımamış olmayı dilersiniz. Şu ana kadar yaşamış en kötü, en korkutucu canavar odur. Buradan çok uzakta hüküm sürdüğü toprakları var, ama her şeyi kontrol etmek ve her şeyi yok etmek istiyor. Ve herkese karşı kötü.”

“Ama neden?” diye sordu Cüce Kız.

“Bilmiyorum. Sadece istiyor,” dedi canavar “ve buradaki ormandan başlamamı istedi. Ağaçları ateş yakmak için ve insanları da esir olarak istiyor. Ve tüm dünyayı ele geçirene kadar durmayacaktır.”

Etraftakiler kafalarını sallayıp bir şeyler mırıldanıyordu.

“Ah, bu korkunç,” dedi Cüce Kız bir süre sonra.

“Çok doğru,” dedi Kuzgun Oğlan. “Buna bir çözüm bulmalıyız. Onu durdurmalıyız.”

Şimdi herkes bir anda söylenmeye başladı.

“Gulyabani Kral’ı yenemezsiniz,” dedi biri. “O çok ama çok kötüdür.”

“Daha bir dakika önce kim olduğunu bile bilmiyordun,” dedi Kuzgun Oğlan. “Ve bundan beş dakika önce bu canavarı da yenebileceğimizi düşünmüyordun, değil mi? Ama yendik. Ve biri bu Gulyabani Kral’ı durdurmalı. Canavar, seninle bir anlaşma yapacağız.”

Canavar başını kaldırdı.

“Ne?” dedi.

“Seni serbest bırakırız ancak gelip bu Gulyabani Kral’ı yenmemizde bize yardımcı olacağına söz vermen gerek.”

“Gitmeme izin verirseniz,” dedi canavar, “Kaçabildiğim kadar uzağa kaçırım. Üzgünüm ama onun ne kadar zalim, aşağılık ve kötü olduğunu...”

“Evet, tamam!” diye haykırdı Kuzgun Oğlan. “Biz cevabımızı aldık. Pekâlâ, başka bir anlaşma yapacağım. Gitmene izin verirsek sen de kimseyi yemeyeceğine, ağaçları sökemeceğine ve söktüklerini yeniden dikmemize ve insanların evlerini yeniden inşa etmemize yardım edeceğine söz vereceksin. Sonrasın da kaçabilirsin. Anlaştık mı?”

Canavar bir süre bunu düşündü, ardından başını salladı.

“Tamam,” dedi.

“Kuzgun Oğlan,” dedi Cüce Kız, “bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?”

Canavar onu duymuştu.

“Ah, endişelenme. Canavarlar her zaman doğruyu söylerler. Büyük ve kötü olabiliriz ama asla yalan söylemeyiz. Herkesin evini yeniden inşa etmesine yardım edeceğim ve sonrasında kaçıp gideceğim. Sizin yerinizde olsaydım aynı şeyi yapardım.”

Kuzgun Oğlan öfkeyle canavar baktı.

“Asla! Gidip Gulyabani Kral’a istediğini vereceğiz. Tamam mı?”

Omuzları kabarak kalabalığa döndü, bir türlü gelmeyen coşkuyu görmeyi umuyordu.

İnsanlar kafalarını eğmiş ayaklarına bakıyorlardı ve birkaçı kaçmaya başladı.

“Tamam mı?” diye yeniden haykırdı Kuzgun Oğlan.

Kimse gözüne bakmıyordu.

“Durum şu ki,” dedi biri, “kulağa biraz tehlikeli geliyor. Bense şu an gerçekten çok meşgulüm. Yapmam gereken bir sürü işim var.”

“Evet, benim de öyle,” dedi başka bir ses. “Yoğun bir hafta sonu.”

Homurdamalar devam etti.

“İçinizde dünyayı umursayıp benimle gelecek birileri var mı acaba dedi?” dedi Kuzgun Oğlan ama sesi dokunaklı gelmiyordu, aksine yenilgi almış gibiydi.

Sonrasında bir ciyıklama oldu, Fare kafasına atladı. Yeniden ciyıkladı.

“Teşekkürler, Fare,” dedi Kuzgun Oğlan gülümsüyordu. Cüce Kız’a baktı.

“Cüce Kız, ya sen?” dedi. “Ne dersin? İyi bir takımız.”

Cüce Kız endişeli görünüyordu. Ardından anne, babası-

na ve ailesine baktı, sonrasında bakışlarını yeniden Kuzgun Oğlan'a çevirdi.

Sırıttı.

“Elbette seninle geleceğim.”

“Hayır!” diye haykırdı anne ve babası. “Hayır, gidemezsin. Bu çok tehlikeli.”

“Ama birileri bir şey yapmalı,” dedi. “Ve siz de burada kalıp Granny ile Cicely'e göz kulak olmak zorundasınız. Ama ben ve yayım dünyayı kurtarmak zorundayız ve tabi ki Kuzgun Oğlan ile birlikte.”

Kuzgun Oğlan kahkaha attı.

“Dünyayı kurtaracağız, isimlerimizi sakın unutmayın. Kuzgun Oğlan ve Cüce Kız.”

“Cüce Kız ve Kuzgun Oğlan,” dedi Cüce Kız.

“Hayır, Kuzgun Oğlan ve Cüce Kız.”

“Cüce Kız ve Kuzgun Oğlan.”

“Belki de dünyayı kurtarmadan önce ilk olarak canınızı kurtarmalısınız,” dedi Florence.

Fare ciyakladı. Herkes kahkaha attı.

Son Söz

Evet, herkes kahkahalarla gülüyordu, hatta gruptan biraz uzakta duran üç adam ve canavar bile katılarak gülüyordu.

Ve Kuzgun Oğlan ile Cüce Kız kötü kalpli Gulyabani Kral'ı bulmak için hazırlıklarını yapıp herkesle vedalaşırken, üç adam onları izliyordu; küçük olan, orta boylu ve büyük olan.

‘Akşam yemeğimizin böyle gitmesine izin veremeyiz, değil mi arkadaşlar?’ dedi küçük olanı.

Diğer ikisi sırtıttı.

